

TISDAGEN DEN 24 APRIL 2007

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

3. Beslut om brådskande förfarande

Förslag till rådets förordning om ekologisk produktion och märkning av ekologiska produkter (KOM(2005)0671 – C6-0032/2006 – 2005/0278(CNS))

Marie-Hélène Aubert (Verts/ALE), *föredragande för yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling.* – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill som hastigast uppmana alla grupper att förkasta denna begäran om brådskande förfarande, som är helt onödig. Å ena sidan talar vi om en förordning som kommer att träda i kraft först den 1 januari 2009, och å andra sidan utför utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling sitt arbete helt felfritt. Utskottet tog upp denna fråga under sitt senaste sammanträde och kommer att ta upp den på nytt den 7 och 8 maj i syfte att gå vidare i våra diskussioner med rådet. Det ska hållas ytterligare två plenarsammanträden här i Strasbourg före utgången av perioden för det tyska ordförandeskapet, och vi har tagit hand om saker och ting på ett bra sätt. Vi fortsätter våra diskussioner. Det är därför inte nödvändigt att rösta för denna begäran från rådet om att tillämpa det brådskande förfarandet.

(Parlamentet avslög begäran om brådskande förfarande.)

4. Ansvarsfrihet för budgetåret 2005 (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Salvador Garriga Polledo, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2005, Avsnitt III – Kommission (SEK(2006)0916 – C6-0263/2006 – 2006/2070(DEC)) (SEK(2006)0915 – C6-0262/2006 – 2006/2070(DEC)) (A6-0095/2007),
- betänkandet av Bart Staes, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2005, Avsnitt I – Europaparlamentet (C6-0465/2006 – 2006/2071(DEC)) (A6-0094/2007),
- betänkandet av Daniel Caspary, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2005, Avsnitt II – Rådet (C6-0466/2006 – 2006/2072(DEC)) (A6-0108/2007),
- betänkandet av Daniel Caspary, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2005, Avsnitt IV – Domstolen (C6-0467/2006 – 2006/2073(DEC)) (A6-0109/2007),
- betänkandet av Daniel Caspary, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2005, Avsnitt V – Revisionsrätten (C6-0468/2006 – 2006/2074(DEC)) (A6-0107/2007),
- betänkandet av Daniel Caspary, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2005, Avsnitt VI – Europeiska ekonomiska och sociala kommittén (C6-0469/2006 – 2006/2075(DEC)) (A6-0110/2007),

- betänkandet av Daniel Caspary, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2005, Avsnitt VII – Regionkommittén (C6-0470/2006 – 2006/2076(DEC)) (A6-0106/2007),
- betänkandet av Daniel Caspary, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2005, Avsnitt VIIIA – Europeiska ombudsmannen (C6-0471/2006 – 2006/2063(DEC)) (A6-0104/2007),
- betänkandet av Daniel Caspary, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2005, Avsnitt VIIIB – Europeiska datatillsynsmannen (C6-0472/2006 – 2006/2170(DEC)) (A6-0111/2007),
- betänkandet av Mogens N.J. Camre, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för sjätte, sjunde, åttonde och nionde Europeiska utvecklingsfonden för budgetåret 2005 (KOM(2006)0429 – C6-0264/2006 – 2006/2169(DEC)) (A6-0115/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiskt centrum för utveckling av yrkesutbildning för budgetåret 2005 (C6-0386/2006 – 2006/2153(DEC)) (A6-0097/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska fonden för förbättring av levnads- och arbetsvillkor för budgetåret 2005 (C6-0387/2006 – 2006/2154(DEC)) (A6-0098/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska byrån för återuppbyggnad för budgetåret 2005 (C6-0388/2006 – 2006/2155(DEC)) (A6-0116/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet för budgetåret 2005 (C6-0389/2006 – 2006/2156(DEC)) (A6-0118/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk för budgetåret 2005 (C6-0390/2006 – 2006/2157(DEC)) (A6-0100/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska miljöbyrån för budgetåret 2005 (C6-0391/2006 – 2006/2158(DEC)) (A6-0103/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska arbetsmiljöbyrån för budgetåret 2005 (C6-0392/2006 – 2006/2159(DEC)) (A6-0105/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Översättningscentrum för Europeiska unionens organ för budgetåret 2005 (C6-0393/2006 – 2006/2160(DEC)) (A6-0101/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska läkemedelsmyndigheten för budgetåret 2005 (C6-0394/2006 – 2006/2161(DEC)) (A6-0099/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Eurojust för budgetåret 2005 (C6-0395/2006 – 2006/2162(DEC)) (A6-0120/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen för budgetåret 2005 (C6-0396/2006 – 2006/2163(DEC)) (A6-0113/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska sjösäkerhetsbyrån för budgetåret 2005 (C6-0397/2006 – 2006/2164(DEC)) (A6-0114/2007),

- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska byrån för luftfartssäkerhet för budgetåret 2005 (C6-0398/2006 – 2006/2165(DEC)) (A6-0121/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet för budgetåret 2005 (C6-0399/2006 – 2006/2166(DEC)) (A6-0112/2007),
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiskt centrum för förebyggande och kontroll av sjukdomar för budgetåret 2005 (C6-0400/2006 – 2006/2167(DEC)) (A6-0119/2007), och
- betänkandet av Edit Herczog, för budgetkontrollutskottet, om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet för budgetåret 2005 (C6-0401/2006 – 2006/2168(DEC)) (A6-0102/2007).

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE), föredragande. – (ES) Mina damer och herrar, kommissionsledamot Kallas! Vi står äntligen inför avslutningen av budgetförarbetet för 2005, som föregicks av att det utarbetades, godkändes, genomfördes och därefter ansvarsfriheten.

Jag måste säga att 2005 inte har varit ett dåligt år ur budgetmässig synvinkel. Det har varit ett svårt år, och Europeiska kommissionen och kommissionsledamöterna har tvingats ta itu med mycket svåra frågor, eftersom detta var den första fullständiga budgeten för den utvidgade unionen, och dessutom den första budgeten som helt genomförts av den nya kommissionen.

Jag måste därför inleda med att säga att Europeiska kommissionen inte har gjort ett dåligt arbete. Jag föreslår därför att vi beviljar ansvarsfrihet för genomförandet av gemenskapens budget för budgetåret 2005, och detta är vad som kommer att läggas fram inför ledamöterna i omröstningen.

Detta innebär naturligtvis inte att det inte finns en stark och välgrundad kritik, både kritik av vissa generaldirektörer och av strukturell natur, samt när det gäller vissa av de frågor om ekonomistyrning som skulle kunna förbättras av kommissionen under de kommande åren, men som kan visa sig mycket svåra att lösa.

Jag skulle också vilja påpeka att kommissionen har besvarat revisionsrättens rapport på ett bra sätt och har flyttat fram åtskilliga poster i sin nya handlingsplan, något som jag hoppas kommer att skapa förutsättningar för positiv kontroll under de kommande åren.

Jag har i grund och botten grundat min resolution på frågan om nationella förklaringar. Nationella förklaringar om förvaltningen av gemenskapens finansiering är mycket viktiga för parlamentet. De skapades 2003, och de syftar till att erbjuda en garanti för att medlemsstaterna har effektiva revisionssystem när det gäller gemenskapens utgifter.

Dessutom borde de undertecknas av någon med befogenhetsgrad på nationell nivå, och även om det i fördraget föreskrivs att Europeiska kommissionen är ansvarig för att förvalta budgeten får vi inte glömma att 80 procent av den förvaltas i medlemsstaterna.

Vi anser därför att det var nödvändigt att inleda ett nytt initiativ om nationella förklaringar. Vi stöder det som vi anser vara modiga initiativ från vissa medlemsstater – och jag avser i synnerhet Nederländerna och Storbritannien – som i rådet har lagt fram dessa idéer om nationella kontrollförklaringar som kanske inte åtföljs av andra medlemsstater, eftersom ländernas territoriella utbredning och organisation är olika. Det är emellertid ett framsteg. Det som vi föreslår i betänkandet är att utformning av framtida förklaringar är en fråga som ska lämnas öppen, så att de kan återspegla verkligheten i varje medlemsstats politiska system.

Men som grundläggande idé vill vi i Europaparlamentet att man går vidare med dessa nationella förklaringar, eftersom detta kommer att vara det enda sättet att ge medlemsstaterna ett genuint kontrollansvar över gemenskapens utgifter, något som är den verkliga grunden till denna ansvarsfrihetsförklaring.

Dessutom finns det en mycket viktig fråga som hör samman med nationella förklaringar. Revisionsförklaringen är, enligt oss parlamentsledamöter, en väg som inte leder någonstans, och de av oss som har följt revisionsförklaringarna på mycket nära håll har känt till detta i tolv år.

Det är i dag omöjligt att fastställa lagligheten i underliggande operationer i medlemsstaterna, särskilt när det gäller strukturfonderna.

Vi måste därför göra något för att förbättra revisionskvaliteten och stärka medlemsstaternas deltagande, och vi ber därför rådet om nationella förvaltningsförklaringar som täcker alla samförvaltade fonder, som grundas på förklaringarna i de olika nationella organ som ansvarar för förvaltningen av utgifter.

Slutligen anser jag, trots att mitt betänkande täcker andra saker, att vi skulle kunna nå en positiv revisionsförklaring under de kommande åren, något som är nödvändigt för gemenskapens institutioner och i synnerhet för den allmänna opinionen, som vill se pålitlighet, öppenhet och kontroll när det gäller varenda euro i de offentliga fonder som förvaltas av både kommissionen och medlemsstaterna.

Bart Staes (Verts/ALE), föredragande. – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Mitt betänkande handlar om parlamentets ansvarsfrihet, och jag skulle vilja göra fyra anmärkningar när det gäller detta betänkande.

För det första skulle jag vilja delge er något som vi har betonat under många år i olika resolutioner om ansvarsfrihet, nämligen att parlamentets ansvarsfrihet inte bara omfattar generalsekreterarens förvaltning eller administrationens förvaltning, utan också den politik som skapas och de beslut som fattas av administrativa organ i parlamentet, som exempelvis beslut som fattas av talmannen, presidiet eller talmanskonferensen. Dessutom beviljar vi inte ansvarsfrihet till parlamentets generalsekreterare, utan till dess talman. I denna bemärkelse är det, enligt min mening, oerhört viktigt med den punkt enligt vilken parlamentets talman egentligen borde finnas tillgänglig under ansvarsfrihetsförfarandet för budgetkontrollutskottet för att diskutera ansvarsfriheten i en offentlig och formell debatt. I detta avseende föredrar jag min formulering framför de ändringsförslag som Ingeborg Grässle och gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har lagt fram. Jag anser i själva verket att Ingeborg Grässles ändringsförslag äventyrar det som vi godkände förra året genom Ferberbetänkandet.

För det andra är byggnadspolitiken viktig. Det står en enorm summa pengar på spel, och jag skulle vilja rikta er uppmärksamhet på tvisten mellan parlamentet och den belgiska regeringen i detta avseende. För några år sedan garanterade den belgiska regeringen, liksom andra regeringar i länder där parlamentet har byggnader till sitt förfogande, att kostnaderna för marken och markanvändningen skulle återbetalas till parlamentet. Det pågår nu en diskussion om just denna fråga i Bryssel, och det belopp som det handlar om uppgår till ungefär 15 miljoner euro. Detta är en enorm summa pengar. Den belgiska regeringen har inte hållit sitt löfte i detta avseende, och det är därför som jag, i denna resolution, skulle vilja uppmana dem att lägga fram ändringsförslag, eftersom detta skulle stimulera våra förhandlare, parlamentets talman och vice talmannen med ansvar för byggnadspolitik. I resolutionen har jag också riktat särskild uppmärksamhet mot det inflytande som parlamentet har på grannskapet omkring vårt säte i Bryssel. De bofasta upplever en hel del besvär när det gäller trafik, arbets- och levnadsvillkor, och jag anser att samråd mellan parlamentet och de lokala invånarna är av avgörande vikt. Jag anser att vi bör uppträda som goda grannar, och det är viktigt med samråd i denna bemärkelse. Jag skulle vilja se ett betänkande som tog upp detta ämne till nästa års ansvarsfrihet för budgeten.

Min tredje punkt – som är en mycket snårig historia – gäller den frivilliga pensionsfonden, som för tillfället har drabbats av ett försäkringstekniskt underskott på 28,8 miljoner euro. Detta är en enorm summa pengar. Jag måste säga att underskottet är på nedgång, för förra året låg det på 43,7 miljoner euro. Denna frivilliga pensionsfond innehåller i nuläget den totala summan av 202 miljoner euro, som har investerats på aktiemarknaden. Vi känner alla till att aktiemarknaden kan vara en riskabel affär och att resultaten på börsen inte alltid är positiva. En aktiemarknad kan vara oberäknelig. Det finns därför alla möjligheter i världen att det kommer att ske stora förluster när det gäller dessa pengar. Det är anledningen till begäran om lågriskinvesteringar och genomförande av det som vi redan har fattat beslut om i ett stort antal resolutioner, nämligen att främja etiska investeringar. I 2005 års budget ökade parlamentet värdet för denna frivilliga fond med 11,4 miljoner euro. Även detta är en stor summa pengar, och det tycks mig helt naturligt att förteckningen över slutmottagarna ska offentliggöras.

Vi vill uppmana till att förteckningen över slutmottagarna inom jordbruksvärlden offentliggörs, eftersom denna sektor tär enormt mycket på den europeiska budgeten. Alla är för detta. Det är detta som kommer att göras, vilket tydligt framgår på en webbplats. Så varför tvärbromsar vi när det gäller våra egna parlamentsledamöter? Detta måste väl upphöra?

Från omröstningslistan noterade jag att gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har lagt fram fyra ändringsförslag för att ta bort vissa punkter, och jag noterade också

att socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har begärt ett antal delade omröstningar. Detta är deras demokratiska rätt. Jag misstänker att avsikten är att rösta bort alla dessa punkter. Men för öppenhetens skull skulle jag i detta skede vilja tillkännage att jag har begärt omröstning med namnupprop, eftersom de ledamöter som röstar mot på detta sätt kommer att ha möjlighet att rättfärdiga sig inför sina väljare. Jag finner det hur som helst oacceptabelt att parlamentet kommer att tvingas betala kalaset i slutändan. Detta är oacceptabelt och tyder på dålig förvaltning av pengar och offentliga medel.

Slutligen skulle jag vilja rikta er uppmärksamhet mot en plan Kyoto-plus. I kampen mot klimatförändring är Europeiska unionen och parlamentet de obestridda ledarna. Vi har godkänt sunda och viktiga resolutioner på detta område. Men det som vi begär av medborgarna, konsumenterna, hushållen, industrin och transportvärlden borde vi också ålägga oss själva. Följaktligen innehåller min resolution, mitt betänkande en mängd konkreta förslag för att minska vår kammars, Europaparlamentets, miljöpåverkan på ett mycket mer ambitiöst sätt än vad som hittills varit fallet.

Jag skulle vilja avsluta med att säga att de två ändringsförslag som Christofer Fjellner med flera lagt fram har mitt fulla stöd.

Daniel Caspary (PPE-DE), föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! De institutioner vars ansvarsfrihet för budget jag haft ansvaret för i det förgångna inbegriper rådet, EG-domstolen, revisionsrätten, Regionkommittén, Ekonomiska och sociala kommittén, ombudsmannen och datatillsynsmannen, och för närvarande ser jag inget skäl till att ifrågasätta de två sistnämnda av dessa.

Men om jag får inleda med rådet har det som kallats ett informellt avtal om vissa budgetfrågor funnits på plats sedan 1970, men sedan dess har Europeiska gemenskapen utvecklats oerhört. Ett antal saker – ingen av dem saknar helt betydelse – har inträffat, och detta gör att det informella avtalet verkar olämpligt i dagens värld. Europaparlamentet väljs till exempel direkt i fria val med slutna omröstningar nu för tiden, och eftersom jag är fast övertygad om att det är viktigt att detta avtal snarast anpassas till den rådande situationen föreslår jag att budgetutskottet och budgetkontrollutskottet under de kommande månaderna håller ett sammanträde för att diskutera detta viktiga ämne och med hjälp av gemensamma ståndpunkter kräver att rådet vidtar de ändringar som så innerligt behövs.

När jag ändå talar om rådet gläder det mig att den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken får allt mer tyngd, och det med rätta, även om det är oacceptabelt att rådet inte håller sin del av överenskommelsen och gör tydliga åtskillnader mellan driftskostnader som måste tas upp i kommissionens budget och de rent administrativa utgifterna, och jag uppmanar därför rådet att följa dessa regler i framtiden.

Det finns fortfarande utrymme för förbättring, både i EG-domstolen och revisionsrätten. Exempelvis har offentliggörandet av domarnas och revisorernas affärsmässiga och ekonomiska intressen ännu inte klargjorts. Detta är något som vi i kammaren har tagit upp gång på gång, och därför fastställer vi i vår resolution en tidsfrist per den 30 september i år för de två institutionerna för att ange hur de avser att efterleva parlamentets krav på offentliggörandet av dessa affärsmässiga och ekonomiska intressen. Vi har redan väntat alltför länge på denna typ av förklaringar.

Frågan togs till och med upp i domstolen före den senaste utvidgningsrundan när det gällde huruvida antalet revisorer borde bibehållas, och olika modeller för domstolens reform har legat på bordet ett tag. Dess före detta ordförande, professor Bernhard Friedmann, utarbetade till exempel ett mycket förståndigt förslag med ett roterande system som liknar det som används för ECB-rådet. Det skulle också kunna vara meningsfullt att ersätta det nuvarande systemet med kollegiet genom att inrätta befattningen som chefsrevisor, och domstolen borde därför åberopa den befintliga ställningen enligt fördragen för att rättfärdiga sin vägran att överväga reform, för reformer behövs på kort eller lång sikt, och det skulle vara bra om domstolen på egen hand kunde tänka ut ett rimligt, praktiskt och väl genomtänkt förslag om detta.

Framtiden för de gemensamma avdelningarna diskuteras inte bara i Regionkommittén, utan också i Ekonomiska och sociala kommittén, för det är något fel med hur dessa tjänster är organiserade när till och med Regionkommittén känner att den behandlas ofördelaktigt, så båda kommittéerna borde inleda en neutral analys, som grundas på rimliga referensvärden, av de kostnader, vinster och besparingar som berörs, och i de fall där det är nödvändigt i detta syfte, försöka få råd av revisionsrätten eller något annat rådgivande organ. Målet med debatten måste vara att få de gemensamma avdelningarna att i framtiden göra det arbete som måste göras och göra det med god samordning och till rimliga kostnader.

I detta års ansvarsfrihetsförfarande inriktade man sig särskilt på frågan om den tvivelaktiga användningen av viktning, inte bara inom Regionkommittén, utan också inom andra institutioner. Ansvarsfrihetsförfarandet är varken rätt tidpunkt eller rätt plats för en bedömning av om dessa betalningar är legitima. Detta ska domstolarna sköta. Frågan är om de som sitter i Regionkommitténs ledning, de människor som styr den, reagerade på ett lämpligt sätt, och vilka principer som de tillämpade i det fallet. Jag är övertygad om att Regionkommittén fortfarande har en del som måste göras. I samtliga fall där man finner bedrägeri måste det vidtas disciplinära åtgärder så snart som möjligt, och de ansvariga måste ställas till svars. Parlamentet kommer att fortsätta att hålla ett öga på detta fall, och inom ramen för detta måste vi undersöka tjänsteföreskrifterna när det gäller att utröna om tolkningen av regler och övergångsbestämmelser kan lämnas till nationella tjänstemän att lösa på egen hand. Jag anser verkligen att unionens lagstiftande institutioner borde ge sina förvaltare avsevärt mindre manöverutrymme än vad de tidigare har gjort.

På det hela taget belyser resultatet när det gäller ansvarsfriheten för budgeten vikten av exakt budgetkontroll från Europaparlamentets sida, och med tack till alla institutionerna för deras samarbete och för att de tillgängliggjorde de efterfrågade uppgifterna rekommenderar jag att de ska beviljas ansvarsfrihet, samtidigt som man också beaktar de punkter som redan har framförts.

Mogens N.J. Camre (UEN), föredragande. – (DA) Herr talman! Det årliga godkännandet av räkenskaperna täcker alla räkenskaper och periodiska räkenskaper för alla EU-institutioner. Det läggs ned en hel del arbete på att noggrant granska revisionsrättens rapporter. Kommissionen har redan medverkat till att ge oss upplysningar, och budgetkontrollutskottets sekretariat har arbetat mycket hårt för att göra det möjligt för parlamentets ledamöter att bedöma innehållet i räkenskaperna.

Det finns i år ännu en gång utrymme för att beklaga att revisionsrätten inte har lyckats avge ett utlåtande utan reservation. Åsikten att EU:s arbetsvillkor gör det nästan omöjligt för revisionsrätten att avge ett uttalande utan reservation av detta slag börjar få allmän spridning. Detta beror i hög grad på att omkring 80 procent av EU:s resurser överförs tillbaka till medlemsstaterna och förvaltas där, vilket innebär att möjligheterna att skapa en helhetsbild är mycket varierande, med tanke på de många formerna av och den högst variabla, inkonsekventa kvaliteten på den nationella förvaltningen.

Om vi ska lyckas undvika att skapa problem i samband med den riktiga förvaltningen av EU:s resurser räcker det knappast med att bara kräva mer övervakning. Vi måste fråga oss själva om den gällande lagstiftningen om stöd både på jordbruksområdet och i samband med strukturfonderna inte borde ses över fullständigt. Den före detta kommissionsledamoten från Nederländerna, Frits Bolkenstein, påpekade nyligen att 85 procent av EU:s användning av medel med fördel skulle kunna skäras ned. Det är i själva verket helt meningslöst för EU-15 att skänka pengar till varandra. Det är som att ge socialförsäkringsförmåner från medelklassen till medelklassen i ett enskilt land. De gamla medlemsstaterna skulle kunna organisera det stöd som behövs för deras utveckling mycket bättre genom att utnyttja sina egna medel. Den situation som medför att andra länder, med stöd av EU-lagstiftningen, måste betala för saker som landet i fråga inte vill betala för själv, eller skulle kunna betala för själv, är en förevändning för att inte göra någonting. De som inte genomför reformer kommer att få hjälp från dem som har genomfört reformer, och behöver på så sätt inte göra något själva. Som Sveriges före detta statsminister Göran Persson uttryckte det, när han sa att det kan inte vara riktigt att vi, som är beredda att kräva höga skatter från våra medborgare, måste ge pengar till länder som inte vill beskatta sina egna medborgare. Mitt land till exempel beskattar privatbilar med 200 procent för att bland annat kunna sända en massa pengar till länder där jag kan se fler nya bilar än i Köpenhamn – bilar som man inte har betalat en enda eurocent i skatt för. Detta verkar helt klart inte rimligt.

Min grupp, när det gäller de flesta ledamöterna, önskar rösta för ett beviljande av ansvarsfrihet. Jag personligen har vissa reservationer, eftersom jag anser att vissa områden av utgiftsförvaltningen i kommissionen och i vissa kommittéer inte uppfyller regelrätta normer. Jag skulle vilja framföra ett stort tack till budgetkontrollutskottets sekretariat för det oerhört stora arbete som det har gjort och också tacka mina kolleger i utskotten för deras otaliga och betydande observationer i denna debatt och för det konstruktiva samarbete som pågår överallt inom utskotten.

Edit Herczog (PSE), föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill framföra min åsikt om ansvarsfrihet för 2005 för de sexton EU-organen.

Organen har stor betydelse för bilden av EU:s institutioner, eftersom målen och åtagandena är gemensamma för samtliga EU-medborgare. Denna enda procent av EU:s totala budget är därför väl använda pengar.

Jag välkomnar Europeiska revisionsrättens slutsatser, där det med undantag för några få specifika påpekanden intygades att samtliga sexton organs räkenskaper i allt väsentligt var tillförlitliga, lagliga och korrekta. Den positiva revisionsförklaringen för samtliga organ är en mycket stor framgång, och jag vill passa på att lyckönska alla till deras insatser.

Jag har inriktat mig på organens allmänna verksamhet, och jag vill ägna huvuddelen av dagens anförande åt denna fråga. Vi kan sammanfattningsvis slå fast att organen i det stora hela förvaltades väl under budgetåret 2005. Det finns emellertid fortfarande områden som bör förbättras. Det förelåg en del problem på vissa angivna områden av affärsbokföringen. Ett fortsatt problemområde inom vissa organ var att upphandlingsbestämmelserna åsidosattes. IT-systemen var inte alltid anpassade till behoven. Vi måste dessutom nämna att bristerna i förvaltningen av personalresurserna, särskilt när det gäller anställningsförfaranden, ledde till en del problem.

Sist men inte minst ska det sägas att ett antal typiska igångsättningsproblem föga förvånande uppstod inom de nyinrättade organen. Jag vill lägga fram de nio förslag som jag har utarbetat i mitt betänkande, vilka skulle kunna bidra till en avsevärd förbättring av organens effektivitet till gagn för unionen.

Det ständigt ökande antalet organ återspeglar inte alltid unionens och medborgarnas verkliga behov. Inrättandet av ett nytt organ bör därför kopplas till och underbyggas av en kostnads- och nyttoanalys. Revisionsrätten bör avge sitt yttrande om kostnads- och nyttoanalysen innan parlamentet fattar beslut. Europaparlamentet bör uppmana kommissionen att vart femte år lägga fram en analys av varje befintligt organs mervärde. I händelse av en negativ bedömning av ett organs mervärde bör alla berörda institutioner vidta nödvändiga åtgärder genom att omformulera organets uppdrag eller avveckla organet.

För att få en mycket klarare uppfattning om organens användning av EU-medel uppmanar jag parlamentet att begära att revisionsrätten ska införa ytterligare ett kapitel i sin årsrapport, som ägnas de organ som ska beviljas ansvarsfrihet enligt kommissionens räkenskaper. Parlamentet bör uppmana kommissionen att förbättra det administrativa och tekniska stödet till organen. Vi bör uppmana kommissionen att lägga fram förslag för att harmonisera utformningen av organens årsredovisningar och att utarbeta resultatindikatorer, vilka skulle möjliggöra en jämförelse och bedömning av organens effektivitet.

Jag välkomnar i mitt betänkande de betydande förbättringarna av samordningen mellan EU-organen. Vi uppmanar samtliga organ att i ökande utsträckning använda SMART-mål, som bör leda till en mer realistisk planering och ett mer realistiskt genomförande av målen. Jag vidhåller att organens arbetsprogram bör innehålla en beskrivning av deras bidrag i operativa och mätbara termer och att kommissionens normer för internkontroll vederbörligen ska beaktas.

Jag vill nu mer ingående redogöra för ansvarsfrihetsförfarandet för alla organ. Jag vill understryka att samtliga EU-organ är underkastade ett ansvarsfrihetsförfarande, men detta sker på två olika sätt. De sexton organ som vi diskuterar i dag ska beviljas enskild ansvarsfrihet, medan de övriga ska beviljas ansvarsfrihet inom ramen för kommissionens budget. Inget organ undgår alltså revisionsrättens kontroller. Bristen på insyn är emellertid betydande när det gäller förvaltningen av de organ som tillerkänns ansvarsfrihet enbart inom ramen för kommissionens räkenskaper. I syfte att bibehålla kommissionens medansvar och öka öppenheten och tydligheten i ansvarsfrihetsförfarandet för samtliga organ uppmanar jag revisionsrätten att i sin årsrapport inrätta ett nytt kapitel som innefattar samtliga EU-organ.

Min återstående talartid vill jag enbart ägna åt Europeiska byrån för återuppbyggnad. De resultat som uppnåtts och de betydande förbättringar som byrån infört i syfte att rätta sig efter revisionsrättens och parlamentets rekommendationer förtjänar de bästa lovord. Jag vill lyckönska såväl direktören som personalen till deras arbete. Mot bakgrund av byråns stora betydelse bör parlamentet begära att kommissionen dels förändrar byråns uppdrag, som beräknas löpa ut 2008, dels organiserar om byrån och ger den ansvar för genomförandet av vissa externa EU-åtgärder, i första hand i efterkrissituationer.

Jag vill avslutningsvis tacka skuggföredragandena och mina kolleger, liksom sekretariatet, för deras arbete. Jag förordar att samtliga sexton organ beviljas positiv ansvarsfrihet av parlamentet.

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande.* (EN) Herr talman! Jag är tacksam för det förtjänstfulla och balanserade betänkande som vi förelagts i dag. Jag vill tacka budgetkontrollutskottet samt utskottets

tidigare ordförande Szabolcs Fazakas för detta, liksom den nuvarande ordföranden Herbert Bösch och givetvis föredraganden Salvador Garriga Polledo.

Garriga Polledo föreslår i sitt betänkande att parlamentet beviljar kommissionen ansvarsfrihet för budgetgenomförandet och har inget att invända mot räkenskapsavslutningen. Kommissionen noterar med glädje detta. Jag vill förklara varför jag anser att detta är välförtjänt.

Till att börja med vill jag framhålla att era rekommendationer kommer att följas upp. Vi har faktiskt redan gjort en hel del, bland annat följande.

Vi genomför just nu den reviderade budgetförordningen, där det bland annat föreskrivs att de överenskomna bestämmelserna ska genomföras, i vilka medlemsstaterna åläggs att utarbeta ”en årlig översikt på lämplig nationell nivå om tillgängliga revisioner och redovisningar”.

Vi kommer även fortsättningsvis att rapportera om hur arbetet fortskrider med handlingsplanen för en integrerad ram för intern kontroll, i enlighet med er begäran i punkt 56. Jag kommer i nästa vecka att lägga fram lägesrapporten för budgetkontrollutskottet.

Vi har förbättrat, kan förbättra och kommer att förbättra räkenskaperna. När det gäller räkenskaperna för 2006 har vi redan tillhandahållit bättre information om återbetalningar och finansiella korrigeringar. Detta innebär att ni kan utgå från att räkenskaperna är tillförlitliga.

Vi fortsätter arbetet med Europeiska öppenhetsinitiativet. Med parlamentets benägna stöd går arbetet med detta dokument framåt för varje dag.

I årsrapporten sägs följande: ”Europaparlamentet stöder fullt ut kommissionens strikta tillämpning av lagstiftningen om uppskjutande av betalningar till medlemsstaterna.” När jag framträdde inför budgetkontrollutskottet den 1 mars för att diskutera Salvador Garriga Polledos förslag till betänkande nämnde jag att jag skulle föreslå för mina kolleger i kommissionen att en mycket noggrann analys ska företas av de frågor som ledde till att generaldirektörerna i år angav reservationer i sina revisionsförklaringar samt, beroende på problemets omfattning och den beräknade risken, att betalningar skulle uppskjutas eller finansiella korrigeringar genomföras. Vi förde allvarliga diskussioner i mer än två timmar, vilket ledde till att kollegiet med eftertryck framhöll att man var fast besluten att vidta nödvändiga åtgärder.

Jag vill i dag redogöra för ett antal av de konkreta beslut som fattades. För det första har vi när det gäller det integrerade systemet för administration och kontroll (IACS) i Grekland samt jordbrukssubventionerna enats om en mycket tydlig handlingsplan för Grekland, som syftar till att säkerställa en adekvat tillämpning av IACS i landet. I handlingsplanen fastställs tydliga tidsgränser för de åtgärder som ska vidtas. Som kommissionsledamot Mariann Fischer Boel sa rent ut vid utfrågningen om ansvarsfrihet i budgetkontrollutskottet i november förra året kommer kommissionen att uppskjuta betalningarna till direktbistånd till Grekland om de grekiska myndigheterna inte följer den överenskomna handlingsplanen och respekterar tidsgränserna. Den första viktiga rapporten från de grekiska myndigheterna ska läggas fram den 15 maj.

Jag vill också påminna kommissionen om att rutinmässigt genom skattehöjningar kompensera det jordbruksstöd från EU som medlemsstaterna orättmätigt har förbrukat och i samband med räkenskapsavslutningen återföra tillgångarna till gemenskapsbudgeten.

Enligt det senaste beslutet, som togs i förra veckan, krävs sammanlagt 285,3 miljoner euro tillbaka från fjorton medlemsstater, i första hand på grund av medlemsstaternas bristande kontroller och brist på respekt för förfallodagarna.

För det andra uppsköt kommissionen när det gäller strukturåtgärder den 4 april 2007 betalningarna till Europeiska regionala utvecklingsfondens (ERUF) program i fem av Englands nio regioner samt till ett program i en sjätte region. Om inga eller otillräckliga åtgärder vidtas kommer kommissionen, beroende på vilket program det gäller, att besluta om en schablonmässig korrigering på 5 till 10 eller 25 procent av de utbetalda beloppen, i syfte att ta itu med överträdelserna av bestämmelserna och komma tillrätta med omfattningen och de ekonomiska konsekvenserna av de brister som kvarstår.

Uppskjutande av betalningar samt reservationer leder ofta till nödvändiga förbättringar. Generaldirektoratet för regionalpolitik angav exempelvis 2005 reservationer om de spanska kontrollsystemen, som inte ansågs hålla måttet. Generaldirektoratet tog 2006 upp detta till förnyad

granskning och konstaterade att de förbättringar som genomförts innebar att nya reservationer var onödiga.

När det gällde Europeiska socialfonden (ESF) angav kommissionen i början av 2006 likaledes reservationer i fråga om de befintliga systemen i Storbritannien. Landet genomförde förbättringar, vilket innebar att reservationerna kunde hävas.

Exemplen visar att kommissionen kan avbryta betalningar och att den faktiskt gör det. Sådana beslut måste vara väl underbyggda och noggrant motiverade. Vi har därför även i år lagt ned ett omfattande arbete på att förbättra kvaliteten på de årliga verksamhetsrapporterna från kommissionens generaldirektorat.

Revisionsrätten var ganska kritisk mot kommissionens kontroller på forskningsområdet. Detta är ett område där kommissionen är direkt förvaltare, och vi har gett frågan högsta prioritet. Ett förfaringsätt med efterhandsrevisioner har nu införts för de forskningsområden inom generaldirektoraten som ska granskas inom ramen för det sjätte ramprogrammet. Detta är ett beprövat tillvägagångssätt och innebär en betydande ökning av den procentuella andel av forskningsbudgeten som omfattas av efterhandsrevisioner. Under 2007 kommer 300 revisioner av det sjätte ramprogrammet att genomföras, jämfört med 45 under 2006.

Som ett led i prioriteringen av denna fråga omplaceras kommissionen ett mycket stort antal medarbetare som ska arbeta med revisionsuppgifter och inleder en nödvändig nyrekrytering.

Dessutom övervägs frågan om ett stegvis införande av klumpsummor på vissa speciella områden av ramprogrammet.

Jag vill säga några ord om organen. Kommissionen har lagt märke till en ökande oro från parlamentets sida över tillsynsmyndigheterna. Vi förser redan nu organen med ett omfattande stöd, och jag anser att förväntningarna och skyldigheterna måste bli tydligare, framför allt innan nya organ inrättas.

Vi kommer därför att arbeta för att förhandlingarna om förslaget till interinstitutionellt avtal går framåt. Rådet har antytt att man är villig att fortsätta diskussionerna om detta. Om avtalet antas skulle det bli mycket lättare att rätta sig efter parlamentets rekommendationer i frågor som exempelvis en systematisk och regelbunden utvärdering och kostnads-nyttanalyser av organen samt en harmonisering av årsredovisningarna.

Kommissionen är fortsatt ansvarig inför budgetmyndigheten när det gäller budgetgenomförandet. Vi fullgör denna skyldighet genom att öppet och ärligt informera om såväl våra starka som svaga sidor. Vi är tacksamma för er ärliga uppskattning av båda.

Ralf Walter (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja börja med att uttrycka mitt varma tack för samarbetet mellan utskottet för utveckling och kommissionen, revisionsrätten samt de två föredragandena Mogens N.J. Camre och Salvador Garriga Polledo. Det är bra att parlamentet tar fullständig hänsyn till våra iakttagelser när det gäller att komma fram till beslut.

Utvecklingsutskottets uppgift är att kontrollera att de medel som vi betalar ut, för att ge en hjälpsam hand till de mest sårbara i världen och vägleda dem så att de kan bygga upp egenkapacitet, används på ett ordentligt och lämpligt sätt. Allmänhetens gillande av detta beror i mycket hög grad på man inte får ge intryck av att detta handlar om att någon potentat ska få sina badrumskranar förgyllda, utan snarare om att pengarna verkligen går till de människor som verkligen behöver dem, och det är detta som vi har granskat noggrant i mycket stor omfattning.

Som i så många andra sammanhang har revisionsrätten fastställt att det förekom allvarliga oriktigheter när det gäller hur pengarna användes. Vi har undersökt dem alla var och en för sig och har, naturligtvis, tvingats konstatera att fel begick i samband med förfarandet för att använda pengarna. Det handlade dock inte om den typen av oriktigheter som kan visa sig ofördelaktiga för Europeiska unionen, utan felaktigheterna var i själva verket förfarandemässiga till sin natur, och de är i behov av förbättring om vi på ett otvetydigt sätt ska kunna säga att medlen har använts ordentligt.

Det har dock sagts att ansvarsfrihetsförfarandet också är av politisk karaktär, i den bemärkelsen att vi undersöker om kommissionen faktiskt har gjort det som vi avsåg när budgeten utarbetades. Vi undersökte därför om miljölagstiftningen verkligen hade prioriterats, om några riktiga förbättringar hade gjorts när

det gällde krisförebyggande, och om – och här rådde det allvarliga meningsskiljaktigheter – det verkligen stämde att 20 procent av medlen för grundläggande utbildning och hälsovård hade använts i utvecklingsländerna. Det ska påpekas att siffrorna är uppåtgående, men att de fortfarande ligger långt ifrån de 20 procent som vi hade kommit överens om. Förklaringen att allt detta hör samman med det stora antalet givare och institutioner som måste samordnas har endast en mycket begränsad lugnande effekt.

Jag måste inför kammaren klargöra att Europeiska unionen – tillsammans med sina medlemsstater – är den ojämförligt största givaren i världen, och detta är något som vi kan tillåta oss att säga med självförtroende. Samtidigt är det emellertid inte godtagbart att någon ställer sig inför parlamentet och talar om för oss att de har inriktat sig på andra ämnesområden, och vi hoppas att de prioriteringar som fastställdes av parlamentet och rådet vid utformandet av resolutionerna till sist kommer att fastställas som sådana.

Vårt samarbete med kommissionens tjänstemän gick mycket bra. Det har gjorts konkreta åtaganden i syfte att under årets lopp ge oss de uppgifter och indikatorer som vi behöver, och vi kommer att få bevis på märkbara förbättringar. Eftersom jag talar i egenskap av någon som alltid har lagt ned mycket energi på budgetförfarandet kan jag tala om för er att jag också, när nästa budget ska utarbetas, ska se till att vi noga följer de förbättringar som proklamerats när det gäller genomförandet av budgeten – inte bara när det gäller användning av medel till deras avsedda syften, utan också för att nå politiska mål – och att vårt beteende, från parlamentets sida, kommer att fastställas av huruvida ni faktiskt gör det som ni har åtagit er att göra.

Jutta Haug (PSE), *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.* – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Den andel av budgeten som gjorts tillgänglig för den politik som är av särskilt intresse för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet är inte särskilt stor. År 2005 – det budgetår för vilket det nu är meningen att vi ska bekräfta den riktiga förvaltningen av de europeiska skattebetalarnas pengar – utgjorde den mindre än en halv procent av den totala budgeten på 116 miljarder euro.

Jag ska direkt säga att det inte fanns något som hindrade direktörerna för de fyra byråerna – Europeiska läkemedelsmyndigheten, Europeiska miljöbyrån, Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar – från att beviljas ansvarsfrihet när det gäller deras förvaltning av deras respektive budgetar.

De första verksamhetsmånaderna inom Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar var framgångsrika, och det var GD Hälsa som ansvarade för att förvalta dess budget.

Under 2005, dess tredje verksamhetsår, höll Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet på att flytta till Parma, något som medförde svårigheter när det gällde att rekrytera den nödvändiga högkvalificerade personalen, och det var utan tvivel omöjligt att använda alla anslagna medel, så över fyra miljoner euro återgick till gemenskapens budget. Hur dessa pengar, som tillhör Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet, åter görs, eller kommer att göras, tillgängliga för oss i år är inget som vi ska diskutera inom ramen för detta ansvarsfrihetsförfarande, men vi kommer att tvingas diskutera det med kommissionen.

Vi är generellt sett nöjda med Europeiska läkemedelsmyndighetens arbete, och byrån har inte använt alla sina pengar. En anledning till detta är naturligtvis att det förekom tekniska svårigheter med konverteringen av dess IT-system.

Europeiska miljöbyrån gjorde ett utmärkt arbete, något som vi har vant oss vid, och använde alla sina medel på vederbörligt sätt, och skulle säkert ha behövt lite mer.

Utskottet för miljö har ingen principiell kritik att framföra när det gäller de fyra byråernas förvaltning av sina budgetar, men vi har tagit detta tillfälle i akt i samband med detta ansvarsfrihetsförfarande för att kräva av två gamla byråer – EMEA och EMB – det som redan krävs av de ”nya” byråerna, i enlighet med de grundläggande inrättandeförordningarna, nämligen att deras arbete ska granskas och bedömas regelbundet av oberoende experter. Vi skulle vilja ge EU mervärde som säkerställs genom alla former av administrativ verksamhet inom EU – och detta omfattar byråerna.

Jag ska nu övergå till den del av miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet som kommissionen ansvarar för, och här måste det påpekas att även om utnyttjandet av åtagandebemyndigandena var högst tillfredsställande på alla områden lämnade betalningstakten mycket övrigt att önska, eftersom den låg

under 80 procent, och inte bara när det gällde hälsovård och livsmedelssäkerhet, utan också på miljöområdet. Det finns naturligtvis faktorer som förklarar varför det är så. En är att upprättandet av den verkställande byrån för folkhälsa ännu inte hade slutförts, och samtidigt var personalen upptagen med att förbereda det nya hälso- och konsumentskyddsprogrammet, medan 2004 års problem med budgetmässiga åtaganden ledde till betalningsproblem i miljösektorn under 2005.

Detta är förståeligt, även om de förklaringar som kommissionens kontor ger är att kommissionen måste lära sig att föregripa problem innan de inträffar för att kunna vidta omedelbara åtgärder för att ta itu med dem. När allt kommer omkring handlar det inte om att kommissionen saknar erfarenhet av att ta itu med administrativa problem.

Michael Cramer (Verts/ALE), föredragande för yttrandet från utskottet för transport och turism. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Utskottet för transport och turism noterar att det i 2005 års budget bara anslogs lite drygt en miljard euro till åtagandebemyndiganden och lite mer än samma siffra till betalningsbemyndiganden för transportpolitik, av vilken den största delen – nämligen 670 miljoner euro till åtagandebemyndiganden och 750 miljoner euro till betalningsbemyndiganden – gick till transeuropeiska nät, och utskottet gläder sig mycket över att kunna säga att dessa siffror inbegriper betalningar för trafiksäkerhet och åtaganden gentemot Marco Polo, med 70 miljoner euro till åtaganden och 60 miljoner euro till betalningar som anslogs till transportbyråerna.

Utskottet är dock oroat över den höga felnivån när det gäller forskningskontrakt inom transportsektorn som ligger över genomsnittet, och att bara 51 procent av de tillgängliga medlen anslogs till trafiksäkerhet, som är ett viktigt program med tanke på vår önskan att halvera olyckstalen.

Det är viktigt när det gäller de transeuropeiska näten att vi bör koncentrera oss på saker som leder till effektiv transport, hellre än att inleda de stora projekten direkt, för att sedan upptäcka att hälften av de nödvändiga medlen saknas. Det finns många medlemsstater där projekt har avbrutits på grund av brist på medel. Det som vi måste göra är att absolut prioritera modernisering vår befintliga infrastruktur, och först då fundera på nya byggnadsarbeten, något som omfattar behovet att använda sålt tilltagna anslag så effektivt som möjligt.

Vi får inte heller bara tänka på projekt som sammanbinder nord och syd, för EU måste växa tillsammans, och det är därför som järnvägsprojektet från öst till väst måste moderniseras, för många av dessa linjer befinner sig fortfarande i samma skick som förra århundradet, under ångtågens tid.

Klimatförändringen är naturligtvis också viktig. Transportsektorn är en av de stora koldioxidkällorna som står för 30 procent av utsläppen, och därför måste våra forskningsprojekt prioritera klimat och hållbarhet. I detta avseende har de hittills varit fullständigt otillräckliga, och detta måste ändras.

Vi har gett byråerna ansvarsfrihet, men de behöver fortfarande anslag för de nödvändiga uppgifter som ålagts dem.

Helga Trüpel (Verts/ALE), föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det första som jag skulle vilja säga i egenskap av föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning är att vi inte är övertygade om att vi använder tillräckligt med pengar till kultur och utbildning. Utskottet för kultur och utbildning var mycket ambitiösare och beklagar att parlamentet, kommissionen och rådet som helhet inte har gjort mer medel tillgängliga till det som vi vill ha, det vill säga ge EU en själ, ge alla studenter möjlighet att studera i EU, och med detta i åtanke krävs det i Lissabonstrategin att det sker förändringar på dessa områden under de närmaste åren.

I mycket allmänna ordalag skulle jag vilja säga att det är avgörande, särskilt i de större kultur- och ungdomsprogrammen, att vi å ena sidan bör fullfölja en mycket försiktig – det vill säga en ansvarsfull och öppen – utgiftspolitik, där man samtidigt avhåller sig från överdrivet utnyttjande av de befintliga reglerna när de gäller att gå in i byråkratiska återvändsgränder. Jag är medveten om att vi, efter fallet med korruption och skandaler som vi har haft, måste var mycket försiktiga, men vi bör trots detta inte överdriva. Särskilt när det gäller små projekt som uppgår till ungefär 20 000 euro borde sökande inte behöva lämna in mängder av papper för att få sina ansökningar godkända.

Min andra iakttagelse är att om vi har 99 nationella kulturbyråer kommer vi att få saker ur händerna på kort tid, och det är här som det skulle vara önskvärt med bättre förvaltning.

Det tredje som jag vill säga är att jag anser att det faktum att vi fortfarande finansierar detta andra parlament i Strasbourg med vår budget är fel tillvägagångssätt. Om fransmännen är ovilliga att ge upp detta andra säte, och på så sätt spara pengar, så borde det i framtiden vara rådet som ansvarar för de pengar som används till dess bevarande.

Bárbara Dührkop Dührkop (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. – (ES) Jag talar som föredragande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor om 2005 års budget.

Detta gäller många byråer, några har Jutta Haug redan nämnt, och generellt sett har vi gjort samma iakttagelser.

Jag skulle vilja börja med att kommentera genomförandet av den allmänna budgeten för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter, och jag kan göra detta mycket kort.

Vi märker att det har gjorts framsteg när det gäller genomförandet av åtaganden, men genomförandet av betalningar måste få en skjuts. Vi har uppnått 79,8 procent för 2005 jämfört med 80,3 procent för 2004. Detta är en av utskottets lägsta nivåer.

Jutta Haug har nämnt andra som verkar befinna sig i samma situation. Det säger sig självt att denna situation måste förbättras. Dessutom vet vi att nästa års pengar äventyras om vi inte lyckas använda dem ordentligt.

När det gäller genomförandet av budgeten för Eurojust (Europeiska enheten för rättsligt samarbete) noterar vi att revisionsrätten har rimliga garantier för att de årliga räkenskaperna för detta budgetår har varit tillförlitliga, och när det gäller motsvarande transaktioner, att de är helt lagliga, som de ska vara, och regelrätta.

Det finns emellertid ingen situation som inte kan bli bättre. Även i detta fall måste vi uppmana Eurojust att fortsätta i denna riktning, och förbättra sin ekonomiska förvaltning.

När det gäller genomförandet av budgeten för Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet är utskottet även tillfredställt på detta område, med hänsyn till de underliggande transaktionernas laglighet. Vi noterar trots detta att övervakningscentrumet måste uppmanas att förbättra sin tydlighet, och i synnerhet öppenheten i sina anbudsförfaranden.

Jag ska slutligen ta upp genomförandet av budgeten för Europeiskt centrum för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk. I detta fall önskar utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter, liksom revisionsrätten, framföra två allvarliga klagomål.

Man har funnit olika oacceptabla missförhållanden i anbuds- och upphandlingsförfarandena, och vi måste kräva att det sker en betydande förbättring av dessa förfaranden. Vi måste dock erkänna att vissa åtgärder är effektiva, men vi har fortfarande en lång väg kvar att gå för att göra allt, ska vi säga, acceptabelt och korrekt.

Den kanske knivigaste frågan av dem alla – i detta avseende har vi redan bett kommissionen om en förklaring – är att vi, liksom revisionsrätten, noterar och beklagar den dåliga förvaltningen av det fall där ett ombud sändes till Bryssel på ett långt uppdrag utan någon tydlig definition av hans mål. Det råder särskild osäkerhet med hänsyn till det påföljande anslaget till kommissionen. En stor del av de europeiska skattebetalarnas pengar måste förklaras här.

Utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter kräver därför att detta fall ska undersökas noggrant och att lämpliga åtgärder ska vidtas för att förhindra att något liknande sker i framtiden.

Rekommendationen från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter är därför, i likhet med budgetkontrollutskottets, att ansvarsfrihet ska beviljas.

Lissy Gröner (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! För utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män är denna utvärdering inte någon enkel sak, för vi har redan, och upprepade gånger, påpekat att det krävs könsuppdelade uppgifter om budgeten ska kunna bedömas. Vi beklagar att dessa uppgifter fortfarande inte finns tillgängliga, och därför finns det begränsningar av hur stor mängd *gender budgeting* [budgetarbete i ett genusperspektiv] och integrering av

jämställdhetsperspektiv som det är möjligt att införliva i bedömningen. Vi ber att dessa uppgifter ska införas i kommande betänkanden om ansvarsfrihet för budgeten.

Det är särskilt i strukturfonderna och motsvarande program som dessa exakta uppgifter är avgörande för att vi i den slutliga analysen ska kunna se hur stora summor som anslås till lika stöd för kvinnor. Det har visat sig att tilldelning av medel när det gäller Daphneprogrammet har blockerats, och detta är ett stort problem, för vi känner till att det utövas våld mot kvinnor, barn och ungdomar i en enorm omfattning. Vi vet att de föreslagna projekten var mycket bra, men trots detta har inte pengarna tilldelats, och detta innebär att det behövs hjälp här.

I det aktuella fall som jag tänker på förkastades en rad transeuropeiska projekt. Vi håller på att förbereda Europeiska året mot våld, och Europarådet har inlett en kampanj. Det finns kolossala behov på detta område, och kommissionen måste raska på.

Véronique Mathieu, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! När det gäller ansvarsfrihet för byråerna skulle jag vilja börja med att göra några iakttagelser. Den första är att antalet byråer ständigt ökar, och att denna ökning är oroande, eftersom den verkar äga rum utanför alla övergripande politiska ramar. Denna situation skapar olika problem: både när det gäller dessa byråers ekonomistyrning och de organisatoriska svagheter som iakttagits, som inte alltid blir lösta.

När det gäller den första aspekten är det enligt min mening nödvändigt att fastställa tydliga regler för ansvarsfrihetsförfarandet. Parlamentet ger nu så många som 16 av 35 byråer enskild ansvarsfrihet. För att undvika de rådande motsättningarna vid tillämpningen av artikel 185 i budgetförordningen – eftersom många byråer nu får en övergripande ansvarsfrihet enligt Europeiska kommissionens allmänna budget – skulle det vara lämpligt om alla byråer i framtiden, oavsett status, skulle ges enskild ansvarsfrihet från Europaparlamentet.

Den andra aspekten som jag skulle vilja nämna rör byråernas effektiva förvaltning. Även om det har iakttagits framsteg på detta område är den fortfarande otillräcklig. Prioriteringen är att stärka redovisningssystemen för att se till att anbudsförfarandena och interna kontrollbestämmelser tillämpas på tillbörligt sätt, och slutligen att göra anställningsförfarandena mer genomblickbara. Samtidigt måste kommissionen fortsätta att anstränga sig för att göra byråerna mer synliga, genom att utarbeta en effektiv kommunikationsstrategi, utveckla synergier och slutligen ge dem mer tekniska och administrativa tjänster som är anpassade till deras behov.

Dessutom stöder jag de två förslag som syftar till att göra det obligatoriskt att offentliggöra en kostnads–nyttoanalys före upprättandet av en byrå, och att begära att en utvärderingsrapport om det mervärde som byrån genererar på sitt verksamhetsområde sammanställs vart femte år. Dessa två förslag är avgörande för att se till att den verksamhet som utvecklas av byråerna uppfyller de särskilda kraven i de olika sektorerna.

För att avsluta skulle jag vilja betona att även om revisionsrätten har reservationer när det gäller tre byråer gläder det mig att byråerna som helhet har förbättrat sig jämfört med 2004 års förvaltning, och jag uppmanar dem att fortsätta sina ansträngningar enligt dessa linjer.

Dan Jørgensen, för PSE-gruppen. – (DA) Herr talman! Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet rekommenderar beviljande av ansvarsfrihet. Vi rekommenderar att parlamentet godkänner budgetarna för 2005, men i samband med detta har vi några kommentarer att framföra och några krav att ställa. Vi har två grundläggande krav. För det första anser vi att det är självklart att övervakningen måste skärpas ytterligare. Vi anser inte att skattebetalarnas pengar kontrolleras tillräckligt än så länge. För det andra anser vi att det krävs mer öppenhet och mer insyn.

Med anledning av den första punkten kan det sägas att det har skett vissa framsteg på detta område. Vi medger detta, och vi hyllar genomförandet av ett nytt redovisningssystem inom kommissionen. Det har inte varit ett enkelt förfarande, men det har överträffat alla förväntningar. Jag erkänner också att det integrerande systemet för finansiell kontroll, i synnerhet när det gäller jordbruksfonder, har genomförts för en stor del av budgeten, och detta är helt klart något mycket positivt. Men vi är också kritiska mot de områden där revisionsrätten tyvärr hade viss särskild utpräglad kritik att framföra. Det som blivit särskilt omstritt är den inre politiken och tyvärr också en del av jordbruksfonderna. Vi måste helt enkelt skärpa till saker på dessa områden. Kommissionen måste agera med större skärpa, men det måste även, och i synnerhet, medlemsstaterna göra. Faktum är att omkring 80 procent av EU:s medel, som ledamöterna känner till, förvaltas genom gemensam förvaltning, vilket innebär att det är ute i medlemsstaterna som

pengarna egentligen används. Under dessa omständigheter är det uppenbart att vi naturligtvis är helt beroende – det vill säga kommissionen är beroende, och vi i parlamentet är beroende – av att detta ansvar tas på allvar ute i medlemsstaterna, och vi upplever tyvärr att så inte är fallet. Politiskt ansvar måste tilldelas med tydlighet, och detta är något som måste följas upp nästa år.

Vidare är det naturligtvis uppenbart att hela denna debatt om öppenhet har pågått i ett par år nu, och det är något som gläder oss. Något annat som också gläder oss är sådant som tydligt har varit positiva initiativ från kommissionens sida. Vi anser att det måste vara möjligt för enskilda EU-medborgare att gå in på Internet och se hur EU:s pengar har anslagits till jordbruksfonder, strukturfonder och så vidare. Detta förfarande är på gång, men det måste naturligtvis följas upp ända fram till dess slutförande. Dessutom behöver vi mer öppenhet kring det stora antalet befintliga arbetsgrupper. Vi måste få namnen på dem som deltar i dessa arbetsgrupper.

Jan Mulder, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Först av allt skulle jag vilja gratulera föredragandena, och jag kan försäkra dem om att gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa delar deras åsikt. Även vi stöder ansvarsfriheten såsom den har rekommenderats.

Det aktuella året – 2006 – är det första fullständiga budgetåret under vilket kommissionen tvingas ta fullt ansvar. Vi har återigen fått ett negativt utslag från revisionsrätten, för tolfte gången i rad, och alla vet naturligtvis att det inte kan fortgå på detta vis. Det gläder mig att revisionsrätten har tillkännagett att en extern expertgranskning kommer att organiseras, att de kommer att låta andra titta närmare på deras verksamhet, deras egen metod. Det är bara bra, men hur mycket man än ser på det ligger ändå slutansvaret hos kommissionen, och den kan inte vältra över det på medlemsstaterna.

Förra året skrev vi under budgetramarna, och för första gången innehöll de en bestämmelse om att medlemsstaterna måste utarbeta nationella förklaringar på lämplig politisk nivå för att deklarerat att de har genomfört budgeten ordentligt. Min stora fråga är: vad exakt har kommissionen gjort med denna artikel i budgetramen? Utfärdade den en skrivelse till medlemsstaterna för att uppmärksamma dem på detta? Vad har kommissionen för strategi i denna fråga?

Jag skulle också vilja rikta kommissionens uppmärksamhet på det faktum att nästa år kommer att vara det avgörande året för kommissionen. År 2008 är det tio år sedan, 1998, som parlamentet vägrade att bevilja ansvarsfrihet. Jag kommer naturligtvis inte gå så långt som att säga att detta kommer att ske igen. Detta beror på hur saker utfaller, men det måste ske tydliga framsteg. Det är oacceptabelt för parlamentet att utan minsta tvekan bevilja kommissionen ansvarsfrihet om ett års tid, precis inför nästa val till Europaparlamentet, när det är uppenbart att kommissionen inte har gjort allt i sin makt för att förbättra situationen. En av lösningarna för att övervinna detta är att foga sig efter budgetramarna.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! I dag kommer kammaren att besluta huruvida den ska bevilja ansvarsfrihet till Europeiska unionens institutioner för 2005.

Eftersom Europeiska revisionsrättens rapport inte gav uttryck för några större reservationer när det gällde någon av dessa institutioner, godkänner jag ståndpunkten att vi kan ge dem alla ansvarsfrihet. Detta innebär dock inte att de årliga räkenskaper som lagts fram inför parlamentet är felfria.

För det första, även om revisionsrätten erkände att hela den ekonomiska redogörelsen för Europeiska gemenskaperna är en noggrann återspeglning av gemenskapens ekonomiska situation som den var i slutet av december 2005, och att den inte funnit några större felaktigheter, fann den åtskilliga felaktigheter både i de belopp som registrerats i de centrala redovisningssystemen och i de rapporter som enskilda medlemsstater lämnat in. Särskilt oroande är det faktum att vissa av dessa felaktigheter upprepas år efter år, trots kritiska anmärkningar från revisionsrätten och Europaparlamentet.

För det andra skulle jag vilja ansluta mig till de röster som hörs från både revisionsrätten och från parlamentet som kräver större insyn i användningen och förvaltningen av EU-medel. Jag skulle i synnerhet vilja stödja kommissionens avsikt att offentliggöra det direktstöd som mottas av de största jordbruksproducenterna i vissa medlemsstater, och ser också fram emot en förenkling av de förfaranden som rör både upphandling och beviljanden, som kommer att öka insynen i kommissionens verksamhet och minska risken för korruption.

Bart Staes, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman! Även vår grupp är beredd att bevilja kommissionen ansvarsfrihet, i sak enligt samma förutsättningar som Dan Jørgensen angav för ett ögonblick sedan. Jan Mulder fastslog just att det är tolfte gången i rad som revisionsrätten har misslyckats

med att utfärda en positiv revisionsförklaring, en situation som verkligen måste upphöra. Under vårt utskotts utfrågning sa kommissionsledamot Siim Kallas, i samband med hans utnämning, att en positiv revisionsförklaring skulle uppnås under hans mandatperiod. Det var åtminstone hans mål. Jag känner till att kommissionsledamoten för närvarande är lite osams med revisionsrätten. Det kommer att genomföras en extern expertgranskning vid något tillfälle, säkerligen under hans mandatperiod. Det stämmer att en del problem verkar ha kommit för att stanna, inte minst på jordbruksområdet. I denna mening gläder mig kommissionsledamotens uttalande om det integrerade förvaltnings- och kontrollsystemet. Vi känner alla till att Grekland inte håller måttet, de är inte ens i närheten, något som har nämnts vid två tillfällen i revisionsrättens årliga rapport. Det finns nu en konkret handlingsplan. Kommissionsledamoten har gjort det helt klart att han är beredd att tills vidare ställa in utbetalningar om Grekland misslyckas med att genomföra handlingsplanen korrekt. Två ändringsförslag har lagts fram i detta syfte, ett av gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater och ett av min egen grupp. Jag hoppas därför att åtminstone ett av dessa ändringsförslag når mållinjen och att det kommer att hjälpa kommissionsledamoten betydligt när han når den punkt då han måste besluta om att ställa in utbetalningar.

Jag har noterat rådets frånvaro när det gäller de nationella förvaltningsdeklarationerna. Det är en skandal att rådet uteblir från en debatt om ansvarsfrihet, något som vi också måste bevilja rådet, vid en tidpunkt när vi vet att 80 procent av alla ekonomiska resurser förvaltas av medlemsstaterna själva, och detta är något som jag beklagar djupt.

Jag stöder också Jan Mulder i hans fråga till kommissionen när det gäller vilka åtgärder den har vidtagit för att se till att medlemsstaterna utfärdar nationella förvaltningsdeklarationer. I vår debatt med den tyska statssekreteraren drog man slutsatsen att bristerna berodde på vår federala struktur. Jag kan inte föreställa mig att detta är fallet. Det som jag emellertid kan föreställa mig är att en federal stat, som Belgien, säger "ok, tre av våra regioner har förklaringar, varav två inte uppfyller kraven och en gör det". Varför skulle inte detta kunna genomföras? Mot bakgrund av detta driver jag verkligen på för positiva förvaltningsförklaringar från medlemsstaterna.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Esko Seppänen, för GUE/NGL-gruppen. – (FI) Fru talman, herr kommissionsledamot! Revisionsrätten har inte utfärdat någon positiv revisionsförklaring när det gäller unionens räkenskaper på tio år. Ett av de huvudsakliga skälen till detta är förmodligen att pengarna anslås av kommissionen, men det är medlemsstaterna som är ansvariga för att se över hur de används. Det organ som ansvarar för att anslå medlen övervakar inte dess användning. Vissa medlemsstater är latare än andra när det gäller övervakning av de medel som de får från unionen. Vår grupp delar den åsikt som uttrycktes i rapporten att revisionsrätten oftare borde namnge de länder som gör sig skyldiga till otillräcklig kontroll i framtiden. Det finns inga bra anledningar att inte avslöja Grekland och andra länder som är slappa på detta område.

Parlamentet har alltid varit av den åsikten att medlemsstater borde utfärda en förklaring om förvaltningen på nationell nivå av de medel som de har fått från unionen. Vissa medlemsstater har gjort precis detta, Nederländerna till exempel, på ett ordentligt sätt med ministerns underskrift. De flesta medlemsstater är emot ett ingivande av en förklaring. Å andra sidan ska det sägas att fallet med Martha Andreasen har lett till en situation där chefsrevisorn i kommissionen ska godkänna räkenskapernas tillförlitlighet med sin underskrift. Parlamentet kräver med rätta att hon ges rättsliga befogenheter.

I år är vår grupp för beviljande av ansvarsfrihet.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Fru talman! En hjärtpunkt i den demokratiska processen är utkrävande av ansvar. Kammarens prestationer på detta område i det förflutna är förfärande. Trots återkommande rapporter som visar på bedrägliga beteenden, oegentligheter, inkompetens och slöseri, beviljar kammaren år efter år ansvarsfrihet med närmast nordkoreanska majoriteter.

I fjol hade vi ett undantag. Parlamentet hade betalt för hög hyra för den byggnad vi nu befinner oss i. Det blev omöjligt att sopa problemet under mattan. Då uppstod i stället den patetiska situationen att ledarna för de stora grupperna uppträdde som "offentliga gråterskor". De försäkrade att deras nej till ansvarsfrihet egentligen bara var på låtsas. Så förvaltar kammarens majoritet sitt demokratiska uppdrag.

I fjol var jag föredragande och fann det omöjligt att föreslå ansvarsfrihet för Regionkommittén. En korrupt kultur tycktes prägla dess sekretariat. Trots att tre olika undersökningar av Regionkommittén fortfarande pågick, beviljade kammaren ansvarsfrihet i alla fall. Nu har OLAF lämnat sin rapport. Fallet har gått till rättslig prövning av nationella myndigheter. Det finns därför nu ännu starkare skäl att inte bevilja ansvarsfrihet för Regionkommittén detta år. Dessutom har föredragande Herczog visat att varken Europeiska sjösäkerhetsbyrån eller Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet bör beviljas ansvarsfrihet. Säg således nej till detta!

Ashley Mote, för ITS-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag anser att ministerrådet bör överväga att skyndsamt utse en grupp helt oberoende och internationellt välrenommerade revisorer som ska företa en omfattande utredning och analys av den revision som genomförts inom institutionen, och som även innefattade dess finanser, redovisningssystem och kontroller, liksom alla operativa institutioner, av vilka många bedriver kommersiell handel och ändå rutinmässigt i sin ekonomiska och affärsrättsliga förvaltning undgår lagens fulla kraft.

Man behöver endast se på räkenskaperna för 2005. En grupp oberoende rättsrevisorer har kommit fram till att betalningar på 27 miljarder euro helt enkelt inte blev korrekt bokförda i räkenskaperna, och denna ofattbara brist på kontroll har fått en rad lika ofattbara och oacceptabla konsekvenser. Vi vet nu exempelvis att EU genom åren har förlorat ungefär 600 miljarder euro, vilket med god marginal överstiger Storbritanniens nettobidrag på 75 miljarder pund sterling sedan vi anslöt oss.

Revisionsrättens ordförande har medgett att det fortfarande finns allvarliga problem. De tas nämligen upp i varenda årsrapport, sida upp och sida ned, utan att detta ger anledning till några särskilda åtgärder. Revisionsförklaringen förutsätts täcka allt ”ända ned till de avgiftspliktigas nivå”. Ändå åsidosätts deras intressen år efter år. Differenser mellan balanserna från ett år till ett annat förekommer regelbundet och rutinmässigt och är oacceptabla. Differensen var exempelvis 200 miljoner euro 2002. Förra året uppgick den till 179 miljoner euro, vilket inte är någon anmärkningsvärd förbättring på fyra år. Det handlar inte endast om misstag – revisorerna betecknar detta som allvarlig ekonomisk försummelse.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Fru talman! Ett ansvarsfrihetsförfarande som detta är inte bara till för tillbakablickar, utan det handlar också om att beakta vilka slutsatser som borde dras av det. Jag är säker på att kommissionsledamoten lyssnar mycket noga på det som sägs om byråerna och också är medveten om hur de som vill utöva viss kontroll blir alltmer missnöjda med det som pågår på många områden där det råder stor förvirring och där saker börjar bli okontrollerbara. Kommissionsledamot Kallas! Jag är övertygad om att ni är medveten om i vilken riktning trepartsförhandlingarna är på väg. Det är ganska oroande att höra ledamöter av budgetutskottet, människor som har brottats med denna typ av ärenden i många år, gång på gång medge att inte ens de vet råd, och att det inte finns några tydliga skiljelinjer mellan den operativa och den administrativa budgeten, så att det naturligtvis är där som missbruket pågår i hög grad, vilket för det mesta handlar om att gömma administrativa utgifter i programmen.

Detta, herr kommissionsledamot, går i alla avseenden mot det som ni försöker göra i era ansträngningar mot öppenhet, och jag skulle vilja uppmanera er att försöka göra det som ni redan inlett inom jordbruk på ert eget område, nämligen att avslöja hur medlen används, ända ned till sista euro. Det lyckas varje modernt företag med. De har alltid kostnadsställen och klara hänvisningar; de vet till och med exakt vad som har gjorts på affärsresor. Att vi inte gör något liknande är något som jag anser vara extremt synd och skadligt, och, herr kommissionsledamot, jag är säker på att ni delar min åsikt om att det krävs nedskärningar över hela linjen, eftersom det inte råder några tvivel om att det går att uppnå större effektivitet om man har färre arbetstagare i stället för det motsatta, vilket för närvarande är fallet.

Esther de Lange (PPE-DE). – (NL) Fru talman! Jag ska begränsa mig till anmärkningar som rör Europaparlamentet. Jag skulle först av allt vilja tacka föredraganden, Bart Staes, för ett mycket sunt betänkande. Vi stöder hans förslag att bevilja ansvarsfrihet, och vi stöder också de flesta av de anmärkningar och kommentarer som han framförde i samband med detta. Det behöver inte sägas att vi som grupp skulle vilja betona några saker, inbegripet vårt ändringsförslag 3, som jag i synnerhet skulle vilja uppmärksamma er på, eftersom vi i det, i högre grad än vad som görs i den aktuella texten, uppmanar till konstruktivt lagarbete och politisk dialog med parlamentets talman, som har beviljats ansvarsfrihet, men som inte ännu var utsedd när det gäller budgeten i fråga.

Jag skulle också vilja rikta er uppmärksamhet på det ändringsförslag som Christofer Fjellner har lagt fram, och som jag är medundertecknare av, om de faktiska kostnaderna för att underhålla tre mötesplatser

vid en tidpunkt när vi har 27 medlemsstater. De aktuella siffrorna daterar sig från en tid då det bara fanns 15 medlemsländer.

Som en något personlig anmärkning skulle jag vilja säga att jag, som före detta assistent, såg kritiskt på anmärkningarna om ersättning till sekreterare och situationen för parlamentets personal, där några fall fortfarande lämnar mycket övrigt att önska.

Jag skulle vilja avsluta med den oändliga historien om den frivilliga pensionsfonden. Som jag ser det, och det gör även min delegation, är det av yttersta vikt att undvika alla intryck av att offentliga medel – allmän kostnadsersättning – används för privat inkomst, nämligen för att öka den frivilliga pensionsfonden.

Avslutningsvis skulle jag vilja ge de 20 sekunder som jag har kvar till nästa talare.

Edith Mastenbroek (PSE). – *(NL)* Fru talman! Jag skulle först av allt vilja tacka Bart Staes för hans utmärkta betänkande och den föregående talaren för den extra talartiden på 20 sekunder. Skulle det vara så att vi kanske kommer från samma medlemsstat? Det är mycket troligt att vi gör det, för just de anmärkningar som ni tog upp skulle även jag vilja ta upp.

Om jag först går in på Bart Staes' betänkande skulle jag åter vilja tacka honom, eftersom betänkandet är utomordentligt. För första gången sedan jag valdes lyckades man bevilja ansvarsfrihet som inte ledde till några större kontroverser veckan innan. Låt mig ge er ett par exempel. Det är beklagligt att det i detta förfarande är regel snarare än undantag att vi jämt måste be om samma saker om och om igen – inte bara om sådant som elektroniska underskrifter eller att byråkratin i kammaren ska minskas, utan också när det gäller viktiga ärenden såsom frågan om vem vi egentligen beviljar ansvarsfrihet. Vi stöder det som Bart Staes hade att säga om detta.

Jag skulle på ett personligt plan också vilja rikta er uppmärksamhet på Christofer Fjellners ändringsförslag. Jag anser att det är av yttersta vikt för oss att exakt veta vad vi använder parlamentets pengar till, och som jag ser det är det följaktligen av betydelse för debatten att känna till den exakta kostnaden för uppdelningen av våra arbetstimmar på tre platser. För att övergå till stadgan för assistenter, nu när vi har lyckats nå ett ömsesidigt avtal om ledamöternas stadga är detta verkligen ett viktigt ämne som jag hoppas att vi inte kommer att behöva ta upp igen nästa år, och som en av presidietts arbetsgrupper arbetar med just som vi talar. Det är, enligt min mening, nödvändigt att denna stadga för assistenter genomförs så snart som möjligt och att vi får en ordentlig insyn i dessa assistenters arbetsläge, deras socialförsäkring och deras skattesystem.

Bill Newton Dunn (ALDE). – *(EN)* Fru talman! Det är mycket trevligt att ni har intagit ordförandeplatsen och med fast hand leder oss i debatten.

Jag vill inledningsvis kommentera inlägget från Ashley Mote som efter vad jag kan se tyvärr inte ansett det mödan värt att stanna och lyssna på den återstående debatten. Hans sätt att lösa problemen med korruption och slöseri inom EU är att införa ytterligare ett byråkratiskt skikt och hyra in en grupp revisorer från den privata sektorn. Detta förefaller mig fullkomligt befängt och innebär att ytterligare kostnader tillkommer.

Vår grupp kommer att stödja ändringsförslagen 1 och 3, där ett klarläggande begärs av kostnaderna för att vi arbetar på tre olika platser, vilket är helt orimligt och något som varken allmänheten eller vi själva kan begripa. Vi vill ha klarhet på denna punkt. Vi är emellertid mycket förvånade över att Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater (PPE-DE) har lagt fram fyra ändringsförslag – 79, 80, 81 och 83 – som innebär att andra viktiga inslag i betänkandet utgår. Esther de Lange, som just uttalade sig för PPE-DE-gruppen, förvånar mig. Hon påstod att vi vill undvika att ge allmänheten intrycket att medel felaktigt satsas på pensionsfonden. Jag håller med henne. PPE-DE-gruppen föreslår emellertid enligt ändringsförslag 83 att en granskning av ledamöternas ersättningar och hur de har använts ska utgå, vilket är helt obegripligt. Jag uppmanar henne att övertala sina övriga kolleger att dra tillbaka de ändringsförslag som innebär att viktiga inslag i betänkandet tas bort, och att stödja betänkandet.

Janusz Wojciechowski (UEN). – *(PL)* Fru talman! Jag skulle vilja gratulera föredragandena till deras insiktsfulla och mycket grundliga betänkanden. Jag skulle också vilja tacka revisionsrätten, vars rapporter har gett oss en hel del information om hur budgeten utarbetas. Jag anser dock att rapporterna är skrivna på ett språk som inte är lättförståeligt för den genomsnittliga medborgaren, och att vi borde förbättra

tydligheten i våra dokument, eftersom vi i slutändan skriver dem för allmänhet och inte för vår egen skull.

När det gäller kontrollförfarandena gäller de flesta anmärkningarna räkenskapernas korrekthet. Detta är viktigt, men i bokföring utjämnas allt, medan dessa medel i verkliga livet slösas bort och används ineffektivt. I framtiden skulle jag vilja att man inriktade sig mer på en konkret bedömning av enskilda utgifter än på deras formella riktighet.

Paul van Buitenen (Verts/ALE). – (NL) Fru talman! Sedan 2000 har två interna revisorer från Regionkommittén efter varandra fastställt allvarliga fall av bedrägeri, något som också har bekräftats av byrån för bedrägeribekämpning i åtskilliga rapporter. Alla dessa år tonade Regionkommittén ned problemen, lovade förbättring, och vi, parlamentet, beviljade alltid ansvarsfrihet.

Först förra året fanns det planer på en utfrågning som omfattade de två revisorer som hade avskedats av Regionkommittén. Men genom intensiv lobbyverksamhet från just denna kommitté utgick utfrågningen från budgetkontrollutskottets föredragningslista i sista minuten, och återigen reagerade vi genom att helt enkelt bevilja Regionkommittén ansvarsfrihet. För några månader sedan släpptes den sista – tills vidare – av OLAF:s rapporter om denna fantastiska historia. OLAF rekommenderade inte bara disciplinära åtgärder, utan också åtal. Regionkommittén har upprepade gånger vägrat att tillåta det, och slutligen fick budgetkontrollutskottet tillåtelse att läsa denna rapport, som avslöjade strukturellt organiserad oredlighet på olika nivåer inom hierarkin. Det inkommer också återigen nya anonyma rapporter. Reglerna tillåter mig inte att citera från OLAF:s rapport, men fortfarande, efter årtal av bedrägeri, har inga disciplinära åtgärder vidtagits, medan de både revisorerna har avskedats.

Det är otroligt att föreställa sig att vi återigen är på väg att bevilja ansvarsfrihet för Regionkommittén.

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Fru talman! Jag skulle vilja gratulera föredragandena och göra några kommentarer, både allmänna och specifika, som grundar sig på min personliga erfarenhet.

För det första fastställer man i punkt 1 att det inte är alla byråer som har gott anseende. Jag skulle vilja tala för Europeiska arbetsmiljöbyrån, med säte i Bilbao, som verkligen utgör ett undantag och för vilken denna punkt inte gäller.

Som föredragande samarbetade jag med denna byrå för att utarbeta en bedömning av ramdirektivet om främjande av hälsa på arbetsplatsen, och för närvarande samarbetar jag med att utarbeta nya normer för statistik om arbetsolyckor. Dessutom har jag besökt byrån två gånger och kan bekräfta att den ger oss mycket bra uppgifter.

När det gäller punkt 11, där man uppmanar till förbättrat tekniskt stöd för byråerna, skulle jag vilja säga en sak: detta gäller inte bara tekniskt stöd, utan det handlar om att utforma de krav som vi framför till parlamentets byråer på ett bättre sätt. När det gäller denna fråga måste vi från parlamentets sida bli mer proaktiva.

Slutligen, detta avser också punkt 15, som handlar om samarbete med andra organisationer. Mot denna bakgrund kan jag meddela att byrån i Bilbao arbetar nära tillsammans med Världshälsoorganisationen, och den tillhandahåller mycket intressanta statistiska uppgifter.

En sista kommentar: jag ger mitt starka stöd till punkt 25, och det gläder mig att kunna säga att byrån har förbättrat sina meddelanden, och att byråns expertis utnyttjas i mycket högre grad, i synnerhet av små och medelstora företag. Tack så mycket.

John Whittaker (IND/DEM). – (EN) Fru talman! Gång på gång får vi höra kommissionen ursäktas sig med att det som hänt inte är kommissionens fel och att den inte kan styra över gemenskapens medel. Vad man menar är att medlemsstaternas skattepengar används av medlemsstaterna. Vi har förvisso den anmärkningsvärda händelsen förra året när kommissionen skarpt kritiserade revisionsrätten för att den anmärkte på kommissionen.

Men det ligger kanske något i vad kommissionen säger, och detta synsätt har fått regeringarna i Storbritannien, Sverige och Nederländerna att gå med på att redogöra för den framtida förvaltningen av EU-medel, vad nu detta kan vara värt. På ett djupare plan sätter kommissionen med sitt uttalande fingret på den grundläggande svagheten i systemet. De organ i medlemsstaterna som förbrukar EU-medel har föga anledning att bekymra sig om skattebetalarna i någon annan medlemsstat som tillhandahöll dessa medel.

Vad kan vi då göra åt detta? Jag för min del ska fortsätta att tala om för människorna i mitt land att slöseri och ekonomiska oegentligheter är en olycklig men oundviklig konsekvens av systemet – ett bristfälligt system där klyftan ständigt vidgas mellan skattebetalarna, som tillhandahåller pengarna, och de som gör slut på dem.

Alexander Stubb (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag är som scouten – alltid redo! Jag har tre synpunkter.

Först och främst tycker jag att det verkar som om vi lite grann glömmer bort varför vi sitter här. Vi diskuterar det betänkande som handlar om sund ekonomisk förvaltning. Jag anser att det finns tre skäl till varför vi har dessa betänkanden. Det första handlar om förtroende. De som är verksamma på marknaderna måste ha förtroende för oss. För det andra är det en fråga om demokrati. Människorna måste ha förtroende för oss. Om vår förvaltning är sund kommer andra att följa efter. För det tredje handlar det om insyn och öppenhet, det vill säga om att minska misstron. Vi försöker förbättra den ekonomiska kontrollen. Min första synpunkt handlar alltså om att det finns ett skäl till att vi gör detta. Jag anser i motsats till föregående talare att kommissionen gör ett bra arbete.

För det andra – och detta är ett historiskt ögonblick för mig, eftersom jag tänker hålla med om allt som min landsman från den vänstra sidan av kammaren sa – har Esko Seppänen alldeles rätt, liksom de föregående talare som konstaterade att det inte är något fel på kommissionens sätt att hantera pengarna utan på medlemsstaternas sätt att hantera dem. Det är nämligen så att 80 procent av tillgångarna förvaltas av medlemsstaterna. Det saknas fullständigt ekonomiskt ansvar. Jag vill lägga fram ett förslag. Om vi vid den kommande regeringskonferensen tar upp institutionella frågor undrar jag varför vi inte gör samma sak när det gäller medlemsstaterna som vi gör i fråga om kommissionen. Varför inför vi inte i de nya fördragen en juridisk skyldighet för medlemsstaterna att redovisa de EU-medel som de använder? Detta kanske kan leda till att revisionsförklaringarna på sikt utfaller mer positivt för oss.

Den tredje och sista synpunkten handlar om att jag vill hålla med dem som stöder Christofer Fjellners ändringsförslag, nämligen Bill Newton Dunn, Esther de Lange, Bart Staes och Edith Mastenbroek. Två saker måste finnas med i betänkandet. Den ena är en miljökonsekvensbeskrivning av kostnaden för de tre sätena, och den andra är hur mycket parlamentets tre säten kostar.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Fru talman! Jag skulle vilja gratulera alla föredragandena till deras utmärkta arbete. Jag utvidgar naturligtvis dessa gratulationer till ordförandena för vårt utskott, Szabolcs Fazakas och Herbert Bösch. Jag skulle också vilja uttrycka min uppskattning för Siim Kallas' uttalande när det gäller kontroller i efterhand som ska äga rum i samband med allt som hör samman med den direkta förvaltningen av medel. Jag måste direkt säga att vi ska hålla ett öga på dessa revisioner, hur de utförs, antalet upptäckta misstag och den nödvändiga jämförelsen av de resultat som revisionsrätten lyckats få.

Det allra viktigaste som jag skulle vilja säga till vår vice ordförande är att parlamentet har sista ordet när det gäller ansvarsfrihet och att denna befogenhet säkert kommer att utnyttjas till fullo när vi är tillbaka här nästa år och diskuterar frågan om återvinning av medel.

Jag var föredragande för ett mycket kritiserat betänkande som gällde kommissionens behandling av denna fråga. Revisionsrätten förklarade i budgetkontrollutskottet att den inte lyckats finna de miljarder euro som, enligt kommissionen, skulle återvinnas. Jag måste säga att inte heller jag lyckas finna dessa summor, och jag skulle vilja påpeka att nästa år vid denna tid måste denna fråga hanteras på ett helt annat sätt, annars kommer vi att tvingas inta en mycket hårdare linje.

Kyösti Virrankoski (ALDE). – (FI) Fru talman! Det är en ganska besvärlig uppgift att förvalta EU:s medel. Om budgeten ska genomföras effektivt måste det finnas tydliga rättsliga instrument och en klar arbetsfördelning. Det finns utrymme för förbättring på både dessa områden. Dessutom förvaltas EU:s medel, som vi känner till, i huvudsak av de nationella myndigheterna.

Det tycks inte ske några framsteg när det gäller att förenkla lagstiftningen. Samtidigt som antalet gamla förordningar skärs ned utarbetas ständigt nya. Folk luras av skrupulös mikroförvaltning, och ingen vågar delegera beslutsfattandet nedåt. Detta har lett och leder till ett ännu större behov av övervakning. Åtminstone på den rättsliga nivån kontrolleras EU-medel mycket strängt. Å andra sidan förbättrar inte den mängd övervakning som genomförs nödvändigtvis deras kvalitet eller det sätt som de förvaltas på. Ofta skapar alltför mycket övervakning fördröjningar och paralyserar verksamhet. Privata företag är till exempel mer ovilliga att delta i EU:s strukturfundsprojekt nu för tiden, eftersom projekten är så oerhört

byråkratiska. Det är därför som det är bra att sådana institutioner som revisionsrätten har börjat titta närmare på kvaliteten i stället för den mängd övervakning som pågår.

Budgetövervakning kräver en tydligare ansvarsfördelning. En tjänstemans ansvar bör vara helt otvetydigt. Systemet bör inte heller vara alltför hierarkiskt. Gemensam redovisningsskyldighet är ingen redovisningsskyldighet alls. Av denna anledning går ekonomisk övervakning hand i hand med förenkling av lagar och ett tydliggörande av tjänstemännens ansvar.

Ingeborg Gräble (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater vilja ge alla föredragandena mitt allra varmaste tack, för de framsteg som vi lyckas göra beror på deras arbete, och det kan mycket väl hända att vi har gjort mer framsteg när det gäller byråerna än någon annanstans, så många tack till Edit Herczog för de verkligt goda idéer som hon har bidragit med.

Det är nödvändigt att det finns närmare förbindelser mellan byråerna och kommissionen, som måste ha en blockerande minoritet i sina tillsynsråd, och som måste förstå och godta att dessa byråer är partner när det gäller lagstiftning och i förvaltningen av EU:s program. Men tyvärr är situationen för kommissionens budget så gott som oförändrad.

Från och med nu och fram till slutet av perioden måste vi uppmärksamma hur en villkorslös revisionsförklaring kan uppnås, åtminstone för de medel som förvaltas direkt, och på sitt eget område måste kommissionen visa att den är kapabel till detta och kan göra det på ett bra sätt. Vi vill samarbeta med er i denna fråga och stödja er, men detta förutsätter att ni tar initiativet. Vi kommer att stå vid er sida hela vägen, från den godtagbara risken till den samordnade granskningen och i alla de frågor som hör samman med detta.

Jag skulle också vilja tacka revisionsrätten – som vi anser är en viktig institution – och de personer som arbetar i den, som har gjort ett bra arbete, som vi förlitar oss på, och som vi kommer att fortsätta att förlita oss på under de kommande åren.

Jag måste tala om för kommissionsledamoten att vi fortfarande måste arbeta för att komma i fatt, och det finns en sak som vi kanske borde prioritera, nämligen att det återstår för er att ge oss uppgifter om siffrorna och återvinningen av medel, som vi inte ännu har lyckats få ett grepp om. Vi anser att det skulle vara av stor vikt att ni talade om för parlamentet vilka siffror vi således kan lita på, för det finns åtminstone fyra varianter som har cirkulerat de senaste sex eller åtta veckorna.

Om jag övergår till parlamentets budget så har vi lagt fram ändringsförslag om pensionsfonden, inte för att vi motsätter oss den och vill säga något om dess innehåll, utan för att vi inte vill föregripa arbetet i den arbetsgrupp som vi gemensamt tillsatt, för varför skulle vi vilja påtvinga dem begränsningar i sitt arbete? Jag uppmanar er därför att stödja dessa ändringsförslag. Det handlar inte om att föregripa det som kan komma fram när det gäller dessa ämnen, utan de ger denna grupp en möjlighet att göra det som den anser vara riktigt.

Herbert Bösch (PSE). – (DE) Fru talman! Det är på sin plats med gratulationer till våra föredragande, för skattebetalarna lägger stor vikt vid att se att parlamentet gör ett aktning svårt arbete när det gäller att skydda deras pengar.

Jag är väl medveten om – och jag tror att det är detta som Ingeborg Gräble ville säga – att det alltid är mycket svårt att sälla ut vilka de verkliga prioriteringarna är när ett stort antal människor orerar om det som de skulle vilja se gjort, men det är precis detta tekniska problem som vårt utskott ser som en utmaning. Jag anser att problemet har lösts på ett mycket bra sätt, och vi kommer att fortsätta hålla ögonen på de frågor som nu har tagits upp. Vi vill fylla hållrummet i det integrerade systemet för administration och kontroll (IACS), och jag är tacksam för kommissionens stöd, som vice ordförande Siim Kallas åter har försäkrat oss om.

Vi skulle vilja kunna ställa oss inför väljarkåren och säga att den gemensamma jordbrukspolitiken har bekräftats vara sund, och det dröjer inte länge innan vi kan göra det. Det har gjorts framsteg, och vi finner detta mycket uppmuntrande

För det andra vill vi att medlemsstaterna hostar upp de 80 procenten av denna budget på 100 miljarder som de har använt, och jag anser att rådets frånvaro i dag är en skam. De må vara våra herrar – för närvarande från Tyskland, från en annan medlemsstat vid ett annat tillfälle; det är inte min mening att

peka ut något enskilt land – men vi kommer att påminna dem om detta nästa gång som de ställer sig upp inför våra väljare för att tala om vilken sabla röra Bryssel är.

Medlemsstaternas frånvaro när vi debatterar dessa saker är något som vi inte kan förvänta oss att våra skattebetalare ska stå ut med, och jag skulle kunna tillägga att detsamma kan sägas om parlamentets ledarskap, för varken generalsekretären eller talmannen befinner sig i kammaren, och, fru talman, jag säger detta utan att vilja ifrågasätta er egen kompetens. Det som vi vill se i framtiden är att medlemsstaterna tar ansvar.

Slutligen, kommissionsledamot Kallas, blev jag rätt så oroad av ert uttalande – som jag hoppas inte ska upprepas – eftersom revisionsrätten finns till för att övervaka och kritisera kommissionen, i stället för tvärtom, och det råkar vara det normala tillvägagångssättet i en demokratisk stat.

Talmannen. Vi har noterat det som ni har påpekat när det gäller vissa partiers frånvaro.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Jag vill stödja de åsikter som Edit Herczog gett uttryck för om byråer, och jag vill betona att det syns tydligt att det råder större skattedisciplin på detta område jämfört med förra året.

Men byråerna växer upp som svampar ur jorden. Om vi hade tre byråer 1990 har vi 23 nu, tillsammans med genomförandeorganen. Det står klart att det inte finns någon strategisk plan för upprättandet av byråer. I maj förra året uppmanades vi av kommissionen att bekanta oss med verksamheten inom Exekutiva byrån för intelligent energi. Vilket bra exempel det var på verksamheten inom byråer: i slutet av året lade kommissionen fram ett förslag om omorganisering av denna byrå.

Vi borde uppenbarligen engagera oss mer i det vidare problemet: hur många byråer behöver vi, och behövs de verkligen?

För närvarande är detta en slumpartad process. Olika ledamöter av kommissionen kommer till olika utskott i parlamentet, som ansvarar för vissa områden, och de kommer till budgetutskottet. Därför är det svårt att utvärdera hela processen för upprättandet av byråer och behovet av dessa, fastän det verkar som att många förfarandemässiga områden har fastställts.

Därför anser jag att budgetkontrollutskottet tillsammans med hela parlamentet borde stödja initiativet och uppmuntra till en snabbare överenskommelse mellan institutionerna när det gäller de europeiska byråernas verksamhet, arbetsförfaranden och upprättande.

José Javier Pomés Ruiz (PPE-DE). – (ES) Jag vill börja med en ordningsfråga. Var är rådet, fru talman?

Jag upprepar, var är rådet?

Vi diskuterar en budget som till 90 procent spenderas av medlemsstaterna. Så var är rådet? Var är rådet, herr Kallas? Min kära vän Herbert Bösch, mina damer och herrar från den tyska pressen, som följer våra överläggningar, *Frankfurter Allgemeine*, *Die Welt*, var är rådet? Varför är man inte här när vi talar om hur rådet spenderar 90 procent av vår budget?

Mina kära vänner Herbert Bösch och Markus Ferber, tyska parlamentsledamöter, vi har ett tyskt ordförandeskap. Så var är rådet? Varför visar sig inte rådet här och lyssnar till alla våra åsikter om hur medlemsstaterna spenderar budgeten?

Jag hoppas att vi i budgetkontrollutskottet, under ordföranden Herbert Bösch, kan ta något sorts initiativ till att påpeka att det är skandalöst – om det inte redan har getts uttryck för det i pressen – att ingen från rådet är närvarande, att ingen visar sig här, så att man kan besvara våra uttalanden om det skulle vara nödvändigt. Jag kan inte säga det mer direkt än så.

Om vi går vidare från den frågan, som är mycket allvarig, får denna debatt större betydelse varje år, och vi uppskattar, och jag välkomnar, vice ordförande Siim Kallas meddelande att vi nu har återvunnit 2,1 miljarder euro från medlemsstaterna. Det är pengar som de har spenderat ansvarslost och som vi nu begär tillbaka. Jag skulle verkligen vilja veta hur dessa 2,1 miljarder euro är fördelade. Vi har bett om den informationen, och vi är säkra på att vi kommer att få reda på detaljerna inom ramen för det öppenhetsinitiativ som han leder och som parlamentet kommer att stödja.

Det är kanske på detta område som rådet har tagit sitt förnuft till fånga: att det som inte förvaltas på ett förnuftigt sätt ska återgå till gemenskapens penningkistor. Jag välkomnar därför helhjärtat Siim Kallas initiativ till extra hårdhet, ärlighet och beslutsamhet vid återvinnande av ansvarslöst spenderade medel.

Talmannen. För att det inte ska råda några tvivel, och eftersom ett antal talare har tagit upp frågan, det är helt klart att föredragningslistan har fastställts i samråd med rådet. Det är ett fritt val att närvara här. Rådet har tydligen beslutat att inte närvara. Detta kommer att noteras, och det har gjorts tydliga anmärkningar.

Szabolcs Fazakas (PSE). – (HU) Ansvarsfriheten för 2005 representerar en av de viktiga milstolparna för de reformer som inleddes av budgetkontrollutskottet för tre år sedan. Ett av målen med reformen var att förenkla förfarandet, vilket förutom att välkomnas av alla deltagare också är något som kan genomföras omedelbart.

Det har visat sig vara en mycket svårare och mer komplicerad uppgift att förverkliga det mål vi delar med kommissionsledamot Siim Kallas, som skulle innebära en positiv revisionsförklaring för 2009 och följaktligen ett föregripande av den ofta ogrundade kritiken. För att Europeiska revisionsrätten ska kunna avge ett uttalande utan reservation krävs förklaringar från de medlemsstater som använder totalt 80 procent av medlen. Hittills har medlemsstaternas regeringar undvikit detta. Förra året lyckades vi också nå ett interinstitutionellt avtal om detta, där behovet av en positiv förklaring undertecknades, och de nationella revisionsorganen är beredda att arbeta tillsammans med Europeiska revisionsrätten. Allt detta har vi engagemanget från de nationella parlamenten att tacka för, vilket innebär att vi har lyckats säkra den nödvändiga politiska grunden.

James Elles (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag skulle vilja gratulera föredragandena i denna särskilda debatt, i synnerhet Salvador Garriga Polledo för betänkandet om ansvarsfrihet för kommissionen, och jag skulle vilja fokusera de flesta av mina kommentarer på det.

Herr kommissionsledamot! Jag anser att vi i parlamentet och i denna debatt upplever att verkliga framsteg har gjorts i kommissionen under José Manuel Barrosos ledning för att se till att EU-medborgare får tillbörlig ansvarsskyldighet för anslagen. Men vi vet från revisionsrättens rapport att även om de underliggande överföringarna var lagliga och korrekta förekommer det väsentliga fel i vissa delar av budgeten som fortfarande kvarstår i delar av de operativa programmen, och på grund av detta finns det ingen revisionsförklaring för tolfte året i rad, något som är helt oacceptabelt; det tror jag att vi alla skriver under på. Frågan är hur vi hamnade i den här situationen.

Enligt fördragen fastställer kommissionen att kommissionen är ansvarig för att förvalta budgeten, men vi vet att 80 procent hanteras av medlemsstaterna, som andra kolleger har sagt. Det är logiskt att ingen revisionsförklaring kommer att avges förrän medlemsstaterna genomför sina nationella förklaringar. Jag välkomnar att rådets ordförandeskap åtminstone anländer till slutet av vår debatt, eftersom detta handlar om ordförandeskapet och dess ansvar att se till att nationella förklaringar utarbetas.

Vi har naturligtvis gjort vissa framsteg när det gäller det interinstitutionella avtalet genom att be medlemsstaterna att ha nationella förklaringar. Jag instämmer med vår föredragande i att vi måste få kommissionens förslag för att uppmuntra medlemsstaterna att göra detta, men man får känslan av att medlemsstaterna inte bryr sig om EU-pengar som används i deras länder, eftersom de säger att det inte är deras. Men naturligtvis är de det! Det är skattebetalarnas pengar, och de borde redovisas ordentligt.

Jag drar därför slutsatsen, genom att undersöka Salvador Garriga Polledos utmärkta betänkande, att om det hålls en regeringskonferens senare i år måste vi göra det lagligt bindande för alla medlemsstater att framställa nationella förvaltningsförklaringar, eftersom den rättsliga grunden i detta skede helt klart är otillräcklig, och vissa medlemsstater bara slår bort det och säger att de inte oroar sig eftersom de inte berörs. Men det berör alla.

Talmannen. Samtidigt som det gläder oss att rådets företrädare närvarar har jag fått reda på att de egentligen är här för nästa debatt.

Markus Ferber (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Jag vill börja med att tacka alla föredragande för ett fantastiskt arbete. Kanske kan också hälsoministern göra sitt på rådets vägnar för att göra budgetkontrollerna lite mer öppna, för hon arbetar hårt för detta inom hälsosektorn, och det kanske kan vara en förebild för oss.

I Tyskland har vi ett ordspråk som säger att ens eget stall måste vara rent när man ska ut och rida, och det jag syftar på här är att 80 procent av medlen förvaltas av medlemsstaterna, men när man tänker på att de senaste årens, och till och med de senaste månadernas, rubriker i detta sammanhang om kommissionens byggnadspolitik och vissa strukturer som inte har bidragit alls till att öppna förfaranden har blivit vardagsmat vid tilldelning av kontrakt, står det klart att vi måste granska de 20 procent som kommissionen förvaltar mycket noggrant.

Kommissionen och medlemsstaterna vältrar över ansvaret på varandra, och det är inte till hjälp för någon. Var och en ansvarar för sitt. Också inom kommissionen krävs en hel del arbete om den här sortens struktur ska brytas ned. Jag minns fortfarande tydligt allt som kommissionen lovade oss här i kammaren 1999, i samband med dess avgång.

När det gäller öppenhet vet jag ibland inte alls vilka aspekter i denna debatt som har någon betydelse och vilka som inte har det, och jag hoppas att någon kan förklara det för mig.

Det jag vill säga till Herbert Bösch i fråga om det integrerade administrations- och kontrollsystemet är att förekomsten av bedrägerier i mitt eget land – vilket egentligen inte har något att göra med bedrägerier utan snarare med misstag, eftersom handlingar har fyllts i felaktigt men utan brottsligt uppsåt – uppgår till 0,9 procent. När jag ser vilka stora administrativa ansträngningar som behövs för att sänka dessa 0,9 procent till 0,5 procent oroar jag mig ibland för att kostnaden för den byråkrati som vi skapar för att göra detta är mycket större än vad vi kan spara till förmån för skattebetalarna, och i detta sammanhang måste vi finna en rättvis balans om vi ska komma på rätt spår.

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. (EN) Fru talman, ärade ledamöter! Jag ska bara göra några korta anmärkningar.

För det första vill jag tacka er alla för era kommentarer. När det gäller mindre frågor, som den tillfälliga utstationeringen av ombud, kommer vi att undersöka eller studera det fall som tagits upp när det gäller integrering av ett jämställdhetsperspektiv. En pilotstudie är under utarbetande, och det är svårt att samla in information om politik som hör samman med jämställdhetsfrågor.

Jag skulle också vilja betona att den interinstitutionella dialogen som rör byråerna är oerhört värdefull, om parlamentet är för denna idé. Kommissionen föreslog ett interinstitutionellt avtal som avser byråer 2005, och detta stoppades i rådet. Nu under det tyska ordförandeskapet har ni försökt att återuppliva intresset för detta avtal. Detta är nödvändigt om vi verkligen ska lyckas stärka denna fråga.

När det gäller vissa mindre detaljer frågade en ledamot hur stora förluster detta medför för den europeiska budgeten. Jag vill bara upprepa att förlusterna, i exakta redovisningstermer, är de pengabelopp som skrivs av från vår balansräkning. Under 2005 uppgick beloppet till 90 805 147,47 euro, vilket motsvarar 0,09 procent av vår budget. Detta är den exakta siffran som motsvarar definitionen av förluster.

Jag måste också säga till Esko Seppänen att räkenskaperna för 2006 redan har undertecknats av vår huvudräkenskapsförare. Dessa byråer är en viktig fråga. För det andra var nationella förklaringar den centrala fråga som berördes av många deltagare, och de sa att det råder problem med den gemensamma förvaltningen av EU-medel. Formuleringen från det interinstitutionella avtalet innefattades i budgetförordningen. I artikel 53b står det att medlemsstater ska göra en årlig sammanfattning på lämplig nationell nivå av de tillgängliga revisionerna och förklaringarna. Man har kommit överens med rådet om att en sammanfattning av granskningarna när det gäller jordbruk ska finnas tillgänglig den 15 februari 2008. De tekniska aspekterna på att göra detta på andra områden, särskilt när det gäller strukturfonderna, diskuteras fortfarande, men det kommer med all säkerhet att bli säkra resultat.

Kommissionen tog upp frågan den 27 mars i Ekofinrådet, och i går diskuterades den i rådets budgetkommitté. Vi har stått i kontakt med det tyska ordförandeskapet och den tyska finansministern i syfte att åter diskutera hur vi kan nå ett bestämt resultat när det gäller frågan om gemensam förvaltning i juni. Det huvudsakliga problemet här, som märks i alla diskussioner, är att detta måste göras på ett sådant sätt att revisionsrätten får bevis. Det skulle kunna uppstå en hel del spänningar om revisionsrätten säger ”Ni kan ge oss era nationella förklaringar, men detta betyder ingenting. Vi kommer ändå att göra våra granskningar och revisioner och utvärdera situationen”. Vi måste finna en smidig lösning.

Kommissionen har gett sitt stöd till idén om gemensam förvaltning från början. Vi samarbetar med nationella revisionsinstitutioner för att engagera dem i detta förfarande, men det måste också finnas tydliga bevis för revisionsrätten. Det går framåt. Fem länder har redan förklarat sig redo att lämna in nationella förklaringar. När jag jämför de möten med rådet som jag deltog i i början av denna kommissions

mandatperiod med dagens situation, som är helt annorlunda, märker jag att det har tagits ett stort steg framåt.

Jag skulle vilja göra en sista anmärkning när det gäller en fråga som en ledamot tog upp. Ja, det kommer att hållas en regeringskonferens. Som jag förstår det görs det mycket intensiva förberedelser inför denna regeringskonferens. Detta är en situation där vi också kan få vissa bidrag som rör denna fråga om ansvarsfrihet, kanske ur den infallsvinkel som James Elles hänvisade till, eller när det gäller formuleringen av revisionsförklaringen. Hur som helst kan något göras. Om parlamentet också uttrycker sitt stora intresse för dessa möjliga ändringsförslag kommer det definitivt att bidra till att bana väg för en positiv revisionsförklaring.

Bart Staes (Verts/ALE), föredragande. – (NL) Fru talman! Det jag har att säga är mer en ordningsfråga enligt artikel 165 i arbetsordningen. Det är flera talare som har frågat varför det tyska ordförandeskapet, som dök upp i slutet av den här debatten – för att tala till parlamentet i nästa debatt, antar jag – inte varit närvarande.

Jag vill uttryckligen fråga det tyska ordförandeskapet om orsaken till att man inte deltagit i debatten om ansvarsfrihet. Det är en viktig debatt, med tanke på att det är 80 procent av de resurser som kommissionen och medlemsstaterna spenderar som diskuteras, liksom flera talare redan har påpekat. Om jag inte får en bra förklaring till detta ställer jag mig tveksam till att rekommendera min grupp att bevilja rådet ansvarsfrihet. I sådana fall skulle jag föredra att vi röstar mot ett beviljande av ansvarsfrihet till rådet, så att vi kan föra den här debatten igen om sex månader.

Talmannen. Tack så mycket, herr Staes! Rådets företrädare som nu närvarar här med oss kommer från det tyska hälsoministeriet, och jag anser att det skulle vara orättvist att be dem att svara på denna punkt.

Mot bakgrund av innehållet i ett antal av anförandena har jag gjort det mycket klart att vi är missbelåtna med frånvaron, och detta kommer att följas upp. Jag kommer inte att be de närvarande företrädarna att svara uttryckligen, men punkten har noterats och framhållits ordentligt.

Debatten är härmed avslutad. Omröstningen kommer att äga rum kl. 12.00 i dag.

5. Bekämpning av hiv/aids i Europeiska unionen och angränsande länder 2006-2009 (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är ett betänkande av Georgs Andrejevs, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om bekämpning av hiv/aids i Europeiska unionen och angränsande länder 2006–2009 (2006/2232(INI) (A6-0091/2007).

Georgs Andrejevs (ALDE), föredragande. – (EN) Fru talman! Jag skulle vilja börja med att tacka rådsordföranden för hennes uppmuntrande ord i Bremen – och som jag också hoppas få höra här i dag under vår debatt – liksom för hennes ständiga engagemang i kampen mot hiv/aids. Som förbundskanslern, Angela Merkel, sa i sitt inledningsanförande vid konferensen i Bremen är kampen mot hiv/aids alla medlemsstaters ansvar. Jag anser fullt och fast att varenda nationell regering borde följa Tysklands exempel och ta fullt politiskt ansvar genom att sätta upp kampen mot hiv/aids på förteckningen över de politiska åtgärder som prioriteras högst.

I dag ombeds parlamentet att rösta om mitt betänkande om bekämpning av hiv/aids i Europeiska unionen och angränsande länder 2006–2009, som innehåller många viktiga förslag om hur sjukdomen ska bekämpas. Åtskilliga kolleger bidrog till denna slutliga konsoliderade version, och jag vill ta detta tillfälle i akt för att tacka alla mina kolleger som bidrog till detta betänkande i egenskap av skuggföredragande eller genom att lägga fram ändringsförslag. Deras bidrag var av stort värde och uppskattades högt.

Som ni känner till lades det, efter omröstningen i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, fram flera nya ändringsförslag av de politiska grupperna, som vi ska rösta om under dagens sammanträde. Flertalet av dessa ändringsförslag får mitt stöd. Men jag kunde inte instämma i vissa av dem. Om ett av ändringsförslagen godkänns skulle det i själva verket förlänga den rådande situationen där två av EU:s medlemsstater inte inrapporterar uppgifter till EU:s övervakningsorgan om hiv/aids, särskilt till Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar. I mitt betänkande uppmanar jag därför de ansvariga organen i dessa två medlemsstater att börja inrapportera uppgifter. Alla de övriga 25

medlemsstaterna rapporterar sina nationella uppgifter anonymt, något som inte strider mot skyddet av personuppgifter.

Jag vill uppmärksamma er på och be om ert stöd för ändringsförslag 4, som lagts fram av gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, om lika tillgång till läkemedel i Europeiska unionen. Låt mig kort förklara skälet bakom framläggandet av detta ändringsförslag. Som det redan har sagts i betänkandet är tillgången till antiretroviral behandling och antiretrovirala läkemedel olika och varierar bland Europeiska unionens medlemsstater. Låt mig samtidigt påminna er om artikel 300 i EG-fördraget som utgör en rättslig grund för kommissionen att föra förhandlingar på alla medlemsstaters vägnar om rådet bemyndigar kommissionen att göra det. I detta fall skulle kommissionens mandat begränsas i räckvidd och varaktighet till att endast omfatta dessa särskilda förhandlingar, nämligen för lika tillgång till antiretrovirala läkemedel, om Europaparlamentet och rådet skulle besluta till förmån för detta förslag. Förhandlingar för 27 medlemsstaters räkning skulle ge ett resultat som skulle kunna gynna alla och ge alla medborgare inom EU lika tillgång till dessa läkemedel.

Som avslutning skulle jag än en gång vilja tacka alla mina kolleger som bidrog till det arbete som gjorts med detta betänkande. Arbetet med att bekämpa denna pandemi kommer inte att ta slut efter dagens omröstning. Det kommer att fortsätta ute på fältet. Jag skulle därför vilja uppmana alla de nationella regeringarna och kommissionen att stödja icke-statliga organisationer, sociala organisationer och samhället som helhet för att bekämpa hiv/aids. Jag kräver att det skapas möjligheter för dem genom att de nödvändiga finansiella resurserna anslås till dem som bekämpar denna epidemi i frontlinjen. Det civila samhällets roll i denna kamp ska inte underskattas, och vi måste garantera vårt fullständiga politiska stöd.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Ulla Schmidt, rådets ordförande. (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Jag vill tacka er för denna möjlighet att tala inför er i dag, och Georgs Andrejevs också, för att han lagt fram detta betänkande, som klargör att hiv/aids fortfarande är en farlig sjukdom som, fastän vi ofta – och med rätta – förknippar den med Afrika, också är en aktuell fråga för vår egen kontinent, Europa.

I delar av vår kontinent sprider sig infektionen snabbare än i andra delar av världen, och den håller tyvärr på att öka i alla Europeiska unionens medlemsstater. Därför måste vi ta till oss denna fråga, för hiv/aids är mer än ett hälsoproblem. Det är också knutet till den ekonomiska och sociala utvecklingen i de stater som drabbas.

Därför gläder det mig mycket att vi lyckades få över 41 europeiska länder, däribland några av våra grannar, företrädna av ministrar eller biträdande ministrar vid konferensen i Bremen, att vi lyckades betona vikten av en allians mellan regeringen och det civila samhället i kampen mot hiv/aids och att det också klargjordes att hiv/aids måste betraktas som en viktig fråga. Jag är mycket tacksam mot den tyska förbundskanslern för hennes tydliga uttalande och för att resultaten och slutsatserna från denna konferens kommer att stå på dagordningen, inte bara för rådet (hälso- och sjukvård) utan också för toppmötet i juni.

Det viktigaste som utträttats med Bremenförklaringen är att man i fyra tydliga, centrala punkter fastställt vilka våra prioriteringar måste vara, och dessa sammanfaller i mycket hög grad med det ni har fastställt i ert betänkande och med dess resonemang.

Vi måste prioritera förebyggande i alla våra strategier, för det finns varken medicin eller vaccin som kan hindra spridningen av hiv/aids.

Det är absolut nödvändigt att mänskliga rättigheter för personer som har fått sjukdomen erkänns, respekteras och främjas, och detta inkluderar deras rättighet att skyddas från diskriminering och brännmärkning.

Vi måste garantera allmän tillgång till diagnostisering och behandling. Frågan om huruvida vi kan förhandla om priserna för medicin har precis tagits upp. Ett framsteg som nåtts i Bremen är att läkemedelsindustrin klargjort att lämpliga åtgärder måste omfatta mediciner till överkomligt pris, och man har tillkännagett sin villighet att tillsammans med kommissionen, parlamentet och medlemsstaterna finna ett sätt för varje medlemsstat att garantera tillgång till behandling och injektioner till överkomligt pris genom att förhandla om priser. Detta är framstegen.

Det behövs också ett förnyat och större engagemang för forskning och utveckling, med bättre sammankoppling av resurser i Europa och större investering i vaccin och mikrobicider.

Jag är av den uppfattningen att denna konferens har lett till vissa framsteg, och det skulle glädja mig mycket om medlemsstaterna, tillsammans med parlamentet och kommissionen, skulle placera denna fråga överst på dagordningen, och därmed ge budskapet att aids är en fråga som rör oss alla. Det är inte bara ett problem för våra grannländer, utan för hela Europa. Det har en stark koppling till vår sociala och ekonomiska utveckling, och till om vi lyckas eller misslyckas med att erbjuda allmänheten mervärde.

Markos Kyprianou, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka föredraganden, Georgs Andrejevs, och ledamöterna i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet för deras utmärkta arbete när det gäller att utarbeta detta betänkande. Jag skulle också vilja tacka de två andra utskotten, utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, för deras bidrag till denna viktiga fråga.

Låt mig också säga hur glad jag är över att Ulla Schmidt, den tyska hälsoministern, är här i dag. Det är första gången under mina tre år som kommissionsledamot som min kollega från rådet har deltagit i en liknande debatt i kammaren. Det gläder mig oerhört mycket, eftersom det visar vikten av att alla tre institutionerna samarbetar mycket nära, mycket beslutsamt och mycket effektivt för att ta itu med denna sjukdom.

Hiv/aids: är det ett bortglömt problem, eller är det en dold sjukdom? Är vår taktik att den kommer att försvinna om vi inte talar om den? Nåväl, det fungerar inte på det sättet. Frågan är då om vi har blivit passiva? Tar vi för givet att vi har övervunnit detta problem, att det inte finns behov av åtgärder eller att det är ett problem för andra, för vissa riskgrupper? Att de därför måste ta itu med det, medan vi inte behöver oroa oss? Människor kanske tänkte så tidigare, men det gläder mig att det inte är så i dag. Vi vet nu att detta är ett samhällsproblem. Kanske samhället betalar nu för vår tidigare passivitet, och det är nu dags att vidta nya effektiva åtgärder för att ta itu med detta problem.

De flesta av er känner till hur frustrerad jag är över att människor i Europeiska unionen, där vi har den högsta utbildningsnivån i världen, den bästa hälsovården och den högsta levnadsstandarden, fortfarande dör på grund av att de väljer fel livsstil. Genom våra ansträngningar för att säkerställa ett förebyggande försöker vi ta itu med detta. För mig är det frustrerande, och till och med genant, att vi fortfarande efter 20 eller 25 år måste diskutera samma hiv/aids-frågor. Vi måste fortfarande diskutera samma åtgärder som ska vidtas, åtgärder som nu borde vara standard och rutin i Europeiska unionen. Vi måste fortfarande förklara att användningen av kondomer helt enkelt är det mest effektiva sättet att skydda oss själva. Det är en enkel sanning. Vi måste också förklara att alla befinner sig i farozonen. Vi kan inte börja tala om för vissa grupper att det är deras problem och att de som inte befinner sig i riskgruppen inte behöver oroa sig. Vi måste fortfarande betona att enkla förebyggande åtgärder faktiskt skyddar.

Resultatet av Eurobarometerundersökningen är, som ni känner till, chockerande. En stor andel av befolkningen inom Europeiska unionen tror fortfarande att de kan smittas av hiv/aids genom att kyssas på munnen, dricka från samma glas eller använda samma toaletsits. Det är pinsamt att folk inte vet mer än så efter 25 år. Eller, ännu värre, att omvårdnaden av patienter som är hiv-positiva faktiskt skulle kunna smitta vårdpersonalen.

Jag anser att vi måste trappa upp våra ansträngningar. Det är nu ett problem för allmänheten, särskilt ungdomar och kvinnor. Ett stort antal ungdomar blev sexuellt aktiva efter att 1980-talets kampanjer hade upphört. Vi såg en enorm våg av kampanjer som gjordes av berömda personer – skådespelare, regeringschefer och sångare – som placerade detta problem i blickfånget och hjälpte till att uppmärksamma oss på hur man skulle hantera det. Tyvärr har detta upphört. Vi trodde att vi hade saker under kontroll, men det hade vi inte. De nya generationerna som växer upp är okunniga. Jag är därför tacksam mot det tyska ordförandeskapet, hälsoministern och förbundskanslern själv för att de åter riktar uppmärksamheten mot denna sjukdom och de enkla sätt som vi kan skydda oss på.

Samtidigt är det oerhört viktigt att investera i forskning, och kommissionen gör det. Det är viktigt att investera i läkemedel – jag ska inte upprepa det som redan har sagts – och att se till att effektiva antiretrovirala läkemedel som alla har råd med finns tillgängliga. Detta är viktiga åtgärder som vi kan vidta. För det är något som vi prioriterar mycket högt, och som jag sa gläder det mig mycket att rådet och det tyska ordförandeskapet, och även parlamentet, ser på ärendet på samma sätt.

Vi kommer att återuppta och trappa upp våra kampanjer för att utbilda ungdomar. Vi kommer åter att uppmantra till användningen av kondomer. Vi kommer att genomföra forskning när det gäller förebyggande åtgärder och läkemedel. Denna kommer att vara könsrelaterad, eftersom vi inser att det finns aspekter som skiljer sig åt mellan män och kvinnor, och vi kommer att anpassa vår forskning och våra ansträngningar för att ta hänsyn till denna verklighet. Jag har noterat punkten i betänkandet och instämmer i att vi, inom kommissionen, måste se till att vi samarbetar inbördes, med de individuella avdelningarna som ansvarar för fastställda områden, samtidigt som vi också behandlar ämnet som ett globalt problem. Vi vet att det påverkar grannländerna, men även utvecklingsländer, och vi ansvarar för att samarbeta med dem också.

Jag skulle vilja berömma föredraganden och parlamentet för betänkandet. Det tar verkligen upp alla de viktiga frågorna. Vi kommer att arbeta med dessa frågor. I vissa fall, som när det gäller avdelningsövergripande samarbete inom kommissionen, gör vi redan det. Vi kommer också att vidta åtgärder genom att utnyttja anslag och program. Under 2007 kommer vi till exempel att arbeta med att utveckla förbättrade metoder när det gäller att ta itu med riskfyllt sexuellt beteende hos ungdomar och förebyggandet av hiv/aids hos homosexuella och bisexuella män samt utveckla utbildningsprogram för vårdpersonal och icke-statliga organisationer för att förbättra behandlingen och omvårdnaden av människor som lever med hiv/aids.

För oss är detta något som vi prioriterar mycket högt. Det handlar inte bara om en politisk åtgärd eller en strategi. Det handlar om moraliskt plikt. Jag anser att systemet som helhet har svikit våra medborgare under de senaste 20 åren, och nu är det dags att återuppta våra ansträngningar och rätta till våra misstag.

Talmannen. Tack så mycket för ert tal, fru kommissionsledamot. Det innehöll känsla och engagemang, och det gick i linje med parlamentets intressen och krav.

Zita Gurmai (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. – (HU) Hiv/aids, en av de farligaste sjukdomarna som finns i dag, känner inga gränser. Under de senaste två åren har antalet hivsmittade flickor och kvinnor ökat i alla delar av världen, och i särskilt snabb takt i Östeuropa, Asien och Latinamerika. Åtgärderna mot denna epidemi kan därför inte inskränkas till EU:s territorium, utan det krävs ett omedelbart, globalt samarbete. År 2005 smittades närmare 5 miljoner människor av hiv över hela världen, och 3 miljoner människor avled till följd av aidsrelaterade sjukdomar. Av dessa var omkring en halv miljon barn.

Den andra växande riskgruppen är kvinnor, eftersom allt fler smittas av hiv-viruset utan att veta om det, och de i sin tur blir bärare av detta virus som de sedan kan föra över till sina barn. I en strategi för att bekämpa hiv/aids bör skyddet av kvinnor och barn utgöra den viktigaste delen. De mest effektiva verktygen i denna kamp är förebyggande, information, verktyg för allmän utbildning och en ökad användning av de mest lämpliga distributionskanalerna, insamling av uppgifter, forskning och tidig diagnos och behandling. Vi måste säkerställa att alla personer, oberoende av ålder och kön, utan undantag får tillgång till hälso- och sjukvård av hög kvalitet.

Antonios Trakatellis, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Herr talman! För att stoppa hiv/aids-infektionen i EU och våra grannländer behövs en integrerad strategi som främjar förebyggande åtgärder, både på gemenskapsnivå och i dessa länder, men enligt min uppfattning också på en världsomfattande skala.

Antalet människor som smittas av aids och antalet som lever med aids ökar ständigt, och varje dag registreras 12 000 nya infektioner över hela världen. Det finns inget vaccin mot sjukdomen, och än så länge har ingen terapeutisk behandling visat sig vara framgångsrik.

En integrerad strategi måste, för att anknyta till det som Hippokrates en gång sa: ”att förebygga är bättre än att bota”, bestå av att främja ett effektivt förebyggande. Förebyggande kan ske med hjälp av allmänhetens medvetenhet – som kommissionsledamoten nämnde – och därför kan alla nödvändiga förebyggande åtgärder vidtas.

Vidare måste vi vidta vissa åtgärder för att få ett slut på fördomar relaterade till just denna sjukdom. Människor som är hiv/aids-smittade drabbas ständigt av intolerans och diskriminering. Vid sidan av arbetet för förebyggande måste vi naturligtvis främja områdena forskning och innovation, som kommer att möjliggöra nya mediciner och eventuellt vaccin.

Avslutningsvis vill jag tacka Georgs Andrejevs för hans fantastiska arbete. Vi har haft ett utomordentligt samarbete, och det tackar jag honom för. Jag tror att vi med detta betänkande kan utarbeta en alldeles utmärkt strategi för förebyggande, både inom Europeiska unionen och på en världsomfattande skala.

Dorette Corbey, för PSE-gruppen. – (NL) Herr talman! Aids fortsätter att vara en tragedi, inte bara i utvecklingsländer utan också i Europa, inte bara bland homosexuella och narkomaner utan också bland heterosexuella och de som är fullständigt avhållsamma, och därför vill jag tacka vår föredragande varmt. Georgs Andrejevs har lagt ned mycket arbete och skrivit ett utmärkt betänkande.

Vår grupp måste göra allt vi kan för att sätta stopp för aidsepidemin, och vi måste investera med detta i åtanke. Vi måste först och främst investera i människor, i kvinnor. Vi måste ta förebyggandet på allvar. Vi måste ta kvinnors, ungdomars, sexarbetares och narkomaners verklighet på allvar, och använda denna verklighet som grund. Det är av största betydelse att det tillhandahålls bra information i skolor och på sjukhus, den sortens information i vilken människors moraliska val behandlas med respekt. Den bör också innehålla information om alla sexuellt överförbara sjukdomar, eftersom dessa ökar mottagligheten för aids.

För det andra måste vi investera i nya produkter, i mikrobicider, i produkter som ger kvinnor möjlighet att skydda sig mot aids, i mediciner och i vacciner, och i mer miljövänliga mediciner. Vi måste se till att kondomer blir mer allmänt tillgängliga för män och kvinnor.

För det tredje måste vi investera i politisk innovation. Vi måste omedelbart övervinna de hinder som finns. De grupper som är i störst behov av mediciner och vacciner har ofta inte råd med dem. Orsakerna till detta är de höga utvecklingskostnaderna för mediciner och den relativt korta återvinningstiden, som leder till att nya mediciner har oöverkomliga priser. Vi måste ta itu med dessa problem och det allmänna ansvar som hör samman med dem. Det finns lösningar på denna situation, exempelvis fler partnerskap mellan den offentliga och den privata sektorn för att utveckla aidsmedicin och -vaccin, vilket skulle kunna sänka kostnaderna i viss grad, samtidigt som vi också bör använda alla de möjligheter vi har för att upphäva patenträtter i allmänhetens intresse, något som avtalen om handelsrelaterade immateriella rättigheter (TRIPs) anger tonen för.

Vad som slutligen behövs om oumbärliga mediciner ska bli tillgängliga för kampen mot aids är bättre förhandlingar med läkemedelsindustrin, något som kommissionen kan spela en nyckelroll i, och jag stöder med glädje föredragandens ändringsförslag med detta syfte.

Marios Matsakis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman, fru minister, herr kommissionsledamot! Jag vill gratulera professor Georgs Andrejevs till hans utmärkta betänkande. Aids är ett stort hot mot den globala hälsan, och märkligt nog blir hotet allt större allteftersom behandlingen av de drabbade förbättras, eftersom patienternas överlevnadsgrad ökar med förbättrad behandling och gruppen smittade därmed växer.

Jag vill bara passa på att uppmärksamma en aspekt: smitta som beror på narkotikamissbrukares användning av infekterade nålar. Många tusen smittas på grund av detta varje år. Detta problem kan lösas enkelt åtminstone i EU:s medlemsstater, om bara regeringarna kunde förstå det enkla faktum att narkotikaberoende är en sjukdom, inte en straffbar gärning, och därför borde ordentliga åtgärder vidtas så att narkotikaberoende individer ges rena, icke infekterade nålar att använda i behandlingen av deras sjukdom. Detta borde göras under ordentlig medicinsk kontroll och övervakning och utan polisens eller rättsinstansernas inblandning. Jag hoppas att regeringarna till sist kommer att använda det sunda medicinska förnuftet, och inte en polisiär slägga, för att ta itu med narkotikaberoende sjuka människor.

Det intresserar mig att höra kommentarerna från kommissionen och ministern i denna fråga.

Bogusław Rogalski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Det gläder mig att få tala inför kammaren under denna betydelsefulla debatt om ett av den moderna tidens allvarligaste problem och hot: kampen mot hiv och aids.

Samhället verkar i dag ha blivit ganska blaserat när det gäller hiv/aids-frågan. Problemet uppmärksammas inte tillräckligt, och man investerar inte tillräckligt i frågan i relation till hotets allvar och omfattning. Och verkligheten är en tydlig kontrast till detta: nästan 40 miljoner människor över hela världen är smittade med hiv-viruset, och över 95 procent av dem bor i utvecklingsländer. Detta faktum borde föranleda oss att ge mer stöd till dessa länder. Det som är mest oroande är att mer än hälften av de nya hiv-fallen finns bland personer under 25 år. Antalet fall i Europeiska unionen och dess grannländer ökar

i en oroande takt. Vi bör också komma ihåg att de personer som är mest mottagliga för hiv-infektion är narkomaner, invandrare och män som har sex med män. Alla dessa grupper kräver extra omsorg och stöd. Det är anledningen till att det är så viktigt att alla institutioner och organisationer som stöder säkrare livsstilar och undvikandet av risker inkluderar kampen mot hiv i sina program. Det är också viktigt att kommissionen använder sin grannskapspolitik för att nå hotade områden i länder som gränsar till EU, med särskild fokus på Kaliningradenklaven, där hotet också ökar med oroande hastighet. Men det vi borde fokusera mest på är tydliga informationskampanjer om hiv-infektion, eftersom detta är det viktigaste sättet att hejda denna moderna farsot på. Jag vill återigen understryka att det bara är förebyggande av och utbildning om hiv, i synnerhet bland ungdomar, som kan bidra till att avstyra en epidemi i global skala.

Umberto Guidoni, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Aids är inte på långa vägar en besegrad sjukdom. Antalet nya fall fortsätter att öka, och sjukdomen har antagit proportionerna av en global epidemi. Det som är mest oroande är att hälften av alla nya fall drabbar personer under 25 år.

I Europa tror över 50 procent av befolkningen att man kan smittas av aids genom en kyss. Därför behövs informationskampanjer som skrivs på ett vetenskapligt korrekt språk och som tillhandahåller tydlig information till befolkningen om förebyggande, metoder att skydda sig på och riskfyllt beteende.

Alla former av isolering måste bekämpas, genom att politik och program utarbetas för främjande av social integration och tillgång till arbetsmarknaden för personer som bär på detta virus. Det behövs också offentliga medel till främjande av verksamhet för forskning och utveckling där det fokuseras på behov inom folkhälsan, där alla har tillgång till forskningsresultaten, inklusive de fattigaste patienterna.

De mediciner som behövs för att rädda miljontals liv får inte behandlas som vanliga varor som styrs av marknadens krav. Vi måste, precis som det står i betänkandet, garantera alla människors rätt till hälso- och sjukvård och tillgång till mediciner.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Jag vill börja med att tacka föredraganden för ett detaljerat betänkande som täcker alla aspekter av kampen mot denna lömska sjukdom. Det är beklagligt att Europeiska centret för epidemiologisk övervakning av aids (EuroHIV) saknar nationella uppgifter från Spanien och Italien, fastän centret betraktar dem som de två länder med flest fall av sjukdomen, och trots att det uppskattade antalet personer som bär på detta virus nästan är tre gånger så högt som den officiella siffran. Slovakien beräknas t.ex. ha tio gånger fler smittade personer än vad den officiella statistiken visar.

Det är förståeligt nog svårt att få precisa siffror, eftersom det också finns personer som vägrar att behandlas och som håller sig borta från all sjukvård. Lagstiftningen löser inte detta problem, och trots risken för infektion kan ingen tvinga en person till behandling. Ofta är det till och med svårt att fastställa källan till infektionen. I fråga om syfilis är det enkelt att identifiera en person som bär på smittan. När det gäller hiv tar detta mycket lång tid. Jag stöder kommissionsledamot Markos Kyprianous betoning på svårigheten när det gäller forskning och hans ansträngningar att se till att behandling ges inom ramen för det sjunde ramprogrammet för forskning och utveckling.

Michael Cashman (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja börja med att gratulera föredraganden till hans arbete med detta oerhört viktiga betänkande.

Får jag först säga att aids och hiv naturligtvis inte är fördomsfulla i sig själva. Det drabbar alla som direkt utsätts för antingen användning av dåligt behandlat blod, som ofta är smittat och överförs, osäkert sex eller felaktig användning av nålar för att bara räkna upp några exempel.

Men det som vi måste ta itu med är hur vi ska förebygga spridningen. Det verkar som om frågan om information och utbildning i helhet står högst upp på dagordningen. Vi måste informera människor om hur de kan skydda sig. Vi måste informera människor om deras rättigheter och om tillgång till läkemedel. Samtidigt måste vi skapa ett fullständigt förfarande för att öka medvetenheten i samhällen och hos individer som inte själva känner sig hotade eller inte tror att de kommer att drabbas av aids och hiv.

När vi ser närmare på Afrika, där miljoner och åter miljoner liv ödeläggs, och när vi ser på Europa, där alltfler ungdomar smittas av hiv-viruset, får vi inte bara granska tillgång till behandling, utan också kostnaden för behandling. Vi måste göra allt i vår makt för att minska kostnaden för behandling och göra den tillgänglig för alla.

Till dem som påstår att användningen av kondomer inte är ett effektivt sätt för att hindra överförandet av hiv-viruset vill jag säga att de gör stor skada och faktiskt kostar oss liv. Kondomer *fungerar*. Byte av nålar *fungerar*. God praxis *fungerar*, och det räddar liv. Och de som förespråkar avhållsamhet? Ja, om avhållsamhet kan fungera i sexuella förhållanden, så gör det naturligtvis det. Men om avhållsamhet inte är ett alternativ? Den unga 14-åriga flicka som våldtogs på landsvägen i Afrika: har hon ett val? Nej. Hon har inget val. Och det är här som det är så viktigt med utbildning och medvetenhetshöjande arbete och att få ett slut på den diskriminering som fördärvar livet för de människor som lever med aids och hiv.

Slutligen, jag tror inte att hon citeras så ofta här i kammaren, men jag vill citera Madonna – det vill säga popstjärnan. Hon sa en gång att det är ett hjältedåd att komma ut och förklara sin sexualitet. Att komma ut och säga att man är hiv-positiv och hantera den diskriminering och den ilska som man lider av på grund av detta är att utnämna sig själv till en krigare: en krigare för att man utkämpar de slag som man vill att andra generationer aldrig ska behöva utkämpa igen.

Jag lovordar betänkandet, och jag lovordar parlamentet för det.

Åsa Westlund (PSE). – Herr talman! Mellan 1998 och 2005 smittades enligt officiell statistik mer än 215 000 människor av hiv i EU. I Europa smittades nästan 650 000 personer. Många av dem var under 25 år.

På ett sätt gör detta mig väldigt matt och sorgsen. Det gör mig också väldigt upprörd, eftersom detta, precis som Kyprianou tidigare sa, sker helt i onödan. Dessa människor hade kunnat undvika att bli smittade. Därför är jag väldigt glad att vi idag har denna debatt. Jag är väldigt glad över det betänkande som vi skall rösta om och över att kommissionen och rådet har sagt sig vara villiga att prioritera dessa frågor.

Det går nämligen att komma åt den okunskap som har visat sig finnas om hur hiv och aids smittar. Detta visar bara att vi måste satsa ännu mer på information och på öppenhet om sexualitet överhuvudtaget. Vi måste våga prata om jämställdhet och sexuellt självbestämmande. Att det framför allt är de mest utsatta grupperna i samhället som drabbas av hiv och smittspridningen visar att vi måste jobba på nya sätt för att verkligen nå alla grupper i samhället. Att det är utsatta grupper som drabbas ställer också vårt arbete mot stigmatiseringen av hivsmittade inför väldigt tuffa utmaningar. Vi måste prioritera detta väldigt, väldigt hårt.

Jag är också väldigt glad över att man i betänkandet lyfter fram stödet till den globala fonden för bekämpning av hiv/aids, tuberkulos och malaria. Det är ett väldigt viktigt arbete som jag hoppas att vi kan stödja mera. Jag är också väldigt glad över att betänkandet och flera ändringsförslag pekar på betydelsen av att bekämpa tuberkulos och hiv parallellt. Jag är tacksam över det arbete som vi har lovat att tillsammans utföra för att motverka denna helt onödiga smittspridning.

Karin Scheele (PSE). – (DE) Herr talman! Det som gör dagens debatt om kampen mot hiv/aids inom Europeiska unionen och i dess grannländer så viktig är att till och med vi i parlamentet ibland glömmar bort fakta om sjukdomen.

Hiv/aids fortsätter att vara en hotfull sjukdom, inte bara i afrikanska länder utan också i våra egna medlemsstater och i våra grannländer. Andelen personer som smittats med hiv ökar, och man beräknar att antalet smittade personer är tre gånger högre än den officiella siffran – vilket har sagts ett flertal gånger tidigare i dag.

Det är dock bra att alla EU:s institutioner återigen har talat för en effektiv kamp mot denna hotfulla sjukdom, och jag kan inte göra annat än att dela kommissionsledamot Markos Kyprianous frustration över att få se uppgifter som dessa om antalet nya infektioner och över sådan missvisande information efter de många år som vi trots att de yngre generationerna hade tagit till sig budskapet. Vi måste organisera informationskampanjer, inte bara för att förhindra att fler smittas med hiv, utan också för att förhindra att människor som har smittats brännmärks och för att ge människor den kunskap som behövs, för det är ganska otroligt att det fortfarande finns människor som tror att man kan smittas genom kyssar eller från ett vattenglas, och det är på detta område för utbildning och förebyggande som det görs alldeles för lite, som åtgärder måste inledas.

Jag slutar aldrig att förfäras över det bemötande som vissa religiösa grupper ger utbildning och informationskampanjer som stöds av de berörda ministrarna i vissa medlemsstater, och också här måste vi klart och tydligt visa den politiska flaggan.

Vad som bland annat står på spel är efterlevnaden av EU:s lagstiftning som den är utformad. Det finns ett direktiv i vilket normer för kvalitet och säkerhet för insamling, hantering och distribution av mänskligt blod fastställs, och vi måste se till att alla medlemsstater genomför det till fullo, inte minst för att skydda sina egna medborgare.

Ulla Schmidt, rådets ordförande. (DE) Herr talman! Jag vill tacka alla Europaparlamentets ledamöter, och också kommissionen, för den debatt som vi har haft i dag, som mycket tydligt visar hur våra gemensamma åtgärder för att göra allt vi kan för att hålla antalet personer som smittas med infektionen så lågt som möjligt, och för att säkerställa en obegränsad tillgång till behandling för personer som bär på infektionen, i mycket hög grad är beroende av att ämnet inte blir tabubelagt och av att de drabbade inte brännmärks och diskrimineras.

Det gläder mig att det har förklarats, både här och vid den stora konferensen i Bremen, att hiv/aids måste placeras överst på dagordningen, för jag är fast övertygad om att om stats- och regeringscheferna måste ta till sig denna fråga för att vi överallt, inte minst i våra grannländer, ska kunna säkerställa skapandet av den infrastruktur som krävs om samarbetet med det civila samhället och, framför allt, med drabbade ska ge resultat och om de saker som det har hänvisats till verkligen ska kunna uträttas.

Det första som måste göras är att fundera över förebyggande och information och ställa oss själva frågan hur vi ska få fram budskapet till ungdomar, till invandrare och till dem som har svårt att få tillgång till den, som t.ex. de kvinnor som har tvingats till prostitution. Detta kan bara göras genom nära samarbete mellan de som har politisk makt och de inom det civila samhället som tar på sig ansvaret och samarbetar med oss, och omnämmandet av tvång till prostitution klargör att detta inte bara handlar om hälsopolitik, för regeringarna måste göra allt de kan för att skydda kvinnor.

För det tredje är förebyggande bara möjligt om vi talar öppet om hur smittan kan överföras, och det skulle mycket väl kunna leda till att vi i våra egna länder antar en narkotikapolitik som inte kriminaliserar narkotika, för fastän det måste vidtas åtgärder, även genom lagen, mot knarklangare måste de som blivit sjuka till följd av sitt beroende garanteras sådana saker som tillgång till rena nålar och till stöd och tjänster. Allt detta spelar en viktig roll i denna fråga. Detta är långtifrån en enkel väg att ta, inte minst i länderna runt omkring oss, där medlemsstaterna och deras regeringar anklagas för att själva agera langare och uppmuntra narkotikaberoende – ett tabubelagt ämne i många länder – genom att anta en sådan politik.

Det är av den anledningen som jag blev väldigt glad i Bremen över att se att ministrarna från de nya östeuropeiska medlemsstaterna var villiga att tala mycket rakt om dessa saker, för denna raka och öppna inställning till dessa problem, och avlägsnandet av tabu, är ett sätt att röra sig framåt i den riktning som vi alla hoppas kunna göra.

I och med detta har vi, om vi samlar bästa metoder på området för förebyggande och utbyter idéer, om vi investerar tillsammans i forskning och utveckling och antar denna sak, redan tagit ett steg framåt.

För det andra är jag starkt för att parlamentet, medlemsstaterna och kommissionen alla når insikten att en verklig kampanj mot hiv/aids också kräver den sortens infrastruktur i vilken hälso- och sjukvård möjliggörs samtidigt som de personer som får behandling finner kvalificerade personer att tala med under behandlingen.

För det tredje måste vi se till att tillgång till medicin till överkomligt pris kan garanteras i alla medlemsstater, genom att låta 10 procent av vårbudgeten läggas på vaccin mot hiv och behandling.

Jag uppskattar det tillfälle som getts till denna debatt i dag, och det gläder mig att vi kommer att fortsätta ett nära samarbete för att ta itu med denna fråga, med tanke på de människor som lever tillsammans med oss och för att ungdomar ska kunna skyddas mot hiv/aids-infektion.

Markos Kyprianou, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka alla ledamöter och ministern för en mycket intressant debatt.

Som ni känner till var vårt motto i år för vår hiv/aids-kampanj ”Aids ... kommer ni ihåg mig?”. Tyvärr måste vi fortfarande påminna människor – inbegripet, måste jag tyvärr säga, beslutsfattare – om att denna sjukdom existerar.

Detta måste göras på flera sätt. För det första, när det gäller beslutsfattare upprepar jag det som ministern redan har sagt. ”Att lägga ut pengar på denna insats är inte en kostnad, det är en investering.” Vi måste påminna våra ledare och beslutsfattare om detta. För övrigt är det inte bara vår moraliska plikt mot våra partnerländer utanför Europa att ta itu med hiv/aids i grannländer och i utvecklingsländer, det är också en åtgärd i självförsvaret. Vi måste använda alla praktiska argument för att övertyga de som fattar beslut.

Jag instämmer naturligtvis i att förebyggande är den viktigaste politiska åtgärden, eftersom det inte finns något botemedel för närvarande. Men förebyggandet kan göras mer effektivt genom utbildning och information. Det måste göras mycket på ett väl avvägt sätt: å ena sidan måste vi utbilda människor, särskilt ungdomar, i att detta är en farlig sjukdom. Det är inte som influensa: man kan inte ta antibiotika och sen försvinner den. Den skulle i slutändan kunna vara dödlig. Vi måste visa på sjukdomens risker, men inte på ett sätt som marginaliserar, stigmatiserar eller diskriminerar de smittade. Stigmatisering hindrar också behandling av sjukdomen, eftersom människor är rädda för stigmat. Folk går inte och testar sig och förblir ovetande om att de är smittade. Det slutar med att de smittar andra och inte söker behandling själva.

Det är en delikat balansgång, men det är vår uppgift, och vi måste göra det. Som man redan har nämnt är det beklagligt att ungdomar har osäker sex i dag. Som jag sa i mina inledande anmärkningar är användningen av kondomer något som vi måste fortsätta att påminna unga människor om: det är ett viktigt sätt för dem att skydda sig på. Avhållsamhet är något som borde grunda sig på moral och religiös övertygelse, inte fungera som en åtgärd mot sjukdomen, eftersom vi vill att människor ska känna till hur de skyddar sig om de beslutar sig för att ha sex. Alla är berättigade att ha sina moraliska övertygelser. De kan agera utifrån dessa, men utbildningen måste finnas där. De måste känna till hur man skyddar sig.

Som jag sa kommer vi också att särskilt betona forskning och utvecklingsåtgärder, i synnerhet skyddsåtgärder för kvinnor, och särskilt åtgärder som kvinnor kan vidta som inte kräver den manliga partners samtycke. Därför instämmer jag i hög grad i denna punkt i betänkandet.

Civilsamhället är en mycket viktig faktor för oss. Vi måste utveckla partnerskap – inte bara vi inom EU:s institutioner, utan också de europeiska medborgarna – så vi planerar ett mycket nära samarbete med civilsamhället, och vi har det redan. Vi upprättade ett forum för det civila samhället för hiv/aids-frågor 2005, och vi har gjort detta till en central aspekt i vårt arbete för att ta itu med hiv/aids inom EU. Forumet för det civila samhället höll faktiskt ett möte i går och ska mötas i dag i Luxemburg för att diskutera denna viktiga fråga. Det består av icke-statliga organisationer, kvinnogrupper, homosexuella och bisexuella män, prostituerade, intagna i fängelser, narkomaner. Vi måste innefatta hela samhället när det gäller att behandla denna fråga.

Jag håller med Marios Matsakis om att vi måste arbeta med att hantera frågan om narkotikaberoende personer och byte av nålar, eftersom jag instämmer i att det är en hälsofråga och inte handlar om brottslighet.

Vi har också nämnt Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar, det instrument som vi skapade tillsammans och som borde utgöra en mycket effektiv mekanism när det gäller övervakning och behandling av detta viktiga problem. Jag anser därför att denna debatt, och förhoppningsvis blir det fler, inte bara kommer att bidra till att dra till sig uppmärksamheten från alla de som måste fatta rätt beslut, utan också kommer att hjälpa europeiska medborgare att få information om den fortsatta existensen av detta problem. På kommissionens vägnar kan jag försäkra er om att detta kommer att stå kvar överst på vår politiska dagordning.

Talmannen. Debatten är härmed avslutad.

Jag anser att det är på sin plats att återigen gratulera Georgs Andrejevs till det utomordentliga betänkande som han har utarbetat och säga att denna debatt har varit en av de mest tillfredsställande debatter som vi har fört under den senaste tiden, då den visar på stor harmoni mellan rådet, kommissionen och parlamentet. En debatt som visar på engagemang och som jag anser ger hopp när det gäller hur Europeiska unionen som helhet bör agera i fråga om interinstitutionella åtgärder i förhållande till ett problem som står i förgrunden av allas bekymmer.

Omröstningen kommer att äga rum kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142 i arbetsordningen)

Véronique Mathieu(PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Aids är den största epidemin i historien, och den påverkar alla regioner, alla sociala sektorer och alla åldersgrupper. I dag smittas en person var sjätte sekund.

Europaparlamentet måste ge en nystart åt en kampanj som tappat farten, och jag välkomnar det initiativbetänkande som vi röstar om i dag.

Aids håller på att glömmas bort, men sjukdomen har inte glömt oss – den sprids huvudsakligen bland ungdomar, kvinnor, invandrare och inom de nya medlemsstaterna. Unga européer blir allt mindre vaksamma och verkar förväxla befintlig behandling med botemedel. Vi måste lägga detta på minnet: aids dödar fortfarande människor.

Sjukdomen känner inga gränser, och vår solidaritet måste, nu mer än någonsin, vara gränsöverskridande. Det är anledningen till att det gläder mig att man i betänkandet inte bara rekommenderar europeiska åtgärder på områdena för förebyggande, information och forskning, utan också internationella åtgärder genom grannskapspolitik och Tacisprogrammet.

Kampen mot aids är inte bara en kamp mot en epidemi. Den spelar också en roll i främjandet av hälso- och sjukvård och sexuella rättigheter, liksom av kvinnors rättigheter. Detta är inte bara en gemensam politisk åtgärd; det är en allmängiltig plikt.

Alessandro Battilocchio (NI), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Uppgifterna om det nuvarande tillståndet i kampen mot aids är nedslående: över hela världen lever mer än 39 miljoner människor med hiv, och bara under 2006 smittades 4,3 miljoner människor av viruset. Uppgifterna som rör Europeiska unionen är också upprörande, för de visar på en betydande ökning av nya fall under de senaste sju åren.

Därför är det nödvändigt för såväl nationella som europeiska institutioner att anta en ny strategi så snabbt som möjligt. De måste fastställa förebyggande åtgärder som ska riktas till riskgrupper och upprätthålla informationskampanjer och kampanjer för utbildning om sexuell hälsa i skolorna, eftersom hälften av alla nya fall drabbar personer under 25 år. Europeiska unionen och det internationella samfundet har en plikt att garantera tillgång till medicin och behandling till överkomliga priser över hela världen, också i de fattigaste länderna, genom att bekämpa läkemedelsföretagslobbyn, och att genomföra forskning för en så snar produktion som möjligt av nya, innovativa antiretrovirala mediciner, vacciner och mikrobicider.

I ljuset av dessa uppgifter uppmanar jag alla medlemsstater som ännu inte har gjort det, bland andra Italien, att frigöra de medel som utlovats den globala fonden. Den italienska regeringen bör ge sitt ekonomiska bidrag, som i detta fall är 260 miljoner euro, till den globala fonden för bekämpning av hiv/aids, tuberkulos och malaria så snart som möjligt.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.50 och återupptogs kl. 12.00.)

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

6. Välkomsthälsning

Talmannen. Det gläder mig att få välkomna Mexikos tidigare president, Vicente Fox, som befinner sig på åhörarläktaren, till parlamentet.

7. Omröstning

Talmannen. Nästa punkt är omröstningen.

(För resultatet av omröstningen och andra detaljer: se protokollet.)

7.1. Avtal EG/Malaysia om vissa luftfartsaspekter (omröstning)

- Betänkande: Costa (A6-0093/2007)

7.2. Grundlöner och tillägg för Europols personal (omröstning)

- Betänkande: Cavada (A6-0136/2007)

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr talman! Kan ni inte ta hela gruppen betänkanden enligt artikel 131 som en enda gemensam omröstning?

Tal mannen. I budgetförfarandet krävs en särskild omröstning om varje betänkande. Allt jag kan göra för att skynda på omröstningen är att undvika hänvisningen till det förenklade förfarandet vid varje betänkande.

7.3. Tullkvoter för import till Bulgarien och Rumänien av rårorsocker (omröstning)

- Betänkande: Graefe zu Baringdorf (A6-0072/2007)

7.4. Upphävande av Vural Ögers parlamentariska immunitet (omröstning)

- Betänkande: Speroni (A6-0140/2007)

7.5. Ansvarsfrihet 2005: Avsnitt IV, domstolen (omröstning)

- Betänkande: Caspary (A6-0109/2007)

7.6. Ansvarsfrihet 2005: Avsnitt V, Revisionsrätten (omröstning)

- Betänkande: Caspary (A6-0107/2007)

7.7. Ansvarsfrihet 2005: Avsnitt VI, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén (omröstning)

- Betänkande: Caspary (A6-0110/2007)

7.8. Ansvarsfrihet 2005: Avsnitt VIII A, Europeiska ombudsmannen (omröstning)

- Betänkande: Caspary (A6-0104/2007)

7.9. Ansvarsfrihet 2005: Avsnitt VIII B, Europeiska datatillsynsmannen (omröstning)

- Betänkande: Caspary (A6-0111/2007)

7.10. Ansvarsfrihet 2005: 6:e, 7:e, 8:e och 9:e europeiska utvecklingsfonden (EUF) (omröstning)

- Betänkande: Camre (A6-0115/2007)

7.11. Ansvarsfrihet 2005: Europeiskt centrum för utveckling av yrkesutbildning (Cedefop) (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0097/2007)

7.12. Ansvarsfrihet 2005: Europeiska fonden för förbättring av levnads- och arbetsvillkor (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0098/2007)

7.13. Ansvarsfrihet 2005: Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0118/2007)

7.14. Ansvarsfrihet 2005: Europeiskt centrum för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0100/2007)

7.15. Ansvarsfrihet 2005: Europeiska miljöbyrån (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0103/2007)

7.16. Ansvarsfrihet 2005: Europeiska arbetsmiljöbyrån (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0105/2007)

7.17. Ansvarsfrihet 2005: Översättningscentrum för Europeiska unionens organ (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0101/2007)

7.18. Ansvarsfrihet 2005: Europeiska läkemedelsmyndigheten (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0099/2007)

7.19. Ansvarsfrihet 2005: Eurojust (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0120/2007)

7.20. Ansvarsfrihet 2005: Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0113/2007)

7.21. Ansvarsfrihet 2005: Europeiska sjösäkerhetsbyrån (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0114/2007)

7.22. Ansvarsfrihet 2005: Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0121/2007)

7.23. Ansvarsfrihet 2005: Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0112/2007)

7.24. Ansvarsfrihet 2005: Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0119/2007)

7.25. Ansvarsfrihet 2005: Europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet (omröstning)

- Betänkande: Herczog (A6-0102/2007)

7.26. Betalningstjänster på den inre marknaden (omröstning)

- Betänkande: Gauzès (A6-0298/2006)

- *Före omröstningen:*

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE), föredragande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Det betänkande som har lagts fram är resultatet av omfattande, gemensamma ansträngningar i samarbete med ministerrådet och kommissionen för att få till stånd en omröstning vid första behandlingen. Jag uppmanar er därför att rösta för betänkandet.

Å andra sidan uppmanar jag er att förkasta ändringsförslaget till artikel 71, som inte har något att göra med förslaget till direktiv. Vi talar faktiskt här om en fråga som rör bevarande av uppgifter i SWIFT-systemet i synnerhet, och i detta avseende måste jag meddela våra kolleger att kommissionen under gårdagens debatt antydde att man ska försöka se till att uppgifterna bevaras på ett säkert sätt. Jag har för övrigt precis fått ett brev från det tyska ordförandeskapet som stöder denna ståndpunkt. Jag vill därför be er att förkasta ändringsförslaget till artikel 71. Å andra sidan är jag för det muntliga ändringsförslag som kommer att läggas fram av Pervenche Berès under omröstningen om lagstiftningsresolutionen.

Avslutningsvis vill jag tacka alla dem som har hjälpt till att utarbeta detta betänkande – utskottet, skuggföredragandena och föredragandena för yttranden samt alla tekniska kolleger som har hjälpt mig.

- *Före omröstningen om lagstiftningsresolutionen:*

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Herr talman! Jag skulle, i linje med föredraganden, vilja lägga fram ett muntligt ändringsförslag till detta betänkande som kommer att göra det möjligt för oss att lägga till ett åberopande, som jag ska läsa upp för er: ”med beaktande av det brev av den 1 mars 2007 som skickades till Europaparlamentets talman av ordföranden för den arbetsgrupp som inrättades i enlighet med artikel 29 i direktiv 95/46/EG, med avseende på frågor knutna till skydd av uppgifter, i synnerhet i förvaltningen av SWIFT-systemet”. Jag uppmanar er att få parlamentet att godkänna detta muntliga ändringsförslag till det utomordentliga förslag till betänkande som vår kollega Jean-Paul Gauzès har utarbetat.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

7.27. Kvotssystem avseende produktionen av potatisstärkelse (omröstning)

- Betänkande: Wojciechowski, Janusz (A6-0137/2007)

- *Före omröstningen om ändringsförslag 8:*

Janusz Wojciechowski (UEN), föredragande. – (PL) Herr talman! Vi röstade nyligen om ett ändringsförslag om att förlänga kvotssystemet för potatisstärkelse till fyra år. Detta är goda nyheter för

de gamla medlemsstaterna, som har 90 procent av dessa kvoter, vilket är tillräckligt för att uppfylla kraven.

Låt oss nu göra något gott för de nya medlemsstaterna, som är mindre nöjda med sina kvoter, och anta ändringsförslag 8. Det skulle innebära att kvoterna kan överföras från ett år till nästa – det som de gamla medlemsstaterna inte använder ett år borde följande år tilldelas de nya medlemsstaterna, med kommissionens godkännande.

Jag vill betona att detta ändringsförslag på lång sikt inte skulle leda till en ökning av kvoterna, och jag uppmanar till ett godkännande av det för den europeiska solidaritetens skull. Jag har fått mandat av gruppen Unionen för nationernas Europa att dra tillbaka ändringsförslagen 5, 6 och 7 om detta ändringsförslag antas, som skulle leda till ökade kvoter.

Talmannen. Vi har fått ta del av information som det hade varit lämpligare att framföra under debatten om betänkandet, som redan har ägt rum.

7.28. Framtida utvidgningars konsekvenser för sammanhållningspolitikens effektivitet (omröstning)

- Betänkande: Pieper (A6-0087/2007)

- Före omröstningen:

Markus Pieper (PPE-DE), föredragande. – (DE) Herr talman! Jag vill tacka de ledamöter som har bidragit till att detta betänkande kommit till. Vi enades om 19 kompromissändringsförslag i utskottet. Majoriteten i utskottet var tydlig, 35 mot 3, och jag hoppas på en liknande bekräftelse från kammaren.

- Före omröstningen om ändringsförslag 26:

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! Jag skulle bara vilja påpeka att ett misstag har begåtts, som vi skulle vilja rätta till. Det är i punkt 2a. Det inleds med ”Europaparlamentet beklagar den överenskommelse som nåtts om budgetramen för 2007–2013, särskilt nedskärningarna i strukturfonderna från 0,47 procent”. Det ska vara ”0,41 procent”.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

7.29. Kommissionens årliga politiska strategi för 2008 (omröstning)

- Betänkande: Virrankoski (A6-0123/2007)

- Före omröstningen om punkt 17:

Kyösti Virrankoski (ALDE), föredragande. – (FI) Herr talman! Skulle ordet ”revidering” kunna ändras till ”förbättring”?

(EN) På engelska, i stället för revision [’granskning’], ordet improvement [’förbättring’].

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

7.30. Ansvarsfrihet 2005: avsnitt III, kommissionen (omröstning)

- Betänkande: Garriga Polledo (A6-0095/2007)

- Före omröstningen:

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE), föredragande. – (ES) Herr talman! Jag vill lägga fram ett muntligt ändringsförslag som syftar till att ta bort två fotnoter i punkterna 37 och 108 i betänkandet, på sidorna 16 och 25 i den engelska versionen. Anledningen är att båda fotnoterna är överflödiga och inte tillför något till betänkandet. Jag uppmanar alla grupper i parlamentet att godta detta muntliga ändringsförslag.

(De muntliga ändringsförslagen beaktades.)

7.31. Ansvarsfrihet 2005: Avsnitt I, Europaparlamentet (omröstning)

- **Betänkande: Staes (A6-0094/2007)**

- *Före omröstningen om ändringsförslag 7:*

Edith Mastenbroek (PSE). – (EN) Herr talman! Jag har en ordningsfråga som grundar sig på artiklarna 166 och 71 i arbetsordningen. Förutom att man i Christofer Fjellners ändringsförslag frågar efter kostnaderna för att upprätthålla parlamentets tre arbetsplatser, skulle jag vilja meddela kammaren att det i punkt 83 i originaltexten också krävdes ett specificerande av miljöpåverkan. I 7D, PPE-DE:s ändringsförslag, kräver man en strykning.

- *Före omröstningen om punkt 77:*

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag är inte helt säker på detta, men jag är rädd att vi inte har röstat om punkt 75. Ni sa att vi skulle rösta om punkt 76, men skärmen visar punkt 75. Sedan sa ni att vi skulle rösta om punkt 77, men skärmen visar punkt 76. Jag ber er att bringa klarhet i detta.

Talmannen. Jag tror att allt har gått rätt till. Först röstade vi om punkt 75, som antogs. Sedan röstade vi om punkt 76, återigen med namnupprop, och den antogs. Nu tillkännager jag omröstningen om punkt 77, som ska ske med namnupprop, och jag förklarar omröstningen inledd.

7.32. Ansvarsfrihet 2005: Avsnitt II, rådet (omröstning)

- **Betänkande: Caspary (A6-0108/2007)**

- *Före omröstningen:*

Herbert Bösch (PSE). – (DE) Herr talman! Innan vi beviljar ansvarsfrihet till rådet vill jag uppmärksamma parlamentet på att rådet inte var närvarande vid debatten om ansvarsfrihet i fråga om budgeten för kommissionen och de andra institutionerna och inte, som vi kan se, är närvarande vid beslutet.

Med tanke på att 80 procent av EU:s budgetresurser hanteras via medlemsstaterna, som är ansvariga för dessa medel, anser vi att detta är oacceptabelt. Vi förväntar oss att rådet under de kommande månaderna kommer med en exakt handlingsplan för utformningen av de nationella revisionsförklaringarna.

(Livliga applåder)

Talmannen. Jag noterar kommentaren från Herbert Bösch, som inte hindrar oss från att fortsätta omröstningen. Omröstningen med namnupprop inleds nu.

7.33. Ansvarsfrihet 2005: Avsnitt VII, Regionkommittén (omröstning)

- **Betänkande: Caspary (A6-0106/2007)**

7.34. Ansvarsfrihet 2005: Europeiska byrån för återuppbyggnad (omröstning)

- **Betänkande: Herczog (A6-0116/2007)**

7.35. Bekämpning av hiv/aids i Europeiska unionen och angränsande länder 2006-2009 (omröstning)

- **Betänkande: Andrejevs (A6-0091/2007)**

Talmannen. Omröstningen är härmed avslutad.

8. Röstförklaringar

- Betänkande: Cavada (A6-0136/2007)

Carlos Coelho(PPE-DE), *skriftlig. (PT)* Även om jag förstår Europols behov av att genomföra interna förändringar i fråga om löner och subventioner så har parlamentet sedan 1998 genomgående förkastat alla initiativ till detta som har lagts fram när man tillfrågats om detaljerade frågor relaterade till Europol.

Ett sådant samråd kunde inte betraktas som relevant medan Europol fortfarande var mellanstatligt, med vare sig demokratisk eller rättslig kontroll.

Jag välkomnar att parlamentets upprepade krav äntligen har uppfyllts: i december 2006 meddelade kommissionen sin avsikt att ge Europol en mer godtagbar rättslig ram och tilldela organet status som EU-byrå, finansierad via gemenskapens budget, och ge personalen status som gemenskapspersonal.

Fastän processen med att omvandla Europol inte har slutförts än har jag bestämt mig för att rösta för detta finska initiativ om justering av grundlöner och tillägg för Europols personal, och detta som ett tecken på god tro och på mitt fulla stöd för detta omvandlingsförfarande, som jag förutsätter kommer att slutföras så snart det går.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig.* Junilistan anser att en ökad demokratisk, rättslig och budgetrelaterad kontroll av Europol är önskvärd. Eftersom Europolkonventionen utgör ett mellanstatligt samarbete är det dock de nationella parlamenten som skall utöva denna kontroll och inte Europaparlamentet. Därför har vi röstat nej till betänkandet.

- Betänkande: Graefe zu Baringdorf (A6-0072/2007)

Duarte Freitas (PPE-DE), *skriftlig. (PT)* Bulgariens och Rumäniens raffinaderier är i hög grad beroende av import av rårorsocker från tredjeländer.

Eftersom så är fallet måste tullkvoterna för import av rårorsocker till Bulgarien och Rumänien från tredjeländer öppnas för att förhindra ett avbrott i leveransen av rårorsocker till heltidsraffinaderier.

Det är i detta sammanhang som kommissionens förslag, som inte kommer att få några som helst följder för raffinaderier i andra medlemsstater, har uppstått.

Jag ställer mig bakom kommissionens förslag, med tanke på de särskilda omständigheter som råder, och jag kommer att rösta för Graefe zu Baringdorf-betänkandet.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig.* Vi har röstat emot detta betänkande. Junilistan är av den uppfattningen att en genomgripande reformering av sockermarknaden inom EU är nödvändig i syfte att snarast liberalisera marknaden och ge sockerproducerande länder utanför EU möjligheten att kunna konkurrera på rättvisa villkor.

Det är då orimligt att lotsa in nya medlemsländer i ett dödsdömt system och vänja dem vid systemets regler. Eftersom Rumänien och Bulgarien har en fungerande sockermarknad bör de få behålla den och inte lotsas in i EU:s gemensamma organisation av sockermarknaden. Denna gemensamma organisation bör istället avskaffas.

- Betänkande: Herczog (A6-0118/2007)

Glyn Ford (PSE), *skriftlig. (EN)* Jag kommer att rösta för detta betänkande. I egenskap av den ledamot som företräder Europaparlamentet i ministerrådets rådgivande kommitté för frågor om rasism och främlingsfientlighet, ger jag mitt starka stöd till upprättandet av Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet. Sedan starten har centrumet gjort en del utmärkt arbete. När det ursprungligen upprättades motsatte jag mig att dess befogenheter sträckte sig till att inte bara täcka EU utan också Europarådets territorium, eftersom jag ansåg att det skulle urvattna centrumets arbete och leda till att det förlorade sin fokus på den växande vågen av rasism, främlingsfientlighet och antisemitism inom unionen.

Nu ska vi inrätta en byrå för grundläggande rättigheter. Jag anser att detta är ett liknade misstag som kommer att minska den uppmärksamhet som måste riktas mot extremhögerorienterade organisationer och partier inom unionen, särskilt i vissa av de nya medlemsstaterna. Vissa som stödde förändringen blev rätt och slätt vilseledda, men andra visste exakt vad de gjorde!

- Betänkande: Herczog (A6-0121/2007)

Boguslaw Liberadzki (PSE), skriftlig. (PL) Herr talman! Jag röstar för Edit Herczogs betänkande om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska byrån för luftfartssäkerhet för budgetåret 2005.

Herczog har med rätta analyserat problemet med det växande antalet gemenskapsorgan som inte alltid lyckas möta de allmänna kraven och vilkas uppgifter inte alltid uppfyller de verkliga behoven i Europeiska unionen eller medborgarnas förväntningar.

Jag stöder uppmaningen till kommissionen att fastställa allmänna riktlinjer för inrättande av nya gemenskapsorgan, att genomföra en kostnads-nyttoanalys innan ett nytt organ inrättas och att vart femte år genomföra en studie om det mervärde som varje befintligt organ tillför.

Det gläder mig att stödja beslutet av organets styrelse att anta normer för intern kontroll som bygger på de normer som kommissionen tillämpar och på ISO 9000.

- Betänkande: Gauzès (A6-0298/2006)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Under denna monopolistiska fas av kapitalismen har svaret på motsättningarna med ett system som bygger på finansiella spekulationer varit att sätta ekonomin i första rummet, och därmed skapa ett allt större behov av mer pengar på det ekonomiska området. Direktivet framför oss utgör en del av detta scenario.

Syftet med detta förslag är att skapa en inre marknad för betaltjänster, och det utgör en del av den handlingsplan för finansiella tjänster som syftar till att integrera EU:s marknad för tillhandahållande av finansiella tjänster. Jag vill ännu en gång påpeka att detta område kännetecknas av privata initiativ, i det här fallet från banksektorns sida, men att syftet alltid är detsamma, nämligen att främja öppnandet av nationella marknader för gränsöverskridande betaltjänster, att urvattna bestämmelserna om förebyggande och att godkänna att betaltjänstleverantörer som inte övervakas av banksektorn tillhandahåller dessa tjänster, samtidigt som man främjar koncentrationen av denna sektor på EU-nivå.

Länder som Portugal, som redan har avancerade betaltjänstleverantörer och tjänster, som exempelvis systemet *Multibanco*, kommer att drabbas särskilt hårt eftersom det inte har bringats någon klarhet i frågan om överföring av uppgifter till externa informationstjänster.

Därför har vi röstat mot betänkandet.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) EU:s medborgare vill ha snabba betalsystem till överkomliga priser, och de vill att det skapas en inre marknad som är effektiv och funktionell när det gäller överföringar och mottagande av inbetalningar.

Vi kan vara helt nöjda med omröstningsresultatet till fördel för Jean-Paul Gauzès' betänkande, för enligt Europaparlamentet är detta ett väl utfört arbete som gjorts i allas intresse, som ett bevis på att EU underlättar vardagen för dem.

Vi hade dock kunnat uppnå detta resultat mycket snabbare. Vi slutförde faktiskt arbetet inom utskottet för ekonomi och valutafrågor den 12 september.

Trots Europaparlamentets goda vilja har det tagit rådet sju månader att övertyga sig självt om att våra förslag är bäst även i fråga om konsumentskydd.

Det har också varit viktigt att säkerställa en rättvis konkurrens mellan de betalinstitut som inrättas eller erkänns i och med detta direktiv och de banker som är föremål för strikta regler i fråga om kapital. Det är viktigt att upprätthålla det goda rykte som sektorn för betaltjänster åtnjuter genom att hålla eventuella tivelaktiga betalinstitut i bakgrunden.

Den tidsfrist för verkställande av en betalning som rådet har fastställt är strängare än den som vi föreslår.

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 163 i arbetsordningen.)

David Martin (PSE), skriftlig. (EN) Jag röstade för detta betänkande, eftersom man genom direktivet borde se till att EU-medborgarnas betalningar genomförs snabbare av banker, att deras kort ska accepteras

i högre grad i andra länder och att deras rättigheter ska skyddas bättre i händelse av en tvist. Jag anser att detta kommer att skapa en viktig förbättring för de europeiska konsumenterna.

Eoin Ryan (UEN), skriftlig. (EN) Betalningar är det ekonomiska smörjmedel som driver den riktiga ekonomin. För närvarande gör varje EU-medborgare i genomsnitt 138 betalningar med andra betalningsmedel än kontanter per år, och denna siffra kommer sannolikt att öka. Jag är fast övertygad om att om europeiska medborgare och företag ska kunna skörda frukterna av fördelarna med denna inre marknad fullt ut, så måste de kunna förlita sig på effektiva, billiga och säkra betaltjänster. Det är av denna anledning som jag stöder betänkandet om betaltjänster av Jean-Paul Gauzès.

För närvarande måste både konsumenter och återförsäljare brottas med det faktum att varor kan flyttas fysiskt över EU på en eller två dagar, men det kan ta mellan tre och fyra dagar att behandla betalningen i samband med dessa varor. Det går inte längre att godta långsamma betalningarna i en tidsålder då vi kan skryta med teknik som går på nanosekunder.

Jag är fast övertygad om att den europeiska konkurrensen, på Irland till exempel, först kommer att förbättras när det är lika enkelt för företag och konsumenter att genomföra en betalning från Dublin till Madrid som det är från Dublin till Cork.

Marianne Thyssen (PPE-DE), skriftlig. (NL) Herr talman! Jag har röstat för, eftersom jag anser att både den inre marknaden och betaltjänsterna fungerar väl. Om initiativet för ett gemensamt eurobetalningsområde genomförs korrekt bör det leda till ökad konkurrens inom en större marknad, med större säkerhet, bättre tjänster och attraktiva priser. Vi skulle kunna kalla det "bästa möjliga tjänst till lägsta möjliga kostnad".

Jag har dock en reservation. I länder med en mer avancerad marknad för betaltjänster, som t.ex. Belgien – men vi är inte ensamma – finns en rädsla för att omställningen från de befintliga nationella betalsystemen skulle kunna leda till extra kostnader för företag och konsumenter. I detta sammanhang hänvisas till nivån för så kallade "betalningsöverföringar mellan banker".

Kommissionen försäkrade mig i ett svar på en skriftlig fråga rörande detta att man kommer att övervaka respekten för konkurrensreglerna och förbehålla sig rättigheten att vidta regleringsåtgärder om det skulle behövas. Jag litar på att kommissionen använder de korrigeringsmekanismer som man har tillgång till om det skulle visa sig vara nödvändigt.

Jag hoppas framför allt att banksektorn kommer att vara smart nog att se till att detta inte behövs och att samarbeta fullt ut för ett fortsatt enande av den inre marknaden för finansiella tjänster.

- Betänkande: Wojciechowski, Janusz (A6-0137/2007)

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) När Litauen anslöts till Europeiska unionen tilldelades man en potatisstärkelsekvot som innebar att stärkelsefabrikerna bara tilläts att arbeta till 9,32 procent av produktionskapaciteten. För två år sedan, vid ett sammanträde med rådet (jordbruk och fiske), kom man överens om att potatisstärkelsekvoten skulle granskas efter två räkenskapsår. Konsumtionen av potatisstärkelse ökar i Litauen. För närvarande är den 10 gånger större än den tillåtna tillverkningskvoten.

Med tanke på att Europeiska unionens produktionskvoter för potatisstärkelse är underutnyttjade till 5 procent från januari 2007 enligt kommissionens uppgifter skulle en ökning av Litauens kvot till tio tusen ton inte ens uppgå till 0,5 procent av EU:s produktionskvoter för potatisstärkelse.

Därför kräver Litauen att landets produktionskvoter för potatisstärkelse höjs till 10 000 ton. Detta är nödvändigt, inte bara för den inhemska konsumtionen utan också för att skapa underlag för produktionskapaciteten för potatisstärkelse, bidra till en uppgång i konsumtionen och säkerställa en viss inkomstnivå för producenter av potatisstärkelse. Det är orimligt att ge privilegier till andra länder på bekostnad av den litauiska produktionskapaciteten för potatisstärkelse och jordbruksproducenter i allmänhet.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. Vi motsätter oss dagens gemensamma jordbrukspolitik och vänder oss emot förändringar av ringa principiell betydelse inom det rådande systemet. Vi kräver en samlad översyn och omprövning av hela den gemensamma jordbrukspolitiken, och det är då svårt att bryta ut enskilda områden som det ärende som nu är uppe till omröstning.

Vår mening är att kvotsystemet för potatisstärkelse absolut inte bör förlängas utan EU måste avskaffa kvotsystem av alla slag inom jordbruket.

Liksom i maj 2005 fortsätter parlamentets federalistiskt inriktade majoritet att förespråka en förlängning av kvotsystemet. Junilistan konstaterar att det i detta läge är tur att inte parlamentet har medbeslutande i EU:s jordbrukspolitik, för då skulle unionen hamna i en fälla av protektionism och tunga subventioner till samtliga grupper inom jordbruksnäringen.

Diamanto Manolakou (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Fastän vi är helt emot kvoter för alla jordbruksprodukter undrar vi varför EU sätter upp så många hinder för den produktionsutveckling som varje medlemsstat skulle kunna uppnå beroende på behov och förmåga, och ändå går med på att öka Litauens och Polens kvoter i fråga om produktion av potatis. Vi anser återigen att de nya medlemsstaterna utsätts för stor orättvisa i denna kvotstatus i fråga om produktion av potatisstärkelse. De nya medlemsstaterna behandlas provocerande orättvist när de bara tilldelas omkring 10 procent av kvoterna, medan de står för omkring 30 procent av produktionen.

Dagens förslag att förlänga och öka kvoterna är en partiell kompensation för Litauen och Polen. Jag kan ge belägg för detta genom att berätta att Polen, fastän det är det land som producerar mest potatis i Europa, tvingats importera potatisstärkelse på grund av restriktionerna på produktionen efter tilldelningen av kvoter, och detta får naturligtvis till följd att medelstora jordbruksföretag går i konkurs.

Grekland har liknande problem när det gäller andra produkter, vilket tvingar vårt land att importera dessa, trots gynnsamma klimatförhållanden för produktion av jordbruksprodukter, vilket får till följd att underskottet för jordbruksindustrin plötsligt ökar med miljontals euro och att de medelstora jordbruksföretagen dör ut.

- Betänkande: Pieper (A6-0087/2007)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! I detta betänkande tas två grundläggande problem upp som Europeiska unionen står inför. Det första är framtida utvidgning, och det andra är den nya dimension av sammanhållningspolitik som följer på den senaste anslutningsomgången. Framåtskridande förhandlingar med Kroatien och ett behov av en fullständig stabilisering av västra Balkan innebär att vi måste analysera hur denna utvidgning påverkar Europeiska unionen som helhet. Vad som gör en sådan analys särskilt betydelsefull är att vi, även om vi har haft en lång associeringsperiod och för närvarande förhandlar med Turkiet, inte bör glömma bort länder som t.ex. Ukraina. Detta betänkande är en bra grund för arbetet med budgetöversynen för 2009. Det är en bra förberedelse för gemenskapens existens under de kommande 50 åren. Anslutningen av 10 länder från Central- och Östeuropa 2004 och av Bulgarien och Rumänien 2007 har gett ökad konkurrens och stimulans till hela gemenskapen, samt bidragit till stabilitet, säkerhet och orubblig demokrati. Sammanhållningspolitik innebär solidaritet, och den är ett verktyg för integration av mindre utvecklade länder. Det är anledningen till att detta är ett så betydelsefullt betänkande.

Andreas Mölzer (ITS). – (DE) Herr talman! Jag röstade för Pieperbetänkandet, eftersom det gläder mig att EU äntligen verkar erkänna att en turkisk anslutning skulle ställa överdrivna ekonomiska, politiska och sociala krav på oss. Kroatien å andra sidan har redan närmat sig EU i en sådan grad att en nära förestående anslutning knappast kan betvivlas, i synnerhet som det har fastställts att de ekonomiska följderna skulle bli minimala. Befintliga klyftor, inte bara mellan medlemsstater utan också mellan regioner, har accentuerats till följd av den senaste utvidgningsvågen, av globalisering, av en åldrande befolkning och av invandring från tredjeländer till storstadsregioner.

Det skulle mycket väl kunna vara så – som man faktiskt kan läsa på EU:s webbplats – att städer som t.ex. London, Hamburg och Bryssel hör till de mest välbärgade platserna, men man får inte glömma att klyftorna har ökat även där, och att det redan har uppstått slumområden. Vi har redan, efter vad som skett i Frankrike, sett vad sådant kan leda till, så det är mer än hög tid att i högre grad uppmärksamma inre sammanhållning för att förhindra att dessa sociala krutdurkar exploderar.

Zita Pleštinová (PPE-DE). – (SK) EU:s sammanhållningspolitik är den drivande kraften bakom en bestående hållbar utveckling, i synnerhet i mindre utvecklade regioner. Den bidrar på ett betydelsefullt sätt till att höja befolkningens levnadsstandard. Europaparlamentet har tillsammans med medlemsstaternas ministrar sista ordet vid godkännandet av EU:s budget. För denna sjuåriga programperiod har ett rekordbelopp på 347 miljarder euro öronmärkts för 84 regioner i 17 medlemsstater vilkas BNP är mycket lägre än 75 procent av genomsnittet i EU, och 16 regioner vilkas BNP bara ligger marginellt över 75

procent av genomsnittet, på grund av statistisk fördelning efter utvidgning. Dessa regioner följer det irländska uppsvinget med en enorm hoppfullhet. Irland är en enastående framgångssaga till följd av sammanhållningspolitiken. Genom att framgångsrikt stödja sig på strukturfonderna har man kunnat omvandla sig själv från den fattigaste regionen i Europa till en av de rikaste, och till att kunna ge bistånd genom Europeiska unionens solidaritetsfond till dem som är i störst behov av det.

Jag har uttryckt mitt stöd för Markus Piepers hantering för att Europaparlamentet känner stort engagemang för att sammanhållningspolitiken ska leda till framsteg också i Östeuropa. För att sammanhållningspolitiken ska vara effektiv måste vi räkna med konsekvenserna av framtida utvidgningar, särskilt på medellång sikt som i fråga om Turkiet och Kroatien, som redan har officiell status som anslutningsländer och som EU redan har inlett anslutningsförhandlingar med.

Dessutom finns det sju stater på östra Balkan som är potentiella kandidater för medel från instrumentet för stöd inför anslutningen. Bara dessa utvidgningar skulle kräva att budgeten för sammanhållningspolitiken ökade med 150 miljarder euro. Om Europa ska bli den mest konkurrenskraftiga ekonomin ...

Albert Deß (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Eftersom jag anser att Pieperbetänkandet egentligen är ett bra betänkande ville jag egentligen rösta för det, men eftersom båda mina ändringsförslag förkastades slutade det med att jag röstade mot det. Jag anser att Turkiets anslutning skulle innebära en överansträngning för EU:s förmåga att integrera med hjälp av sammanhållningspolitik, och det förvånar mig att inte en majoritet av parlamentet instämmer med mig i detta.

Mitt andra ändringsförslag lyder som följer: ”Europaparlamentet anser att det är omöjligt, av ekonomiska och politiska skäl, att tillämpa EU:s principer för strukturpolitik på Turkiet.” Majoriteten har kanske röstat mot detta ändringsförslag i dag, men jag är ändå övertygad om att det på längre sikt kommer att visa sig att jag har rätt.

Bernadette Bourzai (PSE), skriftlig. – (FR) Jag ville gärna stödja följande ändringsförslag.

Ändringsförslagen 25, 20 och 28, för att det behövs en tillräcklig finansiering av regionalpolitiken för att de ekonomiska, sociala och territoriella klyftorna mellan regioner ska minska och för att framtida utvidgningar ska genomföras korrekt.

Ändringsförslagen 22 och 39, för att jag anser att det är oacceptabelt att tala om ”ett särskilt EU-medlemskap” och ”ett successivt tillvägagångssätt” i fråga om regionalpolitik bara för detta land, och att från och med nu inte räkna med något annat resultat av de förhandlingar som pågår med Turkiet än medlemskap.

Ändringsförslagen 14 och 24, eftersom föredragandens förslag om en ökad nationell medfinansiering i regioner som har mottagit strukturfonder under en rad programperioder skulle innebära slutet på ansträngningarna för att genomföra denna politik i de gamla medlemsstaternas mest underutvecklade regioner.

Jag är emot den alltför snåla linje som föredraganden följer, som föreslår en maximal tidsperiod för beviljande av strukturförfinansiering till regioner. Som jag ser det är det just dessa regioner, som lider av belastning på naturområdet eller det mänskliga området eller av svåra förfaranden för ekonomisk förnyelse och som egentligen inte är utrustade för internationell konkurrens, som vi måste fortsätta att hjälpa genom strukturfonderna.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. (EN) Detta betänkande är negativt till framtida utvidgning, och i synnerhet Turkiets möjliga medlemskap i EU. Jag instämmer inte till fullo, även om jag anser att en ytterligare utvidgning kommer att vara oacceptabel för EU:s befolkning under den betydande tid som det tar för oss att införliva och integrera de tolv nya medlemsstaterna från 2004 och framåt. När det gäller Turkiet återstår mycket arbete som landet måste göra självt, och det inbegriper behandlingen av fackföreningsmedlemmar och mänskliga rättigheter för de kurdiska och assyriska minoriteterna, innan landet är i stånd att ansluta sig, även om Turkiet lyckas uppnå de ekonomiska kriterier som krävs av nya medlemmar. På grundval av detta kommer jag att lägga ned min röst om detta betänkande.

Ambroise Guellec (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Territoriell sammanhållning i Europa som syftar till att minska infraregionala skillnader och skillnader inom regioner är ett centralt mål för Europeiska unionen. Jag välkomnar antagandet av detta betänkande i dag. Frågan om Europeiska unionens kapacitet att tillgodogöra sig stöd tas upp, och i synnerhet specificeras det att ytterligare utvidgningar inte skulle

kunna finansieras utan att effektiviteten hos den nuvarande sammanhållningspolitiken skulle skadas, med tanke på unionens eget resurssystem.

Utifrån detta perspektiv måste regionala utgifter rationaliseras. En institutionell, ekonomisk och politisk reform är önskvärd som en del av en revidering av gemenskapens finansieringsram. Det är vidare omöjligt att föra en ärlig och effektiv sammanhållningspolitik utan en ökning av Europeiska unionens budget.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Det gläder oss att några av de allra skadligaste förslagen med framgång har avlägsnats från betänkandet genom våra antagna förslag och de åtgärder som vi vidtagit. Förslagen i fråga skulle ha undergrävt sammanhållningspolitiken och fått debatten att kretsa kring interimsoversynen av den nuvarande finansieringsramen och av sammanhållningspolitiken. De förkastade förslagen var enligt följande:

- Ökad nationell samfinansiering av sammanhållningspolitiken.
- En fastställd längsta tid för att erhålla medel ur strukturfonderna utan hänsyn till urvalskriterier.
- Beviljandet av medel förenas med villkor på att vissa ekonomi- och/eller budgetpolitiska kriterier uppfylls, såsom stabilitets- och tillväxtpakten.

Vidare välkomnar vi – utan hänsyn till den rådande opinionen om EU:s utvidgningsprocess – att förslag som syftade till att skapa en annorlunda anslutningsstatus för nya länder har avlägsnats från betänkandet, förslag som skulle ha inneburit att dessa länder hade varit fullt integrerade i den inre marknaden utan att alls medverka i institutionerna eller i beslutsprocessen. Härigenom skulle ett slags nykolonialism ha skapats, där det så kallade stödet alltid hade varit förenat med villkor på att de berörda länderna gav efter för politiska påtryckningar.

Det finns dock alltför många mycket oroande inslag i betänkandet, till exempel när det gäller finansiella medel och målen för sammanhållningspolitiken. Vi kan omöjligen godta de punkterna och röstar följaktligen mot betänkandet.

David Martin (PSE), skriftlig. (EN) Jag blev oroad av de negativa hänvisningarna till Turkiet i detta betänkande, och eftersom dessa fick stöd i kammaren hade jag inget annat alternativ än att rösta mot detta betänkande.

Luis Queiró (PPE-DE), skriftlig. (PT) Sammanhållningen är en av EU:s centrala principer och värderingar, oavsett om unionen har 12 eller 30 medlemmar.

Sammanhållningspolitiken grundar sig för det första på tanken att alla parter i samma projekt bör gynnas i lika grad och, för det andra, att ju snabbare och mer allmän gemenskapens ekonomiska utveckling är, desto större blir framgången för projektet som helhet och för alla medborgarna. Jag delar därför till stor del föredragandens oro, även om jag inte instämmer helt i alla de föreslagna lösningarna.

Det finns dock andra aspekter som måste beaktas. Med tanke på den typ av ekonomisk utmaning som vi för närvarande står inför, vilken härrör från globaliseringstrycket och från den allt snabbare moderniseringen av ekonomiska strukturer, måste vi söka efter de lämpligaste instrumenten för att förändra mönstren. Följaktligen anser jag att vi, samtidigt som vi absolut måste hålla fast vid de värderingar och principer som vägleder oss, även måste vara kreativa och nyskapande i våra reaktioner på de nya utmaningar som vi ställs inför. Att förbereda de ekonomiskt minst privilegierade regionerna för 2000-talet är inte längre en visionär gest, utan en faktisk prioritering. Tiderna har förändrats, och reaktionerna måste vara nyskapande.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE), skriftlig. (PT) Jag röstade för betänkandet, eftersom det, för det första, fäster uppmärksamheten på de budgetsvårigheter som medlemsstaterna förväntas uppleva mot bakgrund av de demografiska förändringar som förutspås äga rum i EU. Denna punkt är mycket viktig, eftersom utgifterna för sammanhållningspolitiken, i och med EU:s utvidgning, kommer att anta orimliga proportioner ur politisk synvinkel.

För det andra vore det oacceptabelt om vissa EU-regioner inte längre omfattades enbart på grund av den statistiska effekten av en ny utvidgningsomgång. Dessutom kommer globaliseringen att ha en skadlig inverkan på vissa europeiska regioner.

Detta är en fråga som kräver stor försiktighet, och jag stöder därför uppmaningen till kommissionen att beräkna de utgifter för regionalpolitiken som sannolikt skulle uppstå i samband med de kommande utvidgningsomgångarna om de nuvarande kriterierna tillämpades, jämte de följder som sådana sannolika utgifter skulle få för regioner som hittills har ansetts vara stödberättigade.

Slutligen håller jag med om att det finns ett behov av att utveckla graderade modeller som tillåter ytterligare differentiering mellan föranslutningsstöd och fullt deltagande i sammanhållningspolitiken.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. (EN) Europaparlamentets labourgrupp försökte ändra Pieperbetänkandet genom att ta bort de mest omtvistade ändringsförslagen. Men dessa ändringsförslag drevs vidare, och våra ansträngningar var förgäves. Europaparlamentets labourgrupp röstade mot ett betänkande som var mycket negativt i den allmänna synen på framtida utvidgning och i de särskilda hänvisningarna till Turkiet.

Betänkande: Virrankoski (A6-0123/2007)

Andreas Mölzer (ITS), – (DE) Herr talman! Jag röstade mot Virrankoskibetänkandet, och skälen till det är att kontrollen av budgeten borde organiseras effektivare med tanke på den nära förestående översynen av EU:s budget, som planeras till 2009 och som är tänkt att medge större insyn genom att bland annat röja en väg genom rabattdjungeln. Vad som framför allt behövs är att för en gångs skull göra något när det gäller återbetalning av felaktigt utbetalda penningssummor, eftersom bedragarna annars kommer att fortsätta att klara sig undan ostraffade och medlemsstaterna kommer att sakna incitament att strama åt sina överdrivet lindriga och slappa kontroller.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Framläggningen av kommissionens politiska strategi för 2008 inleder förhandlingsprocessen för gemenskapens budget. Mot en fondkullis av försök att återuppliva det redan förkastade konstitutionsfördraget och av debatten om gemenskapens budget för 2008–2009, är 2008 tänkt att betraktas som det näst sista året i parlamentets sjätte mandatperiod och för Barrosokommissionen.

Bland de politiska prioriteringar som kommissionen förordar skulle jag vilja lyfta fram negativa aspekter såsom liberaliseringen av arbetsmarknaden genom så kallad flexicurity, finansieringen av europeisk infrastruktur till stöd för gas- och elsektorens liberalisering, inrättandet av det europeiska patentet och stärkandet av EU:s militära beståndsdel.

Kommissionen förklarar att ”budgeten för 2008 kommer att bygga på budgeten för 2007” – och underskriver uppenbarligen återigen budgettaket enligt budgetramen för 2007–2013. Detta kommer utan tvekan att vara otillräckligt för att tillgodose behovet av ekonomisk och social sammanhållning i det utvidgade EU.

Vi förkastar detta slags förslag och betonar behovet av att föra en politik som främjar hållbar ekonomisk utveckling och sysselsättning, som motverkar arbetslöshet, fattigdom, socialt utanförskap och löneorättvisa och som minskar regionala obalanser och främjar verklig konvergens.

Diamanto Manolakou (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) I betänkandet om kommissionens årliga strategiska prioriteringar inom ramen för 2008 års budget görs ett försök att effektivisera EU:s kapitalbudget i syfte att bättre tjäna unionens gräsrotsfientliga politik.

Man efterlyser forskningsstudier för att bekräfta hur effektivt medlen har använts till det regionalimperialistiska EU:s prioriteringar. Dock försöker ingen få fram uppgifter om arbetslösheten, ”utrotningen” av medelstora jordbruksföretag och de övriga problem som människorna har drabbats av sett till hälsa, utbildning och sociala trygghet och som uppstått till följd av EU:s gräsrotsfientliga politik.

Man eftersträvar mer handlingsutrymme i budgeten för ”nödlägen”, vilket är ett steg i riktning mot att tillfredsställa kapitalismens mest trängande behov.

EU:s gräsrotsfientliga politik främjas kraftfullt i sin helhet, samtidigt som finansieringen för att främja den arbetarfientliga Lissabonstrategin ökas och forskningsstudier emotses inför översynen av den gemensamma jordbrukspolitiken i syfte att påskynda utrotningen av de medelstora jordbruksföretagen. Kraftfulla åtgärder vidtas för att kuva arbetstagarnas motstånd (med de ökade anslagen till Eurojust), liksom åtgärder för att underordna dem genom att stärka propagandamekanismerna.

Finansieringen av EU:s imperialistiska interventioner prioriteras öppet. Folken har upplevt ”fredsinsatser” som syftar till att underordna dem i kapitalismens intresse.

Sammanfattningsvis innebär budgetramen för 2008 stöd för kapitalismens aggressivitet gentemot folken. Vi röstar mot den och uppmanar folket att bekämpa den, eftersom resursfördelningen avslöjar EU:s reaktionära politik.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. (PL) Jag röstar för Kyösti Virrankoskis betänkande om kommissionens årliga strategiska prioriteringar för budgetförslaget för 2008.

Betänkandet är ett första steg i det årliga budgeteringsförslaget. Det innehåller parlamentets strategiska prioriteringar för 2008 och tjänar som riktmärke för kommissionen under utarbetandet av budgetförslaget för 2008.

I betänkandet behandlas de flesta av de viktigaste frågorna. Man tar upp frågan om ökad integrering mellan programmet för lagstiftningsarbetet och budgetförslaget och understryker behovet av att grunderna i budgetramen för 2007–2013 respekteras.

Dessutom har parlamentets ledamöter förklarat att principen om en ”resultatinriktad budget” kommer att prioriteras även under arbetet med budgeten för 2008, såsom fallet var i budgeten för 2007.

- Betänkande: Garriga Polledo (A6-0095/2007)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE), – (EN) Herr talman! Jag röstade naturligtvis mot ansvarsfriheten avseende kommissionens räkenskaper, som jag alltid gör. Det har gått så lång tid att jag inte ens kan minnas när revisionsrätten sist avgav en positiv revisionsförklaring om kommissionens räkenskaper. Jag finner det ganska lustigt att den belgiska polisen trängde sig in i kommissionens kontorsbyggnader för att arresteras en del individer just den dag då kammarens budgetkontrollutskott röstade för att dra ett streck över det förflutna och låta räkenskaperna gå igenom. De ansåg uppenbarligen att det fanns några problem.

Jag gjorde en omfattande undersökning i den region som jag företräder. I en särskild del, i Daventrys underbara valkrets, sände jag ut 15 000 enkäter och frågade människor om de tyckte att Storbritannien borde fortsätta att bidra till budgeten så länge räkenskaperna inte har godkänts. Över 10 procent av personerna sände tillbaka enkäten, och 95 procent av dem som skickade tillbaka den sa att vi inte borde betala några pengar så länge detta problem kvarstår.

Gabriele Stauner (PPE-DE), skriftlig. (DE) I dagens omröstning om ansvarsfrihet för kommissionen för 2005 års budget röstade jag mot att ansvarsfrihet ska beviljas, på grundval av att revisionsrätten inte har utfärdat någon revisionsförklaring i år, precis lika lite som tidigare år. Detta innebär att ett uttalande om förståndigt och effektivt användande av medlen inte är garanterat i någon högre grad än det varit tidigare år. Som vi väl känner till har José Manuel Barroso, kommissionens ordförande, sagt att det är hans avsikt att en villkorlös revisionsförklaring ska nås före 2009, och det står klart för mig, utifrån den ansvarsfrihet som beviljats i dag, att inga synbara åtgärder har vidtagits i detta syfte.

- Betänkande: Staes (A6-0094/2007)

Christofer Fjellner (PPE-DE), – Herr talman! Jag skulle bara vilja ta tillfället i akt och tacka mina kolleger för stödet för de två ändringsförslag som jag lade fram. Jag har länge försökt att få reda på vad flyttcirkusen till Strasbourg egentligen kostar och det pinsamma är att ingen har kunnat svara! Ingen vet alltså vad flyttcirkusen kostar!

Det är trots allt inte våra egna utan skattebetalarnas pengar som vi gör av med. Det minsta som vi och skattebetalarna till syvende och sist har rätt att kräva är att man på allvar utreder kostnaden, något som jag framför i de två ändringsförslag som jag lade fram i dag. Enligt den enda uppgift som jag har hittat kostar flyttcirkusen 2 miljarder svenska kronor, men det är en uppgift som är från 2000 när vi bara hade 15 medlemsländer i EU.

Min förhoppning är att vi nu får nya siffror och nytt bränsle till den här debatten så att vi förhoppningsvis efter dagens omröstning kan ta första steget mot ett avskaffande av hela flyttcirkusen.

Jan Andersson, Göran Färm, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. Vi svenska socialdemokrater har röstat ja till betänkande A6-0094/2007 om ansvarsfrihet för Europaparlamentet för 2005.

Omröstningen måste delvis ses som en framgång, trots att vissa ändringsförslag om ökad insyn i Europaparlamentarikernas pensionsvillkor som vi stödde i omröstningen förkastades.

Vi svenska socialdemokrater har valt att inte ingå i Europaparlamentets pensionssystem. Vi anser att systemet är omoraliskt utformat och har därför valt att ställa oss utanför det.

Att däremot rösta emot hela betänkandet för att just dessa ändringsförslag förkastades anser vi dock inte vara nödvändigt, eftersom pensionerna endast rör en mycket liten del av parlamentets verksamhet.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Vårt budgetkontrollskott har återigen varit överdrivet nitiskt.

Om vi genomförde vissa av dess förslag skulle vi behöva anställa en mindre armé av tjänstemän för att utföra onödiga uppgifter och kontroller, vilket inte på något sätt skulle öka öppenheten eller förhindra oegentligheter, utan bara leda till meningslösa kostnader och käbbel.

Jag beklagar att varken föredraganden eller en majoritet av utskottsledamöterna var benägna att ta hänsyn till synpunkterna från ordföranden för ledamöternas frivilliga pensionsfond i syfte att rensa bort uppenbara osanningar om bland annat den stadga som ska träda i kraft 2009.

I stället för att uppträda som oansvariga populister borde somliga av budgetkontrollskottets ledamöter ta itu med verkliga problem, såsom de potentiellt orimliga kostnaderna i pensionssystemet för de franska och italienska parlamentsledamöterna, kostnader som kommer att uppgå till i storleksordningen 150 miljoner euro.

Jag är för ansvarsfrihet, men röstade mot en mängd förslag som är lika tanklösa som kostsamma och fullständigt onödiga, och de har inget att göra med ansvarsfriheten för 2005.

- Betänkande: Caspary (A6-0108/2007)

Jan Andersson, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. Vi svenska socialdemokrater valde att stödja ändringsförslag 1 om att kostnaden för Europaparlamentets verksamhet i Strasbourg skall debiteras rådet, eftersom rådet förnekar parlamentet rätten att självt besluta om sitt säte. Den bästa lösningen vore dock att parlamentet självt fick bestämma, och att parlamentet valde att ha sin verksamhet enbart i Bryssel.

- Betänkande: Caspary (A6-0106/2007)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Herr talman! I vanliga fall skulle jag bara ha hållit ett tal eller avgett en röstförklaring om ansvarsfriheten, samt talat om varför jag röstade emot den. Men i just detta fall kan jag föreställa mig att champagnekorkarna redan smäller i Regionkommittén, eftersom parlamentet glatt har sopat alla sorters problem, som har funnits under ett antal år, under mattan.

För två eller tre år sedan bad vi i kammaren att en ursäkt skulle framföras till Regionkommitténs dåvarande internrevisor, Robert McCoy, som hade vädjat till oss om hjälp att be parlamentet och budgetkontrollskottet att tvinga Regionkommittén att ändra sig och se efter allmänhetens pengar ordentligt. Vi ignorerade detta. Vi lät en resolution gå igenom och sa att han borde få en ursäkt, men Regionkommittén ignorerade detta. Robert McCoy har än i dag inte fått någon ursäkt, och Regionkommittén vet att den kan strunta i allt som parlamentet beslutar eftersom ingen bryr sig. Det är verkligen synd.

- Betänkanden: Caspary (A6-0110/2007), Garriga Polledo (A6-0095/2007), Staes (A6-0094/2007), Caspary (A6-0108/2007) och Caspary (A6-0106/2007)

James Elles (PPE-DE), skriftlig. (EN) De konservativa kommer att rösta emot parlamentets huvudsakliga betänkanden om ansvarsfriheten avseende budgeten för Europaparlamentet, kommissionen, rådet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén på grundval av att revisionsrätten för tolfte året i rad inte har kunnat avge någon positiv revisionsförklaring för EU:s allmänna räkenskaper. De konservativa anser att denna situation måste lösas som ett brådskande ärende av kommissionen, och att det måste råda nolltolerans i samtliga fall av bristfällig förvaltning och bedrägeri.

Bortsett från att genomföra de nya redovisningssystemen och uppmuntra avslöjare att träda fram inriktar sig de konservativa på det mest prioriterade området med de 80 procent av budgeten som används i medlemsstaterna och som oroade revisorerna. Genom begreppet ”gemensam förvaltning” gör unionens system åtskillnad mellan makt och ansvar: kommissionen *ansvarar* för användningen av alla EU-medel, men i verkligheten har *makten delegerats* till utbetalande organ i medlemsstaterna. Det har gjorts vissa

framsteg genom att man har innefattat ett löfte om att det ska krävas en attestering av utgifterna från medlemsstaterna i framtiden i avtalet om budgetramen för 2007–2013. Det är viktigt att detta genomförs till fullo. Det måste råda större öppenhet när det gäller medlemsstaternas användning av EU:s medel ...

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 163 i arbetsordningen.)

- Betänkanden: Virrankoski (A6-0123/2007), Garriga Polledo (A6-0095/2007), Staes (A6-0094/2007), Caspary (A6-0108/2007), Caspary (A6-0106/2007) och Herczog (A6-0116/2007)

David Martin (PSE), *skriftlig. (EN)* Jag gav mitt stöd till revisionsrättens åsikt om att alla de sju institutionerna kan ges ansvarsfrihet.

- Betänkande: Andrejevs (A6-0091/2007)

Marcin Libicki (UEN), – *(PL)* Herr talman! Jag skulle vilja att det noterades att jag, när vi röstade om Andrejevsbetänkandet och punkt L i ingressen (det var en omröstning med namnupprop), av misstag röstade för fast jag egentligen ville rösta mot.

Danutė Budreikaitė (ALDE), – *(LT)* De första fallen av hiv-smitta upptäcktes för 25 år sedan. Sjukdomen har spridit sig över hela världen. Exakt hur många människor som lider av sjukdomen är obekant. Behandlingen är dyr och inte tillgänglig för alla. Detta gäller särskilt de nya EU-medlemsstaterna. I betänkandet görs en mycket viktig iakttagelse om det komplexa sambandet mellan hiv/aids-frågan och migrationsprocesser.

Flödet av invandrare, särskilt från länder där hiv/aids är allmänt förekommande och från länder i öst, om vilka vi har föga information, hotar att sprida hiv/aids ytterligare.

Forskning visar att invandrare håller på att bli den största riskgruppen när det gäller hiv/aids i Europeiska unionen och angränsande länder. Hälsoundersökningar av 12 000 invandrare i Moskva gav vid handen av 10 procent lider av hiv/aids och andra smittsamma sjukdomar.

Jag stöder förslaget om att inom grannskapspolitikens ram ge stöd för förebyggande i och behandling av utsatta grupper, särskilt invandrare. Problemet måste ägnas större uppmärksamhet.

John Attard-Montalto, Louis Grech och Joseph Muscat (PSE), *skriftlig. (MT)* Min röst om Georgs Andrejevs betänkande om bekämpning av hiv/aids i Europeiska unionen och angränsande länder 2006–2009 är en röst för en sammanhängande strategi som syftar till att angripa detta stora och tragiska problem.

Jag skulle vilja klargöra att min röst inte får tolkas som ett godkännande av abortingrepp.

Liam Aylward, Brian Crowley, Seán Ó Neachtain och Eoin Ryan (UEN), *skriftlig. (EN)* Det säger sig självt att jag och mina kolleger från Fianna Fáil-delegationen i mycket hög grad är för att hiv/aids ska utrotas och bekämpas inom EU och grannländerna.

Vi och den irländska regeringen oroar oss för hänvisningar till en stark koppling mellan förebyggande av hiv/aids och sexuella och reproduktiva rättigheter i politiska åtgärder, program, strategier och allmän utbildning. Den irländska regeringen är av den åsikten att sådana hänvisningar borde sättas i sitt sammanhang genom att dessa rättigheter kopplas till handlingsplanen från den internationella konferensen om befolkning och utveckling (ICPD), som hölls i Kairo 1994, och handlingsplanen från Peking (1995) och granskningarna av dessa som FN:s generalförsamling genomförde 1999 och 2000, för att se till att irländska nationella rättsliga/reglerande system respekteras.

Både i ICPD i Kairo och Pekingförklaringen hänvisas till behovet att ge kvinnor sexuella och reproduktiva rättigheter, men dessa rättigheter är berättigade genom behovet att respektera nationella rättsliga förfaranden när man överväger abortfrågan. *"Alla åtgärder eller förändringar som hör samman med hälsovårdssystemet kan bara fastställas på nationell eller lokal nivå i enlighet med det nationella lagstiftningsförfarandet."* ...

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 163 i arbetsordningen.)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Vi röstade för betänkandet eftersom det har många positiva sidor, av vilka jag vill framhålla följande:

- Europaparlamentet uppmanar kommissionen att avsätta resurser för förebyggande åtgärder inom ramen för handlingsprogrammet för åtgärder på folkhälsoområdet för att bekämpa hiv/aids och att kräva att stödmottagarna ägnar en viss del av sin forskning åt dessa sjukdomar.
- Europaparlamentet anser att palliativ vård är ett viktigt inslag i vården av människor med hiv/aids och att denna bör utvecklas och ges större plats i hela EU.
- Europaparlamentet uppmanar kommissionen att särskilt uppmärksamma främjandet av programmen för kvinnors sexuella och reproduktiva hälsa, för att motverka att den ökande spridningen bland kvinnor.
- Europaparlamentet uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att stödja och tillhandahålla medel för forskning och utveckling rörande mikrobiocider och kondomer för kvinnor, som ger kvinnor en möjlighet att skydda sig och sin manliga partner mot hiv/aids med eller utan partners samtycke, eftersom kondomer visserligen fortsätter att vara det mest välkända och utbredda sättet att skydda sig mot hiv/aids och sexuellt överförbara sjukdomar men samtidigt kräver den manliga partners samtycke.

Boguslaw Liberadzki (PSE), skriftlig. (PL) Jag röstar för betänkandet om bekämpning av hiv/aids i Europeiska unionen och angränsande länder 2006–2009.

Georgs Andrejevs betänkande är en utmärkt reaktion på Europeiska kommissionens program för 2006–2009 för att bekämpa hiv/aids i Europeiska unionen och angränsande länder.

Föredraganden framhåller med rätta behovet av en omfattande offentlig informationskampanj som dels bidrar till att öka kunskapen om hur man skyddar sig mot aids, dels blir startskottet för kampen mot den stigmatisering och diskriminering som drabbar människor som lider av sjukdomen. De senaste siffrorna visar att antalet människor som är smittade med viruset ökar.

Georgs Andrejevs har understrukit den roll som internationella organisationer spelar för att bekämpa aids, men konstaterar samtidigt att de inte har tillräckliga medel för att spela rollen fullt ut.

Föredragandens initiativ att uppmana kommissionen och medlemsstaterna att utvärdera sina metoder att stödja hälsovården, som är central när det gäller den svåra frågan om att garantera allmän tillgång till dyr antiretroviral behandling, förtjänar vårt stöd.

Diamanto Manolakou (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) I betänkandet om bekämpning av hiv/aids i Europeiska unionen och angränsande länder 2006–2009 lyfts vissa riktiga aspekter av frågan fram. Inget sägs dock om människornas behov av förebyggande och behandling av hiv/aids inom ramen för gemensamma, offentliga och avgiftsbefriade moderna hälso- och sjukvårdssystem i medlemsstaterna. Inga svar ges på folkets krav på att patienter gratis ska förses med alla nödvändiga läkemedel. Forskningen om hiv/aids-behandling ingår i det människofientliga sjunde ramprogrammet om forskning, som har skräddarsytt efter de multinationella bolagens behov.

Kampen mot hiv/aids kräver omfattande planering från medlemsstaternas sida. Icke-statliga organisationer kan inte spela en sådan roll. Kravet på att stärka de icke-statliga organisationerna syftar till att leda arbetskraftens uppmärksamhet bort från medlemsstaternas och regeringarnas ansvar, bort från människornas aktuella behov i hälso- och sjukvårdssektorn. Arbetarna tvingas återigen bära bördan genom frivilligarbete. Ansvaret för kampen mot hiv/aids ligger inte i hos den enskilde, och att göra gemensam sak med bolagen är ingen ändamålsenlig utväg, eftersom dessa bara är intresserade av att göra vinster. Det är en fråga som berör alla arbetare, och dessa måste kämpa och tvinga regeringarna att vidta omfattande åtgärder för förebyggande, forskning och tillgång till läkemedel och behandlingar, som i dag är alltför dyra.

David Martin (PSE), skriftlig. (EN) Jag röstade för detta betänkande, i vilket man försöker att stärka kampen mot hiv/aids genom att främja förebyggande genom utbildning och information samt genom att bekämpa diskriminering och orättvisor när det gäller tillgång till behandling och läkemedel.

Kathy Sinnott (IND/DEM), skriftlig. (EN) Jag har lagt ned min röst, eftersom jag inte anser att detta är ett initiativ som har någon möjlighet att vända den uppåtgående trenden för hiv/aids-infektioner inom EU.

Hiv/aids orsakar stort lidande, och ändå vägrade parlamentet på utskotts nivå att inbegripa alla tillvägagångssätt som man känner till som är verksamma.

Jag vill rädda liv, och jag vill vänta med att avge en positiv röst tills det finns ett verkligt positivt initiativ.

9. Rättelser till avgivna röster och röstavsikter: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.20 och återupptogs kl. 15.05.)

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

10. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

11. Övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen - Utredning av olyckor i sjötransportsektorn - Bortfraktarens skadeståndsansvar i samband med olyckor vid passagerarbefordran med båt - Hamnstatskontroll - Organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Dirk Sterckx, för utskottet för transport och turism, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2002/59/EG om inrättande av ett övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen (KOM(2005)0589 – C6 0004/2006 – 2005/0239(COD)) (A6-0086/2007),

– betänkandet av Jaromír Kohlíček, för utskottet för transport och turism, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om grundläggande principer för utredning av olyckor i sjötransportsektorn och om ändring av direktiven 1999/35/EG och 2002/59/EG (KOM(2005)0590 – C6-0056/2006 – 2005/0240(COD)) (A6-0079/2007),

– betänkandet av Paolo Costa, för utskottet för transport och turism, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om bortfraktarens skadeståndsansvar i samband med olyckor vid passagerarbefordran till sjöss och på inre vattenvägar (KOM(2005)0592 – C6 0057/2006 – 2005/0241(COD)) (A6-0063/2007),

– betänkandet av Dominique Vlasto, för utskottet för transport och turism, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om hamnstatskontroll (omarbetning) (KOM(2005)0588 – C6 0028/2006 – 2005/0238(COD)) (A6-0081/2007), och

– betänkandet av Luis de Grandes Pascual, för utskottet för transport och turism, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg och för sjöfartsadministrationernas verksamhet i förbindelse därmed (KOM(2005)0587 – C6 0038/2006 – 2005/0237(COD)) (A6-0070/2007).

Karin Roth, rådets ordförande. *(DE)* Fru talman, mina damer och herrar! Det gläder mig att i dag vara tillbaka i Strasbourg för att med er diskutera parlamentets arbete under de närmaste dagarna.

Innan jag går in på de enskilda frågorna skulle jag vilja göra fyra preliminära anmärkningar. För det första är det en gemensam angelägenhet för Europaparlamentet, rådet och kommissionen att förbättra sjösäkerheten. Vi har gjort ansenliga framsteg i denna riktning. Jag tänker, till exempel, på förbättringen av ro-ro-fartygens säkerhet 2002, det tidiga införandet av dubbelskrov 2003 och EU-medlemsstaternas nära förestående frivilliga avstående från rätten att utnyttja internationellt godkända undantag för fartyg med enkelskrov. Allt detta är goda nyheter.

För det andra anser jag att det även är viktigt att nämna anställdas arbetsvillkor. Vi har redan gjort betydande framsteg med genomförandet av Internationella arbetsorganisationens (ILO) konvention om arbete till sjöss från 2006. Detta är ett annat område där det råder brett samförstånd inom Europaparlamentet och med arbetsmarknadsparternas representationsorgan.

Min tredje punkt gäller miljöskydd. Här väntar oss centrala uppgifter, varav några avser sjöfartsverksamhet. Jag hoppas att vi kommer att kunna göra rejäla framsteg även med denna fråga.

Min fjärde anmärkning rör vår önskan att förbättra sjöfarten och hamnarna samt därmed förknippad verksamhet inom sjöfartsekonomin. Därför antog vi den 28 februari ett yttrande från rådet (transport) över Lissabonstrategin. Vårt mål är att göra rederierna mer konkurrenskraftiga och att därigenom främja Europeiska unionen som affärsplats för sådana operatörer. Detta blir ett viktigt samtalsämne vid vår konferens om EU:s framtida sjöfartspolitik, som hålls i Bremen den 2–4 maj, och jag hoppas att bra förslag kommer att utarbetas även här, för jag vet att Europaparlamentet delar vårt intresse för en europeisk vision för oceanerna och haven.

Låt mig nu övergå till dagens samtalsämne, nämligen de sju förslagen om hur sjösäkerheten kan förbättras. Sjöfrakt är ett centralt transportsätt i den globala ekonomin. Om sjöfartsverksamhetens hållbarhet ska garanteras måste dess säkerhet och miljökänslighet förbättras fortlöpande.

Morgondagens beslut i Europaparlamentet kommer att ge rådet möjlighet att göra ytterligare framsteg i beslutsprocessen. Rådets tyska ordförandeskap fäster största vikt vid de liggande förslagen om förbättringar av fartygssäkerheten. Vi har inte bara fortsatt de diskussioner som startades under de österrikiska och finska ordförandeskapen, utan har även intensifierat och i själva verket påskyndat dem. Inom denna ram strävar vi efter realistiska mål och fokuserar på det görliga.

Tack vare att dessa ansträngningar har samlats i ett litet antal lagstiftningsförslag, och tack vare Europeiska rådets och Europaparlamentets stöd, bör vi kunna fatta flera politiska beslut inför rådets junimöte. Jag tar gärna tillfället i akt att för er redogöra för läget när det gäller sjösäkerhetsinitiativen under rådets tyska ordförandeskap. Förslaget till direktiv om övervaknings- och informationssystemet för sjötrafik i gemenskapen var ett av de första förslag som rådet behandlade.

I juni 2006, under det österrikiska ordförandeskapet, nåddes en överenskommelse om en allmän handlingslinje. Sedan dess har rådets behöriga organ behandlat de ändringsförslag som antagits av Europaparlamentets utskott för transport och turism och urskilt några punkter – såsom de behöriga myndigheternas särdrag och förfarandena för att ge fartyg i nöd skydd – som kräver ytterligare samråd. Det råder dock inget tvivel om att de båda lagstiftande institutionerna försöker förbättra säkerheten vid sjötransporter och förhindra miljökatastrofer.

Efter morgondagens antagande av det aktuella betänkandet skulle rådet vilja nå ett politiskt beslut i juni. Vårt arbete med förslaget till direktiv om hamnstatskontroll har förlöpt väl. I december förra året, under det finska ordförandeskapet, kunde rådet fastställa en allmän handlingslinje, och det tyska ordförandeskapet, som emotser antagandet av ert betänkande, som på många punkter i hög grad överensstämmer med utfallet av rådets överläggningar, avser nu att få till stånd en politisk överenskommelse vid mötet med rådet (transport) i juni. I överenskommelsen bör hänsyn tas även till utfallet av nästa sammanträde i kommittén för hamnstatskontroll, som inrättades genom samförståndsavtalet om hamnstatskontroll (Paris MOU). Kommittén sammanträder i Bonn i nästnasta vecka.

Förhandlingarna om förslaget till direktiv om bortfraktarens skadeståndsansvar vid passagerarbefordran till sjöss och på inre vattenvägar har visat sig vara besvärligare. Diskussionerna om förslaget inleddes under det finska ordförandeskapet. Det tyska ordförandeskapet har inte bara fortsatt överläggningarna, utan har även i intensifierat dem betydligt. Rådets diskussioner har visat att det i princip råder enighet om förslaget till förordning. Infogandet av transporter på inre vattenvägar förkastas dock.

Det återstår även några punkter att diskutera. Dessa avser inte bara detaljer, såsom under vilka omständigheter en förskottsutbetalning ska göras, utan även vissa grundläggande frågor: I vilken utsträckning bör inrikes trafik (cabotage) omfattas av förordningen? Det måste klargöras. I oktober antog IMO:s juridiska kommitté ett förbehåll till 2002 års protokoll till Atenkonventionen. Vilka blir följderna av detta förbehåll för EU:s lagstiftning? Det är en annan olöst fråga. Vilket är sambandet mellan den föreslagna förordningen och bestämmelserna i konventionen om begränsning av sjörättsligt skadeståndsansvar och 1996 års protokoll till den, vars ratificering, som ni vet, planeras i förslaget till direktiv om fartygsägares skadeståndsansvar, som parlamentet behandlar? Enigheten i rådet är beroende av att dessa detaljer och grundläggande frågor klargörs.

Förslaget till direktiv om utredning av olyckor vid sjötransporter har lagts fram under vårt ordförandeskap. Diskussionerna hittills har visat hur stor vikt medlemsstaterna fäster vid att förbättra riktlinjerna för den

tekniska utredningen av olyckor till sjöss samt framhåvt deras önskan att utan dröjsmål fastlägga relevanta gemenskapsregler på grundval av IMO:s tillämpliga kod och resultatet av den nuvarande översynen av den. Mot bakgrund av de pågående överläggningarna i rådets organ samt parlamentets betänkande, som ni också kommer att rösta om i dag, blir det möjligt att nå en politisk överenskommelse även om detta förslag till direktiv vid rådets (transport) möte i juni.

I november 2006 lade kommissionen fram förslaget till direktiv om flaggstaters ansvar för rådet som ett arbetsdokument. Det framgick då tydligt att flertalet medlemsstater inte stödde förslaget. Saken kommer att bedömas av rådet mot bakgrund av det yttrande som Europaparlamentet avgav i mars 2007, med vederbörlig hänsyn tagen till subsidiaritetsprincipen.

Detta betyder att fem lagstiftningsförslag om sjösäkerhet har förts upp på rådsorganens dagordning och kommer att behandlas av dem. Det tyska ordförandeskapet är väl medvetet om att Europaparlamentet vill se fler framsteg. Av detta skäl avser vi att efter transportministrarnas rådsmöte den 7–8 juni vika tid åt att inleda diskussioner om förslaget till direktiv om klassificeringssällskap. Ett yttrande över detta förslag står naturligtvis också på dagordningen för parlamentets innevarande sammanträdesperiod.

Om verkliga framsteg ska kunna uppnås måste alla berörda parter samarbeta. Jag skulle följaktligen vilja tacka er parlamentsledamöter, särskilt föredragandena, för att ni har hjälpt till att se till att snabba framsteg har kunnat göras och mål har kunnat nås under ordförandeskapet. Vi kommer att beakta Europaparlamentets yttrande, i den mån så inte redan har skett, under förberedelserna för transportministrarnas rådsmöte och sedan försöka åstadkomma ytterligare framsteg även med detta förslag.

Tack för uppmärksamheten. Jag ser nu fram mot den livliga diskussion som jag, naturligtvis, har blivit van vid här i kammaren.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. (FR) Fru talman, ärade parlamentsledamöter! Jag vill börja med att tacka Karin Roth, som just har visat att det tyska ordförandeskapet tar frågan om sjösäkerhet på största allvar, vilket jag varmt tackar henne för.

I mars lade jag för er fram två av de sju förslagen i det tredje lagstiftningspaketet om sjösäkerhet. Av den debatt och den omröstning som då ägde rum framgick parlamentets breda stöd tydligt. Jag är säker på att detsamma kommer att vara fallet i dag när det gäller de fem andra förslagen.

Tre av dem ingår i paketets förebyggande del, och jag ska börja med att nämna ändringsförslagen till direktivet om klassificeringssällskap. Genom att ge sådana sällskap ett gemenskapsomfattande erkännande kontrollerar vi indirekt nästan 90 procent av tonnage i världen. Det är därför viktigt att dessa organs verksamhet håller hög kvalitet. Av den anledningen har kommissionen föreslagit att ett oberoende organ inrättas, med ansvar för att certifiera kvalitetskontrollsystem.

Vidare inför vi ett system med gradvisa och proportionella ekonomiska påföljder. Detta system är flexiblarre än det nuvarande, som endast medger att erkännanden upphävs. Det blir således enklare för kommissionen att avhjälpa eventuella brister.

Dessutom bör de certifikat som åtföljer utrustning som är installerad ombord på fartyg omfattas av de godkända organens ömsesidiga erkännande. Detta ömsesidiga erkännande är fastställt på grundval av likvärdiga standarder på högsta tekniska nivå, och det kommer att ha två positiva effekter. Det kommer att undanröja de meningslösa hindren för fri rörlighet inom den inre marknaden, och för tillverkarna av marin utrustning kommer det att sänka de kostnader som är förenade med det oräkneliga antalet certifieringsförfaranden. De besparingar som görs kan med fördel satsas på säkerhetsforskning.

Alldeles bortsett från den nödvändiga formella uppgiften att förenkla direktivet om hamnstatskontroll försöker kommissionen främja en effektivare resursanvändning. Å ena sidan försöker vi ersätta målet att varje enskild medlemsstat ska kontrollera 25 procent av fartygen med ett EU-omfattande kollektivt mål. Vi vill kort sagt kontrollera alla fartyg. Å andra sidan försöker vi utföra tätare inspektioner av fartyg med högriskprofil. Alltför många undermåliga fartyg undgår i dag fortfarande alla kontroller.

Det nya systemet kommer att hjälpa till att förhindra detta, samtidigt som bättre fartyg belönas genom att underkastas färre kontroller. Undermåliga fartyg som framförs i EU:s vatten utan att anlöpa hamn utgör en särskild risk. Vi har därför försökt öka antalet inspektioner på ankarplatser utanför kusterna.

Slutligen är skärpningen av bestämmelserna om tillträdesförbud, särskilt genom införandet av permanenta förbudsåtgärder, en kraftfull åtgärd. Det är oacceptabelt att fartyg inte bara hålls kvar, utan även upprepade gånger beläggs med förbud. Unionen måste mycket tydligt visa att den inte godtar vaneförbrytare i sina vatten.

Genom den tredje text som ska stärka vår arsenal av förebyggande åtgärder ändras direktivet om trafikövervakning. Den rättsliga ram som gäller för skyddade platser behöver klargöras så att snabbare och effektivare beslut kan fattas när olyckor inträffar till sjöss. Detta betyder att vara beredd att hantera alla slags situationer med alla slags fartyg. Det centrala i detta hänseende är beslutsprocessens oberoende, kravet på snabbhet och, följaktligen, kravet på att en farlig situation inte får förvandlas till en miljökatastrof som drabbar flera medlemsstater. Det handlar även om att befästa nätverket SafeSeaNet som system för informationsutbyte, över hela EU, om övervakning av sjötrafik och transporter av farlig eller förorenande last.

Ett sista inslag i förslaget består i att gradvis utrusta fiskefartyg som är över 15 meter långa med automatiska identifieringssystem, som minskar risken för kollisioner med handelsfartyg. Härigenom kommer många tragedier att förhindras. Det är allt jag har att säga om de tre inledande förebyggande förslagen.

Syftet med de två sista förslagen är att hantera följderna av sjöolyckor effektivare. Kommissionen föreslår att tekniska utredningar utförs systematiskt efter en sjöolycka. Vi talar här inte om att ersätta brottsutredningar, utan om att förse Europeiska unionen med ett effektivt verktyg som grundar sig på internationella regler och som ger oss en bättre förståelse för olycksorsakerna. För att fortsätta på samma tema är frågan om utredningsorganens oberoende central. Tanken är även att främja samarbete mellan myndigheter, särskilt när flera medlemsstater har drabbats av samma olycka. Europeiska sjösäkerhetsbyrån, som redan arbetar på en gemensam metod för att utreda sjöolyckor, måste hjälpa oss att genomföra en ram för permanent gemenskapssamarbete.

Slutligen rör det sista förslaget ersättning till olycksoffer. Tanken är att införliva bestämmelserna i 2002 års Atenkonvention om passagerares rättigheter i gemenskapens lagstiftning och att utvidga deras tillämpningsområde till att gälla även nationell trafik och sjöfart på inre vattenvägar. Alla EU-passagerare kommer således att omfattas av det ersättningssystem som införs genom konventionen, oavsett vilket transportsätt som används och vilken resa som görs. Jag vill betona denna punkt. Hur förklarar man att en passagerare som reser mellan två hamnar i samma land inte behandlas på samma sätt som en annan passagerare som reser internationellt?

Så långt mina inledande anmärkningar. Senare ska jag redogöra för kommissionens ståndpunkt i fråga om Vlasto-, Streckx-, Kohlíček-, Costa- och Grandes Pascual-betänkandena. Jag skulle vilja tacka föredragandena i förväg för deras utmärkte arbete.

Jag vill avsluta med att säga att vi, om vi vill förhindra ytterligare oljeutsläpp, nu måste kunna göra hela sjötransportkedjan säkrare, och i detta avseende är inget av dessa förslag poänglöst. De sju förslagen är nödvändiga om vi vill ha ett effektivt system som verkligen låter EU bli ett föredöme för världen på sjösäkerhetsområdet.

Dirk Sterckx (ALDE), föredragande. – (NL) Fru talman, fru rådsordförande, herr kommissionsledamot! Jag ber om ursäkt för att inte ha varit här och lyssnat till er, men det har samtidigt hållits ett förlikningssammanträde om ett järnvägspaket. Även för detta var jag en av föredragandena, och jag har haft en ganska svår diskussion med er ambassadör, som jag hoppas kommer att få ett gynnsamt slut.

Om jag inriktar mig på sjösäkerheten, hur kan vi undvika problem och hur hanterar vi olyckor, tillbud och katastrofer som sker till havs? Detta är ämnet för hela det paket som kommissionen har lagt fram, och jag anser att förslaget om övervakning och flygplatser utgör en nyckelfaktor i detta hänseende. Hur kan problem undvikas? Genom en bättre övervakning av transporter och genom en ökad medvetenhet om vad som sker på våra farvatten. Därför vill vi i detta betänkande kräva strängare kontroller via det automatiska identifieringssystemet (AIS), som kanske redan har inrättats. Vi vill emellertid lägga till vissa faktorer till systemet, däribland uppgifter om besättningen och fartyget, men också mer detaljerade uppgifter om lasten och drivmedlet. Härav mitt förslag att ta med fartygets drivmedel som en av de punkter som ska rapporteras i AIS, för när allt kommer omkring är mängden drivmedel ibland ofantlig, och skulle kunna orsaka enorma skador.

Min andra punkt gäller AIS för fiskefartyg. Vi är i princip för detta, men det återstående tvistefröet är storlekskravet på de fartyg som denna utrustning krävs för, en punkt där jag som föredragande inte är överens med utskottet för transport och turism. Jag håller med kommissionen om att mindre fartyg som är minst 15 meter långa också borde tas med, medan transportutskottet hävdar att de fartyg som är kortare än 24 meter inte bör tas med. Vi får se vad morgondagens omröstning resulterar i. En viktig punkt är användningen av uppgifter och sekretess. Vi måste se till att uppgifterna används på ett positivt sätt och att de uppgifter som är avsedda för AIS inte missbrukas på något sätt. Ett kapitel och ett antal ändringsförslag handlar om långtidsprognoser, nästa generation och om hur vi kan ta med denna nya generation i SafeSeaNet, för det är uppenbart att SafeSeaNet kommer att bli det nya instrumentet för att kommunicera mellan medlemsstaterna och inom transportsektorn, så att alla uppgifter blir allmänt kända.

För det tredje, vad skulle inträffa i händelse av en olycka? Självfallet måste vi förbereda oss så mycket som möjligt för sådana eventualiteter. Det har vi inte alltid gjort, och här kan nämnas de två olyckor som inträffade med fartygen "Erika" och "Prestige". Det gläder mig att kommissionen har antagit ett antal punkter ur det betänkande som det tillfälliga utskottet för ökad sjösäkerhet utarbetade här i parlamentet efter olyckan med "Prestige". När allt kommer omkring borde man framför allt lägga tonvikten på vilken beredskap medlemsstaterna har. I vilken utsträckning har man förberett sig i händelse av att ett problem uppstår?

Ett större tvistefrö för rådet var inrättandet av en oberoende behörig myndighet. Medan kommissionen skulle önska att varje medlemsstat hade en oberoende behörig myndighet som fattade beslut när problem uppstår är däremot rådet mindre entusiastiskt. Jag kan förstå att rådets kortfattade definition vållar en del problem, och därför kommer vi här i parlamentet att göra det enklare för medlemsstaterna; i ändringsförslagen 31 och 32 har vi förklarat exakt vad vi förväntar oss av denna typ av oberoende behöriga myndigheter, nämligen att de ska rädda liv, skydda kustremsan, skydda miljön, skapa säkerhet och skydda ekonomin. Enligt min uppfattning torde alla vara överens om att detta är myndighetens uppgift. För det andra bör myndigheten ha möjlighet att fatta egna beslut. Den bör också ha behörighet eller möjlighet att snabbt efterlysa resurser. För det tredje måste myndigheten också ha möjlighet att utföra vissa uppgifter: den måste kunna ställa vissa krav på kaptenen. Om nödvändigt måste myndigheten kunna använda sig av räddningspersonal. Om nödvändigt måste den kunna bedöma den exakta skadan på egen hand, eftersom fartygsägare eller -kaptener inte alltid är villiga att erkänna skadans omfattning. I vissa fall försöker de bida sin tid, och i dessa fall måste den behöriga myndigheten kunna ingripa. Detta är syftet med ändringsförslagen 31–34, som jag vill be parlamentet att stödja, för de är helt avgörande. Jag vill även uppmana rådet att följa denna logik, dvs. att inte endast förkasta definitionen, utan att undersöka dess innehåll och inleda en dialog med oss om detta. Alla medlemsstater måste ha ett system som fungerar. Om det saknas fungerande system befinner vi oss i ett mycket riskfyllt läge. Till och med efter att övervakningsdirektivet med dokumentet om flygplatser har utarbetats är situationen för närvarande sådan att ett antal medlemsstater fortfarande saknar en effektiv myndighet med uppgift att hantera olyckshändelser; de saknar fortfarande nödvändiga system eller nödvändiga verktyg för att hantera olyckshändelser. Detta är något som vi inte längre kan acceptera.

Som kommissionen redan har påpekat är sju betänkanterna knutna till varandra. Därför ligger det i unionens intresse att vi skapar ett komplett system i syfte att förbättra sjösäkerheten. Jag vill således uppmana rådet att följa parlamentets exempel här.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), föredragande. – (CS) Tack, fru talman. Det tredje sjösäkerhetspaketet är en rad föreslagna direktiv som syftar till att förbättra sjösäkerheten.

Det grundläggande målet med hela paketet är att öka flaggstaters ansvar. Detta ansvar fastslås i internationell sjörätt, och omfattar uppgiften att genomföra tekniska undersökningar av alla allvarliga incidenter till sjöss. Även om detta paket inte existerade borde det ändå finnas ett obligatoriskt krav att samarbeta med andra deltagande länder.

Den utredning, eller snarare den misslyckade utredning, som vi bevittnade till följd av olyckan med tankfartyget "Prestige", visade på behovet av att utveckla mer detaljerade anvisningar, vilket bekräftades av slutsatserna från det tillfälliga utskottet för ökad sjösäkerhet (MARE). Dessa anvisningar skulle göra det möjligt att i samband med en inträffad incident genomföra utredningar vars slutsatser kunde offentliggöras i realtid och användas för att förhindra att sådana incidenter inträffar på nytt.

Paketet som helhet omfattar även tekniska åtgärder som syftar till att minska risken för att eventuella incidenter ska inträffa. Här är nyckelbegreppet förebyggande. Den tekniska utredningen av incidenter

borde således genomföras i situationer där alla förebyggande åtgärder har misslyckats. Resultaten av en utredning borde användas för att se till att den aktuella incidenten inte inträffar på nytt.

Därför måste man utreda orsakerna till att en incident har inträffat. Direktivet gäller olyckor som omfattar de fartyg som definieras i artikel 2, dvs. fiskefartyg vars längd underskrider 24 meter och passagerarfartyg med fler än 12 passagerare. Mot bakgrund av att andra delar av det tredje paketet också omfattar en liknande definition av direktivets tillämpning, och till följd av diskussioner med kommissionsledamöter och experter, rekommenderar jag att tillämpningsområdet inte ska utvidgas till att gälla samtliga fiskefartyg vars längd inte underskrider 24 meter, vilket föreslås i ändringsförslag 25, trots att jag ursprungligen rekommenderade en sådan utvidgning. Den logiska gränsen förblir vid 15 meter, som i det tidigare betänkandet.

Kommissionens allmänna förslag, som kompletterats och förbättrats genom de ändringsförslag som antogs i utskottet och som offentliggjorts under numren 2–24, utgör ett bra tekniskt direktiv. Enligt SOLAS- och MARPOL-konventionerna, och i enlighet med artikel 2 i UNCLOS-konventionen, kommer man i detta förslag att fastställa vem som utreder incidenter, samt definiera en beslutsmekanism och tidsfrister för att fatta beslut.

Inrättandet av en ständig utredningskommitté som är helt och hållet oberoende fortsätter att vara ett stort problem för vissa EU-medlemsstater. Det finns sådana kommittéer som verkar i de nordliga länderna, men i Medelhavsländerna utgör det formella oberoendet hos dessa myndigheter fortfarande ett problem. Bara Spanien har förklarat att landet kommer att inrätta en liknande kommitté inom kort.

En annan fråga som har uppkommit gäller huruvida det också är möjligt för en oberoende utredningskommitté att med tillåtelse arbeta från en annan stat. Jag har fått denna fråga förut, och mitt svar är att det inte finns något formellt hinder mot detta, och att det faktiskt finns inskrivet i artikel 7.2 i det förslagna direktivet. Slovenien och andra mindre länder har hört sig för angående denna möjlighet.

Ett grundläggande krav i direktivet är att tekniska utredningar genomförs på villkor att endast slutsatserna av dessa kan göras tillgängliga för andra utredningar. Lika viktigt är kravet på att följa Internationella sjöfartsorganisationens (IMO) riktlinjer om rättvis behandling av sjöfolk vid sjöolyckor. Vi känner till hur besättningen behandlades i Spanien och hur dåligt hela utredningen tycks ha genomförts.

Avsikten med direktivet och IMO:s riktlinjer är definitivt inte att kriminalisera kaptenen och besättningen. Medlemsstaterna har dessutom i uppgift att se till att uttalanden eller annan information från vittnen inte missbrukas i brottsutredningar.

Vart tredje år kommer kommissionen att underrätta parlamentet om resultaten av genomförandet och om de åtgärder som vidtagits inom ramen för detta direktiv. En övervakande roll kommer således att fullgöras av ett oberoende organ, i det här fallet Europaparlamentet, och parlamentet kommer att kunna anta lämpliga åtgärder på grundval av förslag från kommissionen.

I direktivets tekniska del, som omfattar bilagorna I och II, anges format och innehåll för de utredningsrapporter som avser olyckor: I bilaga I ges en kortfattad översikt och i bilaga II en förteckning över de uppgifter som kommer att utgöra en del av varje olycksrapportering. Jag anser att denna information kommer att utgöra en lämplig grund för att bedöma direktivet, och att de tekniska åtgärder som antagits på grundval av den insamlade informationen kommer att leda till en minskning av antalet olyckor.

Innehållet i detta direktiv är mycket likt direktivet om utredningar om industriolyckor, som jag arbetade med under ett antal år, och jag anser att det är välskrivet från teknisk synpunkt. Jag hoppas att den allmänna översikt som finns i detta direktiv kan användas i framtiden med avseende på andra olyckor i samband med fartygstransporter, till exempel när det gäller sjöfart som omfattar mindre fartyg, eller när man utreder olyckor avseende flodtransporter. Tack för er uppmärksamhet.

Paolo Costa (ALDE), föredragande. – (IT) Fru talman, fru Roth, herr Barrot, mina damer och herrar! Jag anser att EU håller på att återvinna en del av de europeiska medborgarnas förtroende, delvis på grund av att unionen följer en konsumentskyddsstrategi med viss konsekvens – eller åtminstone hoppas jag att den gör det. I vårt fall innebär detta en strategi för att skydda resenärer, dvs. konsumenter som är på resande fot.

Detta har redan skett på det civila luftfartsområdet, och jag hoppas att det även kommer att ske på järnvägsområdet. Jag anser att den förordning som jag har haft äran att vara föredragande för också bör

läsas på detta sätt. Detta är en förordning där man har tagit vissa små men betydelsefulla steg mot en harmonisering av skyddet för passagerare och deras bagage. För detta ändamål strävar man efter att göra Atenkonventionens tillämpning bindande eller åtminstone att utvidga dess räckvidd. Atenkonventionen är redan tillämplig på detta område när det gäller definitionen av regler och skadeståndsskyldighet. I den föreskrivs också att den som transporterar passagerare ska ha en obligatorisk försäkring, och att åtgärder ska ha fastställts för omedelbar upprättelse i händelse av en olycka, med snabb och tillfredsställande ersättning.

I den förordning som behandlas går man några steg längre än i Atenkonventionen. Min avsikt är inte att uppehålla mig vid tekniska aspekter just nu, men jag vill betona att räckvidden för dessa skyddsåtgärder har utvidgats. I Atenkonventionen behandlades endast internationella transporter. Östersjön och Medelhavet är emellertid områden där en stor del av transporten är intern. Vidare, till följd av unionens utvidgning till att omfatta Bulgarien och Rumänien måste nu EU:s större inre vattenvägar behandlas på samma sätt. Av denna anledning har jag stött, och fortsätter att stödja, utvidgningen av passagerarskyddet till att även gälla transport på inre vattenvägar, och det hoppas jag att även parlamentet, rådet och kommissionen kommer att göra.

När det gäller transport på inre vattenvägar har det obetydliga motstånd som tidigare fanns praktiskt taget försvunnit efter den senaste olyckan som inträffade i början av april med fartyget "Sea Diamond" i närheten av ön Santorini. Det är ofattbart att de två personerna som försvann inte skulle ha varit skyddade, vilket de däremot skulle ha varit om de hade försvunnit i Atlanten eller i Stilla havet. Det är uppenbart att en sådan typ av diskriminering inte är godtagbar. Eftersom det tycks mig som om det fortfarande återstår vissa svårigheter med att godta utvidgningen av skyddet till att även gälla inre vattenvägar hoppas jag att vi inte blir tvungna att vänta tills det inträffar en olycka på någon flod förrän vi fattar beslut om att utvidga skyddet till att även omfatta transport som sker på inre vattenvägar. Det tycks mig uppenbart att vi inte kan föreställa oss att skyddet för människor som färdas på stora fartyg för flod- och insjötransporter skulle vara annorlunda än skyddet för dem som färdas på små fartyg till sjöss, som vi i praktiken skyddar.

Om vi dessutom beaktar den tekniska aspekten att vissa fartyg numera färdas både på floder och till sjöss skulle det vara fullkomligt absurt om de endast omfattades av skydd när de befann sig till havs och inte när de färdades på floder. Jag anser därför att den förordning som vi står inför att anta går helt och hållet i rätt riktning. I förordningen tar man nämligen även hänsyn till denna aspekt av sjösäkerheten, och man får således dem som färdas sjövägen att känna sig bättre till mods.

Jag vill påpeka att personer med nedsatt rörlighet skyddas på ett mer lämpligt sätt, att den person som råkar ut för en olycka omedelbart blir kompenserad, att det också finns gränser för bortfraktarens ansvar, för om de antar Atenkonventionen har de inte ett obegränsat ansvar, och så vidare. Det finns tusentals andra aspekter, men den grundläggande frågan är att alla EU-medborgare som reser ska behandlas likadant när de omfattas av EU:s bestämmelser, vare sig de reser internationellt eller nationellt, på inre vattenvägar eller utanför EU:s vatten.

Mot bakgrund av detta hoppas jag att vi kan gå framåt i denna riktning, och således få de europeiska medborgarnas uppmärksamhet och erkännande. De kan undersöka denna sektion av unionens verksamhet, där man fortsätter att ta fram lösningar som är användbara och viktiga för alla medborgare och som också, på vissa sätt, kan uppväga andra brister i den mer allmänna debatt som vi för närvarande för.

Dominique Vlasto (PPE-DE), föredragande. – (FR) Fru talman, herr Barrot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att säga att hamnstatskontrollen är en av sjösäkerhetens nyckelaspekter, för den är förebyggande och gör det möjligt för oss att upptäcka allvarliga missförhållanden ombord på fartyg. Den utgör dessutom en mycket långtgående kontroll som vi som européer genomför i enlighet med våra bestämmelser, oavsett fartygets flagg, och detta gör att den är mycket tillförlitlig.

Det direktiv som vi behandlar daterar sig från 2001, och det har gjort det möjligt att införa en skyldighet för medlemsstaterna att övervaka 25 procent av de fartyg som besöker deras hamnar. För att uppnå dessa siffror genomförs kontrollerna väldigt ofta på fartyg i gott skick. Därigenom utförs inspektionen snabbare, och staten kan därför skryta med att ha uppnått sitt mål. Näväl, vi måste se till att prioritet ges till inspektioner som genomförs på de farligaste fartygen.

Detta är den nya och kraftfulla aspekten av det inspektionssystem som jag stöder: en hundra procentig övervakning av fartyg i enlighet med den risk som de i själva verket utgör. Jag har faktiskt föreslagit att inspektionerna ska anpassas efter den riskprofil som fastställs för varje fartyg. Tre profiler kommer

att behöva antas: hög risk, normal risk och låg risk, vars bedömning fastställs genom parametrar som definieras i betänkandet. Dessa riskprofiler kommer att avgöra tidsintervallerna mellan inspektionerna, som inte får överskrida sex månader för högriskfartyg. Inspektionernas räckvidd anges mer detaljerat i betänkandet.

Vårt syfte är enkelt men tydligt: att bli kvitt fartyg som transporterar avfall som förorenar. Därför föreslår vi mer tvingande åtgärder i avsikt att ge ett större ansvar till dem som verkar inom sjötransportsektorn. I texten föreskrivs således mer kraftfulla åtgärder, såsom tillträdesförbud till hamnar eller ankarplatser för riskfyllda fartyg, och ett permanent förbud mot vissa typer av riskfyllda fartyg införs. Jag vill att vi ska vara tydliga i denna fråga: vi vill att rederierna ska uppfylla EU:s regler. I dagsläget är vissa rederier fortfarande alltför nonchalanta. Detta är en av orsakerna till att vi föreslår att utarbeta en svart lista över rederier som visar upp dåliga resultat, och denna lista kommer att offentliggöras på Internet.

Jag vill emellertid betona att det finns en bred överenskommelse om alla dessa förslag, även om betänkandet är mycket mer ambitiöst än det var till en början. Vi har i själva verket beslutat, med stöd från kommissionen – som jag vill tacka för dess arbete – att lägga in en högre växel så att vårt kontrollsystem fortsätter att vara ett föredöme på internationell nivå. Därför måste vi komma överens om de bestämmelser som har antagits inom ramen för samförståndsavtalet från Paris om hamnstatskontroll för att kunna stödja EU:s ståndpunkt i förhandlingarna med andra stater, särskilt med Ryssland och Kanada.

Rådet har i stort sett stött betänkandet, och jag vill tacka de tidigare ordförandena som har gått vidare med denna fråga. Jag kan emellertid se att det kvarstår två viktiga frågor där åsikterna går isär. Den första gäller tillämpningen av detta direktiv på ankarplatser, särskilt de som är belägna på det fria havet. Jag vill framhålla detta, för annars är jag rädd att högriskfartyg kommer att undvika hamnar till förmån för ankarplatser, och på så sätt undgå inspektion. Rådet har motsatt sig detta eftersom man oroar sig över de höga kostnaderna och svårigheterna med att genomföra förslaget. Jag vill ställa följande fråga: är inte detta pris värt att betala för en ökad säkerhet till havs? Vi kan inte vänta tills nästa olycka inträffar innan vi godtar detta!

För det andra gäller det frågan om flexibilitet: rådet vill ha flexibilitet när det gäller genomförandet av inspektioner. Jag går med på att en inspektion som man planerat att utföra i en hamn flyttas över till nästa hamn som fartyget anlöper, men jag vill inte att det fastställs någon kvantitativ tröskel för uteblivna inspektioner. Jag vill inte se att det uttalade målet om hundra procentiga fartygsinspektioner inte infrias.

Förhandlingarna kommer att fortsätta, och jag tror på möjligheterna att nå en snabb överenskommelse med rådet. Den enhälliga omröstningen inom utskottet för transport och turism framhåller för övrigt vår goda förmåga att förena olika tänkesätt, vilket är en påminnelse om att vårt parlament alltid har varit mycket angeläget om, och förenat i, att försvara och utveckla sjösäkerheten. Jag är övertygad om att vi, med kommissionsledamot Jacques Barrots beslutsamhet, stödet från vårt parlament och ett samförstånd i rådet om nyckelfrågorna, kommer att lyckas med att snabbt anta detta nya system för hamnstatskontroll.

Luis de Grandes Pascual (PPE-DE), föredragande. – (ES) Fru talman, mina damer och herrar! Jag anser uppriktigt sagt att det finns skäl att vara nöjd med de resultat som har uppnåtts till följd av det samarbete och samförstånd som finns här i parlamentet när det gäller säkerheten på våra hav, vilket är en känslig fråga bland medborgarna.

Detta är den inställning vi behöver för att kommunicera med rådet och försöka övertala det att inta en liknande hållning, för vi måste dra lärdom av tidigare erfarenheter. Vi är tvungna att agera nu. Vi kan inte invänta det samförstånd som alltid infinner sig till följd av en olycka, efter att man har sett de fasansfulla bilderna från våra förorenade stränder, hur yrkesfiskarnas båtar ligger kvar i hamnarna på grund av att det är omöjligt att fiska och hur svårt de familjer och regioner lider som försörjer sig på fisket.

Trots de svårigheter som kan uppstå är vi tvungna att behandla dessa sju förslag som ett, för de är alla knutna till varandra; samtliga aktörer inom sjötransportkedjan är delaktiga.

Därför är det obegripligt att överväga huruvida något av dessa förslag är onödigt eller olämpligt. Vart och ett av dem är nödvändiga.

Det finns ändå en fråga som oroar mig oändligt mycket, och den vill jag kommentera eftersom den avser en viktig aspekt av paketet. Jag talar om den oberoende strukturen hos de organ och myndigheter som har inrättats i avsikt att anta bästa möjliga beslut inom kortast möjliga tid.

I detta hänseende talar jag särskilt om den oberoende myndighet som är ämnad att alltid fatta det ytterst svåra beslutet om huruvida man ska ta emot ett fartyg i nöd på en skyddad plats. Jag vill uttrycka min motsättning mot den i mina ögon voluntaristiska inställning som antagits av utskottet för transport och turism i denna fråga. Denna inställning försvagar ytterligare den redan ömtåliga beslutsstruktur avseende skyddade platser som kommissionen ursprungligen föreslog.

Det tjänar ingenting till att inrätta en myndighet som är oberoende av politikernas inflytande såvida den inte får de resurser och den kapacitet som behövs för att fatta beslut. Det skulle emellertid vara ännu mer allvarligt att ge myndigheten befogenheter om den, när det kommer till kritan, endast har ett val: att tvingas acceptera ett fartyg även om det saknar försäkring och garantier.

I den situationen faller hela bördan på den berörda medlemsstaten, som dessutom blir offer för den ekologiska och sociala skada som kan bli följden av att ett fartyg har godkänts anlända till en skyddad plats. Medlemsstaten kan också bli tvungen att betala för dessa skador.

Vi måste vara realistiska och ta itu med denna historia som upprepar sig gång på gång. I Spanien har vi under de senaste tre månaderna fått utstå två fall av fartyg i nöd nära våra stränder, och i båda fallen beslutade den behöriga myndigheten, på grundval av en detaljerad bedömning av nödsituationen och i syfte att minimera riskerna, att inte lotsa in fartyget till våra stränder.

Det är naturligtvis en stor lättnad för civilbefolkningen i området att se att fartygen avlägsnar sig. Det är nämligen en sak att se sina stränder omgivna av dyra motorcyklar och de senaste parfymerna, och något helt annat att se sina stränder, den marina miljön och djurlivet genomdränkta med olja, eller att medborgarna drabbas av giftiga gaser.

Denna myndighet bör således inrättas, men den bör få permanenta befogenheter. Ett fartyg i nöd bör dessutom endast accepteras om man i den bedömning som föregick situationen dragit slutsatsen att detta är det bästa beslutet och att det skulle minska riskerna.

Samtidigt är jag tacksam för Dirk Sterckx' orubblighet i den svåra uppgift som han var tvungen att tackla. Jag är särskilt nöjd över den framgång som gjorts när det gäller fartygens övervakningsinstrument, som är avgörande för att kunna hantera risksituationer.

Innan jag går över till att tala om mitt betänkande vill jag, av artighet, berömma de arbeten som har utförts av Dominique Vlasto och Jaromír Kohlíček, och givetvis betona det enorma arbete som utförts av Paolo Costa. Vi hoppas att detta förslag kommer att förverkligas, för efter det som har skett under de senaste dagarna med det sjunkande fartyget på grekiska vatten är vi nu mer än någonsin tvungna att förbättra skyddet av passagerares rättigheter.

Jag ska slutligen kommentera mitt betänkande. Som ni kan erinra er har vi arbetat med den fjärde översynen av direktiv 94/57. Den handlar om den avgörande roll som de så kallade klassificeringssällskapen spelar. Hädanefter kommer de att definieras som organisationer.

Den bedömning som kommissionen har genomfört under de senaste sex månaderna har visat att det fortfarande finns allvarliga brister i säkerhetsinspektionerna och i certifieringsförfarandet för världsfloTTan. Därför är det vår skyldighet att återigen förstärka dessa organisationers verksamhet ännu mer och på ett mer effektivt sätt.

Kommissionen föreslår därför en rad reformer som jag stöder. Dessa förslag har i sin tur förstärkts till följd av dialogen med kommissionen och de positiva bidragen från de berörda parterna och ledamöterna av utskottet för transport och turism.

Bara genom att inrätta en oberoende bedömningskommitté med permanenta befogenheter som kan agera självständigt har vi kunnat förstärka övervakningsmekanismerna för erkända organisationer.

Bara på så sätt har vi kunnat uppnå ett mer rättvist, flexibelt och effektivt påföljdssystem. Systemet medför nämligen påföljder för dem som inte agerar som de borde, men detta sker med hänsyn till hur pass allvarlig den överträdelse är som har begåtts och med hänsyn till organisationens ekonomiska kapacitet. Och bara genom att föreslå de villkor enligt vilka erkända organisationer är tvungna att ömsesidigt erkänna varandra utan att riskera sjösäkerheten, samt genom att tillämpa de strängaste reglerna som referens, har vi kunnat göra framsteg med den ömtåliga fråga som gäller erkännandet av klassificeringscertifikat. Tack så mycket.

Willi Piecyk (PSE), föredragande för yttrandet från fiskeriutskottet. – (DE) Fru talman, fru ordförande, mina damer och herrar! Denna debatt och morgondagens omröstning om de fem betänkandena om säkerhet till sjöss avslutar den första behandlingen av Erika III-paketet. Jag betonar detta eftersom vi, som ni känner till, redan har antagit Vincenzi- och Savarybetänkandena. Därför måste jag också återigen påminna rådet om att Erika III omfattar sju förslag, och att vi i parlamentet är fast övertygade om att de hör ihop, och att vi därför vill hantera dem kollektivt.

Eftersom jag talar inte bara för fiskeriutskottet utan också för min politiska grupp vill jag börja med att tacka alla föredragande för deras arbete. Liksom omröstningarna i utskottet kommer morgondagens omröstning i kammaren att visa att vi tar itu med alla dessa frågor på grundval av stor enhällighet. Som vi har hört har rådet inte precis visat några glädjeutbrott över vissa av våra beslut och omröstningar i parlamentet, och har fortfarande ett antal punkter kvar att diskutera.

Hur nära de enskilda förslagen hänger samman visas i Sterckxbetänkandet. Jag behöver knappast säga att det vore bra om medlemsstaterna utsåg hamnresurser för fartygskriser och nödhamnar en gång för alla. Det vore också fördelaktigt om en oberoende myndighet i varje land beslutade om vad som faktiskt ska ske efter ett skeppsbrott, så att en sådan händelse inte skulle utlösa diskussioner, utan att beslut skulle fattas. I händelse av en fartygskatastrof är det naturligtvis otänkbart att befälhavaren på räddningsfartyget skulle fråga kaptenen om han var försäkrad, och vägra hjälp och återvända hem om han får veta att fartygets ägare inte hade försäkrat fartyget ordentligt. Det behöver inte sägas att besättningen på räddningsfartyget måste lämna hjälp. Frågan om försäkring måste ställas som en del av hamnstatskontrollen. Detta är också vad som sägs i Vlastobetänkandet, som vi enades om.

Det vi inte var helt ense om, som Dirk Sterckx redan nämnt, var frågan om vilka fiskefartyg som skulle utrustas med vilka system. Allt detta handlar om att maximera säkerheten. Jag är fortfarande övertygad om att det inte är till stor nytta att utrusta fartyg som är kortare än 24 meter med automatiska identifieringssystem, och att samma resultat säkert kunde uppnås med andra kustbaserade resurser. Olycksstatistiken ger inga klara besked. För att vara konsekventa skulle vi få lov att inkludera alla privata båtar, inte bara de små fiskefartygen. Men det kan hända att en annan teknisk lösning dyker upp i framtiden.

Låt mig göra några påpekanden om hamnstatskontrollen, delvis på min kollega Robert Navarros vägnar, som inte kunde närvara i dag. Jag anser att det är förnuftigt att överge den stränga principen om att kontrollera 25 procent av fartygen. Det var förmodligen nödvändigt som ett första steg, men att kontrollera 25 procent i alla medlemsstater är mindre bra än det som nu är på gång, nämligen att koncentrera sig på högriskfartyg. Det innebär att vi kontrollerar alla misstänkta operatörer, från det svarta fåret till de ljus- och mörkgrå. Men det är ingen mening med att kontrollera de vita fåren. En målinriktad kontroll är utan tvekan det logiska tillvägagångssättet.

Men en sak är mycket viktig, och den sänkades i kommissionens förslag, trots att vi påpekade behovet av den i både Sterckxbetänkandet och rapporten från det tillfälliga utskottet för ökad sjösäkerhet (MARE-utskottet). Allt som hänger samman med den mänskliga faktorn – trygghetsdimensionen, dvs. bra arbetsförhållanden ombord – påverkar ett fartygs säkerhet. Ett fartyg måste vara i gott tekniskt skick, men det är också viktigt att tryggheten för de ombordvarande kan garanteras. Om detta inte är fallet kommer fartygets allmänna säkerhet att minska.

Som vi upprepade gånger har sagt här i kammaren beror 80 procent av olyckorna på fel som begås av människor. Därför behöver vi fler förslag från kommissionen som rör denna mänskliga faktor, inklusive idéer om övervakning av säkerheten. Det är först då som detta ärende kan avslutas.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE), föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor. – (EN) Fru talman! Jag vill inleda med att gratulera Paolo Costa och de ledamöter som har deltagit i utarbetandet av det viktiga betänkandet om bortfraktarens skadeståndsansvar.

I egenskap av föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor skulle jag vilja rikta er uppmärksamhet på några punkter. Jag ger mitt starka stöd till införlivandet av Internationella sjöfartsorganisationens Atenprotokoll från 2002 i gemenskapens lagstiftning. Det är också nödvändigt att den lagstiftning som nämns i EU:s reglering av skadeståndsansvaret vid passagerarbefordran till sjöss omfattar inre vattenvägar i samband med olyckor. Jag instämmer fullständigt med vår föredragande att detta i hög grad ökar säkerheten för passagerarna.

När det gäller försäkringsfrågan är det viktigt att förstå att bortfraktare måste ha möjlighet att teckna försäkringar som täcker de skadeståndsansvar som avses i Atenprotokollet. För små bortfraktare som verkar på inhemska vattenvägar borde man uppmärksamma den cykliska natur som kännetecknar deras verksamhet. Det är inte möjligt för dessa små bolag att efterleva reglerna, och de borde också bara tillämpas i fall där båda parter har kommit överens om att bortfraktarens ansvarighet är strikt.

Jag skulle också vilja betona vikten av att nämna de sällsynta fallen av terrorism. Eftersom målet för terrorism vanligtvis är en regering eller en politisk grupp och inte en bortfraktare är det orimligt för bortfraktaren att ansvara för skador som orsakas av sådana handlingar. Jag hoppas att detta kommer att göras helt klart i alla kommande förhandlingar om Atenprotokollet.

Slutligen är det mycket viktigt att denna förordning överensstämmer i så hög grad som möjligt med protokollet, och den borde genomföras samtidigt som protokollet i Europeiska unionen.

Ioannis Kasoulides, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! Som skuggföredragande skulle jag, på PPE-DE-gruppens vägnar, vilja gratulera Dirk Sterckx till hans utmärkta betänkande om inrättande av ett övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen och uttrycka vårt stöd för det i dess nuvarande form.

När det gäller just frågan om utsedda skyddade platser är min kommentar att det är riktigt att reglera denna fråga ordentligt i hela unionen, eftersom det lätt händer – och tyvärr har det hänt tidigare – att medlemsstaterna tenderar att avvisa nödställda fartyg, särskilt tankfartyg, av rädsla för sannolikheten för en katastrofal förorening, och ändå har det bevisats att en större ekologisk katastrof kan undvikas om ett fartyg i nöd och med begränsad skada kan söka skydd på utsedda platser. Jag är säker på att medlemsstaterna kan klara av detta ansvar.

Den andra viktiga aspekten av sjösäkerheten – bättre driftskompatibilitet för system för förbättrad information och kommunikation – tas också upp i detta betänkande.

Mot den allmänna bakgrunden till debatten om sjötransport är vår union välmotiverad när det gäller att införa bestämmelser för att förbättra sjösäkerheten, miljöskyddet – både för havsmiljön och för miljön vid våra kuster – konsumentskyddet och så vidare, något som man behandlar i dagens betänkande och som har behandlats i några tidigare dokument.

Men jag skulle också vilja se, samtidigt och parallellt, en samlad ansträngning från Europeiska unionens sida, som global aktör denna gång, att arbeta internationellt genom Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) och genom andra multilaterala eller bilaterala avtal, så att liknande åtgärder också tillämpas på global nivå över hela världen. Denna industri verkar globalt. Våra konkurrenter borde inte få dra fördel av våra kostnadsaspekter på konkurrenskraften i vår europeiska kommersiella flotta.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

Emanuel Jardim Fernandes, för PSE-gruppen. – (PT) Fru talman, herr rådsordförande, herr Barrot, mina damer och herrar! När vi nu diskuterar Erika III-paketet för att förbättra säkerheten och behandlar EU:s framtida sjösäkerhetsstrategi, vill jag börja med att påpeka hur viktiga våra hav är som en allmän resurs.

De bidrar enormt till EU:s och dess inre marknads geografiska dimensioner, och också till EU:s inflytande på världsscenen. Tillsammans med EU:s yttersta randområden och med 320 000 km kuster, där en tredjedel av EU:s befolkning lever, har våra hav gett EU ett större totalt sjöområde. De ger också ett lyft åt sjötransporter till, från och inom EU.

Som skuggföredragande för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet för Costabetänkandet om bortfraktarens skadeståndsansvar vill jag gratulera Paolo Costa och alla föredragande för deras öppenhet och deras utmärkta arbete. Jag har försökt understryka vikten av detta betänkande bland olika berörda parter, rådfrågat dem och noteras deras åsikter. Jag har också försökt stärka passagerarnas rättigheter i händelse av en olycka eller skada genom att se till att de får lämplig ekonomisk kompensation för att mildra skadan när det värsta inträffar, och, som vi alla vet, händer det värsta faktiskt ibland, vilket katastroferna med ”Erika” och ”Prestige” visar.

Jag anser att det är sjötransportföretagen som ska bära det största ansvaret i händelse av olyckor eller skador, eftersom det är dem som vi litar till när det värsta händer. Offren bör enligt min åsikt få snabb och rättvis ersättning, och därför har jag lagt fram förslag om detta. Vidare tänker jag rösta mot ändringsförslagen om att i detta förslag stryka alla rättigheter som gäller befordran på inre vattenvägar, eftersom tragedier händer även där, och sjöfart på inre vattenvägar är ett transportmedel som av miljömässiga och ekonomiska skäl är värt att rekommendera. Som Jacques Barrot påpekade bör säkerhetsbestämmelserna gälla alla sjöfartsområden, och alltså även sjöfart på inre vattenvägar. Som Paolo Costa helt riktigt påpekade: vore det acceptabelt att erbjuda skydd för internationella rutter, och vägra skydd när ett fartyg vid upprepade tillfällen går in i flodsystemen?

Den inre marknaden kan inte skapas med juridiska vakuum när det gäller ansvarsskyldighet, eller på bekostnad av färre rättigheter, särskilt när den ekonomiska bördan för den privata sektorn har minskats, som kommissionen påpekade. Ändringsförslagen syftar till att förbättra den information som passagerarna får för att göra saker tydligare och mer lättillgängliga, och för att ge lämpligt, direkt ekonomiskt stöd så snart som möjligt. I detta samband välkomnar jag också möjligheten för medlemsstaterna att utöka den ersättning som föreskrivs i konventionen.

Av dessa anledningar uppmanar jag er att rösta för betänkandena i det skick som de har lagts fram. Om till och med bara ett enda offer får lämpligt stöd på grund av det som vi gör här och nu, så har våra ansträngningar varit värda besväret, och parlamentet kommer än en gång att ha visat sig vara den institution som verkligen företräder EU:s medborgare.

Josu Ortuondo Larrea, för ALDE-gruppen. – (ES) Fru talman! Vi diskuterar bland annat den fjärde omarbetningen av direktivet om fartygsinspektioner och de organisationer som utför dessa inspektioner, samt sjöfartsadministrationernas verksamhet för flaggstaterna.

Den tidigare omarbetningen, som var den tredje, utgjorde en del av det första lagstiftningspaketet som syftade till att få ett slut på det oansvariga uppförandet i samband med sjötransporter, vilket har lett till tragiska olyckor, till exempel den som drabbade ”Erika”, och som fick så allvarliga effekter på vår miljö och våra kuster.

I detta nya förslag överväger kommissionen allvarligt om systemet med klassificering och inspektion som helhet räcker till för att uppnå den kvalitetsnivå som krävs.

Som föredragande för den tredje omarbetningen måste jag svara att det inte görs tillräckliga ansträngningar. Man bör inte enbart beskylla sjöfartssektorn för det, utan orsaken är också att vissa medlemsstater – som är ansvariga i sista hand – och vissa parlamentsledamöter inte ville göra mer.

Jag minns hur större delen av ändringsförslagen i mitt betänkande, där jag strävade efter ökade krav och kontroll genom inspektioner, avslogs. Jag uttryckte då min besvikelse och min övertygelse om att omarbetningen inte skulle förbättra något. Tyvärr fick jag rätt, och vi fick uppleva den tragiska olyckan med ”Prestige”, vilken gjorde att man återigen ifrågasatte den inspektion som senast hade gjorts på fartyget, och uppfyllandet av de rekommendationer som inspektionen gett för handen.

Vi ändrar nu återigen direktivet om de erkända organisationer som utför inspektioner på fartygen, och trots att jag är negativ till att dessa organisationer kan ingå i den kommitté som är ansvarig för bedömningen, eftersom detta skulle kunna påverka deras oberoende, måste jag erkänna att de ändringar som man kommit överens om inom utskottet för transport och turism förbättrar det väsentligt och positivt. Det handlar till exempel om förbudet mot att ändra fartygens klassificering utan att den förutnämnda organisationen har lämnat information om sina inspektioner till den nya klassificeringsorganisationen, eller staternas övervakning av den erkända organisationen och kommissionens kontroll av hur effektiva deras inspektionsnormer och bestämmelser är, och även det ömsesidiga erkännandet av dessa bestämmelser bland de olika erkända organisationerna i enlighet med strängare modeller.

Jag litar på att Europaparlamentet kommer att godkänna alla dessa ändringsförslag, eftersom de kommer att innebära färre risker för våra hav och vår miljö, och det kommer vi alla att dra nytta av.

Jag beklagar att jag inte kan hålla med om allt som Luis de Grandes Pascual – som inte är närvarande i kammaren just nu – har sagt, men jag delar inte hans åsikt. Jag anser att beslutet att flytta ”Prestige” från den galiciska kusten var till skada, och att de konsekvenser vi drabbades av var värre än de skulle ha varit om fartyget hade tagits in till en nödhamn. Jag vill ändå gratulera Luis de Grandes Pascual till hans betänkande, och alla övriga ledamöter som har talat och som har varit ansvariga för detta tredje lagstiftningspaket.

Roberts Zile, för UEN-gruppen. – (LV) Tack, fru talman, fru Roth, herr Barrot, mina damer och herrar! Jag vill tacka alla föredragande för Erika III-paketet för det betydelsefulla arbete som de har åstadkommit. Jag vill tala om två aspekter i Vlastobetänkandet om hamnstatskontrollen. För det första nämns i förslaget till betänkande idén att inspektioner bör utföras på ankarplatser, utan att man gör en riktig bedömning av hur detta faktiskt kan göras eller vad det skulle ge. Om definitionen av ”ankarplatser” omfattar alla områden inom en hamns jurisdiktion, skulle detta till exempel i Östersjön innebära inspektioner på öppet vatten 8–10 sjömil från kusten. Det resultat man skulle få – ett litet antal fartyg skulle kontrolleras – skulle inte stå i proportion till de materiella resurser som skulle behövas för att genomföra detta direktiv, och det skulle inte heller stå i proportion till säkerhetsriskerna för de inspektörer som skulle utföra sådana inspektioner.

I de klimatförhållanden som råder i länderna kring Östersjön är det dessutom i själva verket inte möjligt att göra inspektioner till sjöss med någon hög kvalitet, och därför uppmanar jag mina kolleger att återigen överväga förslaget om att tillåta medlemsstaterna själva att definiera dessa ankarplatser. En andra aspekt gäller den ”grå” listan och den ”svarta” listan. Till exempel är antalet lettiska fartyg som kvarhålls inte större än många andra länders som är på den ”vita” listan, men Lettlands fartyg är på den ”grå” listan, och enligt förfarandet i samförståndsavtalet från Paris är utsikterna för dem mycket sämre än för dem som kommer från länder med stora flottor. Detta i sin tur uppmanar inte fartyg att byta tillbaka till lettisk flagg, vilket ger upphov till något likt en ond cirkel – våra fartyg kommer inte ifrån den ”grå” listan, och det finns alltså ingen möjlighet för Lettlands lista att bli en ”vit” lista. Jag uppmanar er därför att stödja tanken att det inom ramen för samförståndsavtalet från Paris skulle kunna göras en ändring av förfarandet för att göra dessa kalkyleringar. Tack så mycket.

Jacky Henin, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Fru talman! Transportsektorn är mycket viktig för utvecklingen i våra samhällen. Inom den sektorn blir sjötransporterna för varje år allt viktigare, och skulle verkligen kunna förbättra både miljön och ekonomin. Men under de senaste trettio åren har antalet fartyg som transporterar råolja, tung eldningsolja och kemikalier och som sjunkit utanför EU:s kuster mångdubbats, med tragiska följder för näringsgrenar och för fritidsaktiviteter som hänger samman med havet, till exempel fiske, ostronodling, turism, nöjessegling och mycket annat. Ett fartyg sjunker var tredje dag. 1 600 sjömän dör till sjöss varje år. Mer än 6 000 fartyg som officiellt betraktas som farliga trafikerar våra hav varje dag. Det är oacceptabelt!

Att vidta seriösa åtgärder innebär att vi kraftfullt måste ta itu med den största orsaken till bristen på säkerhet till sjöss. Bekvämlighetsflagg och skatteparadis som hyser och skyddar dem, den brottsliga samverkan mellan klassificeringsorganisationerna och försäkringsbolagen – dessa är ansvariga för de vanvårdade fartygen, som sköts av besättningar som nästan är reducerade till slavar. Med tanke på detta bör de inspektioner som görs i EU:s hamnar fokusera både på fartygens kondition och på förhållandena för besättningen, för att kontrollera att deras utbildning, arbetsförhållanden, lön och hälsa är förenliga med de säkerhetskrav som behövs för sjöfarten.

Herr kommissionsledamot, fru rådsordförande! Skulle ni gå ombord på ett flygplan som hade en besättning som inte kunde kommunicera på ett gemensamt språk, en pilot som inte hade fått betalt på tre månader, och en andrepilot som inte hade haft någon ledighet på sex månader? Uppenbarligen inte! Varför ska man då godta det på ett fartyg?

Det finns ytterligare en viktig sak: Det är orimligt att inrätta en oberoende myndighet som ska överta medlemsstaternas arbete att hantera krissituationer till sjöss. Det vore ineffektivt, farligt och odemokratiskt. Meriterna som de flesta av EU:s oberoende myndigheter kan uppvisa, för att börja med ECB:s arbete, är så ödesdigert för EU:s folk som helhet att jag inte skulle vilja lämna över ansvaret för sjösäkerheten utanför kusten vid min stad Calais till ett pseudooberoende organ, vars enda syfte, som alltid, skulle vara att skydda några få stora företags ekonomiska intressen.

Mitt slutliga påpekande rör planen att utrusta fiskefartyg med ett system för att undvika kollisioner – med andra ord en kostnad om 2 000 euro. Kunde denna kostnad bestridas av befraktare, och särskilt av befraktare för oljetankfartyg?

Ian Hudghton, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Man hänvisar med rätta till katastroferna med ”Erika” och ”Prestige” för att motivera bättre och strängare säkerhetsbestämmelser inom sjötransporten. Tyvärr är dessa katastrofer inte de enda exemplen. Oljetankern ”Braers” oljeutsläpp utanför Shetlandsöarna i Skottland är en annan katastrofal olycka som fick långsiktiga förödande följder för det ösamhället.

Min grupp har i allmänhet stött betänkanden från utskottet för transport och turism allteftersom de har passerat. När det gäller övervakning och information är det helt enkelt vanligt sunt förnuft att strama åt politiken för mottagande av fartyg i nöd och att medlemsstaterna utser en oberoende behörig myndighet som ska förverkliga detta. När det är nödvändigt att skynda på åtgärder är det avgörande att det finns tydliga ansvarsroller i denna fråga.

Jag anser att Dirk Sterckx' betänkande från utskottet för transport och turism utgör ett konstruktivt tillägg till kommissionens förslag. Jag välkomnar Dirk Sterckx' erkännande att det finns praktiska och ekonomiska aspekter på fiskeindustrin som inte får glömmas bort när man överväger ett automatiskt identifieringssystem och frågan om sekretess för den information som hör samman med detta. Jag stöder idén om en ersättningsfond för skyddade platser och för hamnar. Detta är särskilt viktigt om ett fartyg till exempel var dåligt försäkrat. Vi stöder Dirk Sterckx' betänkande i utskottet, men som grupp har vi lagt fram två ändringsförslag, som jag hoppas ska godkännas i omröstningen. Vi anser att dessa helt enkelt grundas på sunt förnuft och hör samman med att kartlägga miljömässigt känsliga områden. För att bedöma en tänkbar tillflyktsort är det säkerligen viktigt att identifiera sårbara kustresurser och tänkbara effekter på dessa resurser på grund av oljeutsläpp. Samtidigt som uppgifterna kan uppvisa säsongsbetingade variationer och i många fall redan upprätthålls för många europeiska vatten, har de helt enkelt inte sammanställts centralt och gjorts tillgängliga för beslutsfattare för att skynda på reaktionstiden i händelse av en krissituation.

När det gäller hamnstatskontroll välkomnar vi det nya inspektionsförfarandet, de tre typerna av inspektioner, de nya bestämmelserna om att vägra tillträde till EU:s hamnar, samtidigt som vi omarbetar det befintliga direktivet. Vi anser emellertid att betänkandet från utskottet för transport och turism, återigen med det sunda förnuftet i åtanke, innebär en förenkling av förslaget struktur och gör det mer sammanhängande. Det beskriver mer noggrant den framtida inspektionsdatabasen samt stärker och klargör sambandet mellan gemenskapens inspektionssystem och samförståndsavtalet från Paris om hamnstatskontroll, och av denna anledning stöder vi det i utskottet.

När det gäller organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg är frågan om organisationernas öppenhet och oberoende mycket viktig, som andra har sagt. När det gäller att övervaka deras verksamhet är det verkligen sunt förnuft att se till att kontrollen och övervakningen av inspektionsorganisationernas verksamhet är helt öppen, rättvis och strikt. Vi hade lagt fram ändringsförslag i utskottet om de Grandes Pascual-betänkandet, i vilket man uppmanade till större insatser från Europeiska sjösäkerhetsbyrån (EMSA). Dessa godkändes inte på grundval av att kommissionen har för avsikt, säger man till oss, att föreslå ny lagstiftning om EMSA:s befogenhet. Jag skulle välkomna en försäkran att kommissionen faktiskt avser att se över detta område på ett konstruktivt sätt.

Den typ av katastrofer som vi alltför ofta har bevittnat orsakar inte bara kortsiktiga miljöskador. De kan ibland helt ruinera lokala industrier, från fiskerier till vattenbruk, och även få andra långsiktiga följder. Detta måste vi komma ihåg. Det har gjorts betydande framsteg på EU-nivå när det gäller säkerheten för sjötransporten, och vi borde lägga de erfarenheter som vi har skaffat från tidigare sjöfartspaket som grund för att få ytterligare förbättringar till stånd.

Jag hoppas att rådet kommer att medge att parlamentets betänkanden från utskottet för transport och turism utgör ett konstruktivt bidrag till den process som vi anser är det sunda förnuftets väg. Jag hoppas att våra förslag kommer att godkännas och vidareutvecklas.

Graham Booth, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Storbritannien är ett av få länder som har undertecknat Atenprotokollet, och EU behöver alltså inte göra detta för landets räkning. Ännu viktigare är att Storbritanniens samtycke uttryckligen skyddade små inhemska fartyg och inlandsfartyg från de betungande kostnaderna för efterlevnad. Bryssel nöjer sig dock inte med detta och vill att EU åter undertecknar. Denna gång kommer det att omfatta de fartyg som har sämst möjligheter att betala enligt bestämmelserna.

Dessutom kan dess påstående att inhemska och inre vattenvägar i grund och botten är detsamma som internationella resor faktiskt återspegla situationen i största delen av kontinentala EU, men det återspeglar inte verkligheten i Storbritannien. Att åka utomlands innebär för oss faktiskt att vi måste fara över vatten. Det är vad det innebär att vara en ö.

Paolo Costa själv erkänner att denna utvidgning kommer att skapa en onödig börda för aktörer i denna sektor. Den brittiska regeringen kallar detta problematiskt, men den säger bara till dessa små företag:

”Det är dåligt, men sånt är livet. Vi ska genomföra det trots allt!” För mig är det uppenbart att detta betänkande inte har genomgått någon seriös konsekvensbedömning.

När mitt kontor kontaktade den brittiska regeringen för att ta reda på om förordningen skulle påverka kabel- och linfärjor, som *Sandbanks Ferries* nära Poole i min valkrets, fick jag det nonchalanta svaret ”såvitt vi vet”. Men de borde veta! Det som den brittiska regeringen säger och det som står i denna förordning stämmer dåligt överens. Den ena säger att förordningen innefattar sjöfart; i den andra står det att den täcker inre vattenvägar.

Denna församling måste komma ihåg att detta gäller verkliga företag, verkliga arbetstillfällen och verkliga familjer, som skulle kunna drabbas av all denna dåligt uttänkta och förbundsriktade lagstiftning. Detta duger helt enkelt inte. När det gäller säkerhet och sinnesfrid hos dem som arbetar i denna sektor visar man med detta förakt för deras intressen. På det hela taget är det uppenbart att detta betänkande är en överdrivet stor slägga, som inte bara kommer att knäcka nöten utan som skulle kunna förstöra den helt.

Fernand Le Rachinel, för ITS-gruppen. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som den valda franska företrädaren för den stora nordvästra regionen, en region med många kustlinjer, berörs jag naturligtvis av frågor som rör sjösäkerheten. Jag stöder därför helt kommissionens initiativ att inrätta en mekanism, på basis av lagtexter, som är utformad för att skydda EU mot risker för föreningar och olyckor till sjöss.

Trots de framsteg som gjorts sedan ”Erika” och ”Prestige” sjönk – till exempel att inspektionen av fartyg i hamnarna har blivit obligatorisk och till och med att oljetankfartyg med enkelskrov har försvunnit – anser jag faktiskt att systemet för att förhindra olyckor fortfarande är otillräckligt. Denna sorgliga åsikt delas tyvärr av fackföreningarna för yrkessjömän, miljöskyddsorganisationer och till och med av valda företrädare från hela det politiska spektrumet.

Den aktuella huvudfrågan nu handlar om bekvämlighetsflagg. Trots kommissionens och parlamentets önskan att avhjälpa detta finns det fortfarande alltför många sådana. Närmare 60 procent av världens flotta seglar fortfarande under bekvämlighetsflagg, vilket, förutom fördelen med minimal beskattning, gör det möjligt att öka antalet mellanhänder, så att allt ansvar kan undvikas i händelse av en olycka eller katastrof. Dessutom tillåter det en mycket släpphänt inställning till fartygssäkerhet och arbetsrätt.

Slutligen bör det finnas tre ansvariga för sjösäkerheten: flaggstaten, befraktaren och klassificeringsorganisationerna, som ansvarar för att kontrollera fartygen. Dessa åtgärder finns säkert med i det tredje paketet om sjösäkerhet. Låt oss dock hoppas att de genomförs i praktiken, eftersom detta tyvärr inte alltid är fallet.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Fru talman, från rådsordförande, herr Barrot! Jag gläder mig åt förpliktelsen inom EU att göra oberoende utredningar om fartygsolyckor, och gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater stöder helhjärtat detta initiativ, eftersom syftet med sådana utredningar är att ta reda på orsaken till olyckan, så att man kan vidta åtgärder för att förhindra liknande olyckor i framtiden. Vi har redan mycket goda erfarenheter av detta i samband med flygolyckor. Efter olyckorna med oljetankfartygen ”Erika” och ”Prestige” gjordes ingen oberoende utredning, och det fanns risk för att saken skulle lämpas över från en region eller medlemsstat till en annan. När det sker en större olycka på våra internationella vatten är det oundvikligt att olika medlemsstater och många parter blir inblandade. Detta EU-direktiv gör det möjligt för oss att komma till klarhet med frågan och förhindra att medlemsstaterna skyller på varandra.

Inom utskottet för transport och turism skärpte vi kravet på en oberoende utredning när vi föreskrev att den information som kommer fram endast får användas för att förbättra sjösäkerheten, och här är min grupp inte enig med kommissionen. Information som härrör från utredningen av olyckan får inte bli åtkomlig för brottsundersökningar i medlemsstaterna, eftersom det finns en avsevärd risk för att de inblandade skulle tveka att lämna viktig information av rädsla för åtal. En sträng uppdelning mellan utredning av brottsligt förfarande och utredning av olycksorsaken är därför mycket viktig.

Jag anser att detta betänkande som helhet är bra, trots att man förutom ändringsförslag i sakfrågan och ändringsförslag för att skynda på utredningen har lagt fram ett antal ändringsförslag om detaljer, som vi inte fäster någon särskild vikt vid.

Jag vill också göra ett påpekande om direktivet om passagerarnas rättigheter, som var avsett för transporter till havs, men som nu också gäller transporter på inre vattenvägar, något som jag har förstått att kommissionsledamot Jacques Barrot stöder. Jag kan inte förstå hans ståndpunkt, för ett passagerarfartyg som går på Donau, Meuse eller Rhen kan inte jämföras med ett oceangående fartyg. Det vore samma sak som att jämföra ett tåg med en turistbuss. Riskprofilen är helt annorlunda. Inom ramen för handlingsprogrammet Naiades åtog ni er, kommissionsledamot Barrot, att harmonisera EU:s lagstiftning om sjöfart på inre vattenvägar – den lagstiftning det gäller är den från Centralkommissionen för Rhensjöfarten (CCR) – och ni har för avsikt att tillämpa sjöfartslagstiftning vid nästa olyckstillfälle. Det är fel sätt att handskas med detta. Jag hoppas att ni fortfarande har för avsikt att harmonisera och skärpa CCR-lagstiftningen. Vi har återigen lagt fram ändringsförslag om att stryka sjöfarten på de inre vattenvägarna från detta, och jag hoppas att inte majoriteten, eller åtminstone inte en kvalificerad majoritet, stöder det, och att rådet ger efter här.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Mina damer och herrar, fru rådsordförande, herr kommissionsledamot! Olyckan med ”Prestige” 2002 och olyckan med ”Erika” 1999 blev en vändpunkt när det gällde att anta en gemenskapslagstiftning för sjösäkerhet, och parlamentet kan vara stolt över den roll som man har spelat här.

Den första punkten i den tredje resolutionen om ”Prestige”, som godkändes av Europaparlamentet i september 2003, innehöll en uppmaning till talmanskonferensen att stödja kravet på att skapa ett tillfälligt utskott som på djupet skulle studera orsakerna till och följderna av olyckan, så att något liknande aldrig skulle hända igen.

Detta tillfälliga utskott, som var mycket svårt att inrätta, visade sig bli mycket positivt för Europaparlamentet. Det gjorde det möjligt för oss att ta vårt ansvar i fråga om den politiska övervakningen av europeiska katastrofer, och främja en äkta europeisk sjötransportpolitik, eftersom teknisk och yrkesmässig utredning och analys av olyckor och skador – inklusive fartygsolyckor – är mycket viktiga för att man ska kunna förhindra en upprepning.

”Erika” och ”Prestige” avslöjade de dåliga förhållandena i samband med sjötransporter, både kommersiellt och ur fackföreningssynvinkel, samt ur fartygens egen synvinkel.

Vi röstade om MARE-resolutionen den 21 april 2004. Jag erinrar mig ett av de ändringsförslag som jag lade fram för min grupp, där vi krävde en total och konsekvent sjöfartspolitik från EU:s sida, som skulle göra det möjligt för oss att få öppnare sjötransportförfaranden, utrota bekvämlighetsflagg och förbättra besättningarnas utbildning, levnads- och arbetsförhållanden.

Herr Barrot! Ni var ansvarig för sammanställningen av dessa nya förslag som vi slutligen diskuterar i dag. Men det är egendomligt att detta paket inte har något namn. Somliga kallar det Erika III, men parlamentet önskade att det skulle kallas Prestige, och det är namnet i den resolution som antagits.

Det kanske är en ganska tvivelaktig ära, men det stämmer med att man på nytt blir intresserad av att genomföra strängare lagstiftning först efter att en olycka skett.

Faktum är att vi har två ”Erika”-paket, men inget ”Prestige”-paket, och jag vill därför yrka på att vår begäran uppfylls.

Men jag vill gratulera er till att andra krav har godtagits. Detta paket tillfredsställer många av dem. Det tar upp frågan om nödhamnar, systemet med fartygsinspektioner – som är en viktig aspekt för sjösäkerheten – det utvidgar systemet till fartyg i transit – som bör ha dokumentation och garantier för att de kan agera i händelse av skador eller olyckor – det klargör ansvar, stärker och harmoniserar gemenskapens system för vilka organ som är behöriga, till exempel klassificeringsorganisationer, och det förbättrar naturligtvis övervakningssystemet.

Något som jag fortfarande anser saknas är fartygens resurser. De har minskat med hälften under de senaste 30 åren. Alla vet att de för närvarande inte räcker till för att genomföra ett ordentligt underhåll.

Jag ber er därför att lägga fram förslag om att förbättra levnads- och arbetsförhållandena samt utbildningen för yrkesmännen till sjöss, öka respekten för sjömansyrket och utbildningen av besättningar, inklusive utbildning i säkerhet och en ökning av kontrollen av de sociala förhållandena ombord på fartyget.

Jag vill sluta med att gratulera er och er grupp, och även föredragandena och skuggföredragandena för det arbete de har lagt ned.

Anne E. Jensen (ALDE). – (DA) Herr talman, minister Roth, kommissionsledamot Barrot! Om ni skulle välja ut ett område där EU uppnår resultat för sina medborgare, skulle lagstiftningen om sjösäkerhet vara ett bra exempel. Det finns en mängd internationell och global reglering av sjösäkerheten, och vi får aldrig glömma att sjöfarten är en global industri. EU har på senare år kommit att inta en ledande roll när det gäller krav på effektiv sjösäkerhet, och är väl förberett för oljeläckage och andra olyckor som orsakar föroreningar. Det är en utveckling som vi kan glädja oss åt, även om den har skett mot en tragisk bakgrund, nämligen de stora katastroferna med förlusterna av ”Erika” och ”Prestige”. Det tredje sjösäkerhetspaketet är en uppföljare till den lagstiftning som tagits fram efter dessa två katastrofer.

Jag vill särskilt belysa de två direktiv där jag var föredragande för min grupp, nämligen direktivet om hamnstatskontroll och direktivet om utredning av olyckor i sjötransportsektorn. Jag vill tacka Dominique Vlasto för hennes utmärkta och hårda arbete med direktivet om hamnstatskontroll. Hon stöder de principer som kommissionen föreslagit – alltså att alla fartyg bör övervakas, att de dåliga fartygen bör övervakas mer och, faktiskt, att vi inte alls vill ha de allra värsta fartygen i EU:s vatten. Hon säger också att hamnstatskontrollen bör hålla en lämplig standard så att övervakningen i alla EU:s hamnar blir mer enhetlig, och hon klargör lotsarnas roll när det gäller att rapportera vilka fartyg som är dåliga.

Dominique Vlasto har omarbetat kommissionens förslag, vilket lett till att vi fått en mycket tydligare indelning av fartygen i bra och dåliga. Detta är också något som hon bör få stort beröm för, och det bör hon också få för sitt förhandlingsvilliga och kompromissbenägna sätt att arbeta med betänkandet. Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa har därför inte lagt fram några ändringsförslag till betänkandet från utskottet för transport och turism.

Jag vill också tacka Jaromir Kohlíček för hans konstruktiva samarbete när det gäller direktivet om utredning av olyckor. Utredning av olyckor och meddelanden om resultaten är naturligtvis mycket viktiga för att förhindra en upprepning av olyckorna. Vi måste lära oss av de olyckor som sker, och så många människor som möjligt måste lära sig av andras erfarenheter. Jag har ansett att det är viktigt att garantera, och där håller jag mig till erfarenheterna inom flygtrafiken, att alla inblandade parter stimuleras att lämna en så öppen och ärlig rapport som möjligt om hur en olycka har gått till. En vittnesutsaga under utredningen får inte användas i direkt samband med något åtal, eftersom den anklagade i sådana fall måste garanteras fulla rättigheter under utfrågningen. Det är svårt att få en jämvikt mellan dessa intressen, och jag tackar Jaroslav Kohlíček för det positiva resultat som uppnåtts. ALDE-gruppen föreslår att fiskefartyg som är kortare än 24 meter också skall omfattas av de föreslagna utredningarna, eftersom det sker ett stort antal olyckor med sådana fartyg. Men jag kan godta att gränsen sätts till fiskebåtar som är kortare än 15 meter om detta kan gynna förslaget. Jag har därför gott hopp om stöd för mina kolleger.

Sebastiano (Nello) Musumeci (UEN). – (IT) Fru talman, herr Barrot, mina damer och herrar! Jag kommer inte med något nytt när jag betonar att frågan om sjötransportssäkerhet i EU:s territorialvatten tyvärr är konstant och ibland tragiskt aktuell.

För bara tre månader sedan hade vi den 45:e olyckan på 50 år i Messinasundet, som är ett av de mest trafikerade områdena för sjötransporter på Medelhavet. Olyckan, som omfattade en färja och en bärplansbåt, orsakade återigen dödsfall och personskador. Denna tragedi kunde kanske ha undvikits om det sofistikerade markbundna radarsystemet, som borde ha övervakat sjötrafiken, hade fungerat fullt ut.

All övervakning av trafiken i Messinasundet görs i dag med AIS – det automatiska satellitidentifikationssystemet – som är obligatoriskt för fartyg med ett tonnage över 300 ton.

Här har fiskeriutskottet, i syfte att förbättra säkerheten för fiskebåtar och deras besättning – låt oss komma ihåg att många allvarliga sjöolyckor orsakas av att handelsfartyg inte klarar av att få syn på fiskebåtar – antagit ett ändringsförslag i sitt yttrande, som kräver att AIS-system ska vara obligatoriska på alla nya fiskebåtar.

När det gäller befintliga fiskebåtar bör finansiering ges särskilt för små båtar, eftersom majoriteten av de fiskebåtar som bedriver fiske i Medelhavet tillhör små företag som redan har allvarliga ekonomiska svårigheter, efter att de tvingats göra stora uppoffringar för att uppfylla fiskeripolitiken med de s.k. blå lådorna.

Jag tror på att sjötrafiken kommer att växa, och därför ska vi garantera säkerheten för alla överallt, både passagerare och besättningar, till havs och på inre vattenvägar, men det betyder också att vi ska öka

övervakningen och utmäta strängare straff för dem som bryter mot reglerna. Omröstningen i parlamentet kan därför ge ett starkt bevis för EU:s vilja att gå i den riktningen.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Majoriteten av EU:s medborgare vill ha strängare åtgärder när det gäller sjösäkerhet och skydd inte bara för miljön och folkhälsan, utan också för fisket och turismen. Det tredje paketet med förslag inom sjötransportsektorn utgör ett viktigt positivt steg.

1974 års Atenkonvention, ändrad genom 2002 års protokoll, måste träda i kraft. Hittills har det relevanta protokollet tyvärr endast undertecknats av fem medlemsstater, och det krävs tio ratificeringar. Jag vill vädja till alla medlemsstater, och särskilt till mitt land, Grekland. Grekland är en sjöfartsnation, och därför bör landet inte vara inaktivt utan befinna sig i främsta ledet när det gäller sjösäkerhet.

Jag är för obligatorisk försäkring som täcker passagerare ombord på fartyg. Passagerarna känner tyvärr ofta inte till sina institutionella rättigheter. Därför måste allmänhetens medvetande också betonas. Men samtidigt krävs det ytterligare en analys av kostnaderna för att genomföra förordningen, och även en fördelning av kostnaderna, för att undvika en oproportionerlig ökning av skillnaden i pris mellan biljetter och fraktgods. För önationer som Grekland är denna aspekt mycket viktig.

Jag personligen, liksom min politiska grupp, stöder klart att det sammanställs en svart lista för rederier och sjöfartsbolag, samt en grå eller svart lista för flaggstater. Vi säger ”ja” till en effektivare övervakning av fartyg med strängare inspektioner. Vi säger ”ja” till strängare regler för klassificeringsorganisationerna, och till att deras inspektioner blir strängare. Men vi säger ”nej” till oansvariga skeppsredare och ”nej” till klassificeringsorganisationer som utfärdar otillförlitliga sjövärdighetsbevis. Vi säger ”ja” till att skapa ett permanent olycksutredningsorgan, och vi säger ”ja” till att inrätta ett övervakningssystem för fartygstransporter som kommer att bidra både till att förhindra olyckor och möjliggöra snabbt ingripande om olyckor sker.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Fru talman! Jag vill fokusera på Costabetänkandet, som förefaller innehålla två viktiga punkter. För det första finns det en idé om en ansvarsordning i händelse av terroristangrepp, som har diskuterats och behandlats detaljerat i Internationella sjöfartsorganisationen, och är ett bra exempel på att man finner rätt lösning på rätt nivå.

Detta för mig till min andra punkt, nämligen förordningens omfattning. Eftersom Atenkonventionen är avsedd för sjötransporter till havs var jag förvånad över att se att omfattningen hade utvidgats till att inkludera sjöfart på inre vattenvägar. De stora skillnaderna mellan sjöfart till havs och inlandssjöfart gör att det inte är motiverat med samma ansvarssystem, och samma sak gäller de följer det skulle få om ansvarssystemen harmoniserades. Det kan förväntas att ökningen av ansvarsskyldigheten för transportörer på de inre vattenvägarna skulle få till följd att ekonomin för dessa tjänster skulle bli mycket ansträngd. Med tanke på den sociala betydelsen av passagerartransporter till sjöss i ett antal länder anser jag att detta är oacceptabelt. Därför föreslår min grupp att man stryker inlandssjöfarten från förslaget och i stället arbetar tillsammans med Centralkommissionen för Rhensjöfarten för att bidra till att förbättra ansvarsordningen för inlandssjöfarten. Jag är nöjd med den ståndpunkt som antagits av gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater på detta område, och jag hoppas verkligen att de andra grupperna kommer att förena sig med dem.

Luca Romagnoli (ITS). – (IT) Fru talman, herr Barrot, mina damer och herrar! Sjösäkerhet, som är temat för fem direktiv som parlamentet ombeds godkänna, är ämnet för ett åtgärds paket med det lovvärda syftet att mer effekt kunna förhindra och ingripa i händelse av olyckor till sjöss, samt hantera den inverkan de får på miljön.

Enligt min åsikt vore det bra att införliva Atenkonventionen från 2002 i gemenskapslagstiftningen, och alltså specificera ansvarsskyldigheten för transportföretagen och vad försäkringarna täcker för passagerarna och deras bagage. Det ger brukarna rättvisa garantier och startar också ett slags säkerhetscykel som uppmuntrar till bättre övervakning av sjöfarten och dess utrustning samt säkerhetsförfarandena, just därför att de olika sjötransportföretagen är inblandade.

Särskilt när det gäller Sterckxbetänkandet anser jag att det vore lämpligt att utveckla EU:s system för informationsutbyte och användningen av det automatiska identifieringssystemet för fiskebåtar, under förutsättning att det då finns konkret stöd på upp till 90 procent för att utrusta flottorna med nya instrumentsystem, särskilt när det gäller små företag.

Å andra sidan är jag negativ till att ta bort medlemsstaternas manöverutrymme vid hantering av nödsituationer och förfaranden för att ta emot fartyg i nöd. Men jag stöder texten i det ändringsförslag där det står att en stat inte kan frikännas från sin skyldighet att lämna hjälp åt ett fartyg i nöd. Jag stöder också Dominique Vlastos och kommissionens förslag om att ytterligare stärka systemet för att inspektera fartyg och deras riskprofiler.

Avslutningsvis godkänner jag alla åtgärder som syftar till en för hela kontinenten gällande politik om havet och säkerheten som en mänsklig, miljömässig och ekonomisk tillgång, och jag godkänner alla åtgärder för att främja förbättringen och harmoniseringen av de tjänster som lämnas av sjöfartsmyndigheter, samt främja registrering under EU-flagg.

Philip Bradbourn (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag skulle särskilt vilja hänvisa till Sterckxbetänkandet. Jag skulle vilja ta upp två av föredragandens ändringsförslag som handlar om inskränkningar av tillgång till uppgifter. Även om jag kan sympatisera med föredragandens syfte att försöka minska risken för kommersiellt missbruk av uppgifter, anser jag att de oväntade konsekvenser som detta leder till kommer att överstiga fördelarna.

Med tanke på att det redan har vidtagits åtgärder utanför EU i detta ärende väcker detta allvarliga frågor om varför vi anser det vara nödvändigt att lagstifta här. Jag hänvisar till åtgärder som vidtagits av riskhanteringsorganisationen *Lloyd's Register* i London och dess nederländska motsvarighet för att upprätta ett självreglerande system. Dessa diskussioner har resulterat i en omstrukturering av det automatiska identifieringssystemet (AIS), för att särskilt dämpa den oro som uppstått och för att gynna den legitima industrin och statliga användare. Till följd av detta har alla parter som använder dessa AIS-uppgifter kommit överens om att vidta dessa åtgärder.

Jag fruktar att om förslaget om begränsad tillgång till dessa uppgifter godkänns kommer europeiska hamnar och företag att hamna i ett kommersiellt underläge. Detta beror också på att konkurrenter utomlands kan fortsätta att tillhandahålla tjänster som använder AIS-uppgifterna. Eftersom de uppgifter som kan leda till kommersiellt missbruk också lätt kan fås från andra källor i mer detaljerade versioner, varför väljer vi just detta datasystem?

Slutligen, dessa klausuler skulle kunna vara ogenomförbara. AIS-uppgifter överförs genom att man använder normala högfrekventa signaler, och det finns ett antal mottagningsinstrument på marknaden som är helt omöjliga att spåra, vilket innebär att alla som vill missbruka uppgifterna fortfarande kan göra det. Jag uppmanar därför kammaren att tänka igenom innehållet i detta betänkande noga och inte gå i fällan och överreglera vid en tidpunkt när vi uppmanar till mindre lagstiftning från kommissionen.

Robert Evans (PSE). – (EN) Fru talman! Jag välkomnar det tredje sjöfartspaketet. Parlamentet har en lång historia när det gäller att ta sjösäkerheten på mycket stort allvar. Efter katastroferna med "Erika" och "Prestige" måste vi se till att inget liknade någonsin inträffar igen, och att vi arbetar mot att bli världsledande när det gäller att nå de högsta säkerhetsstandarderna till havs.

Jag skulle i synnerhet vilja tala om Luis de Grandes Pascuals betänkande. Jag välkomnar detta initiativ att reformera verksamheten inom EU:s klassificeringssällskap och förbättra kvaliteten på dessa organisationer. Jag anser att man i betänkandet gör stora framsteg när det gäller att reformera inspektioner, kontroll och certifiering för fartyg som seglar under medlemsstaternas flagg, men jag har några frågor.

För det första, kommissionsledamot Barrot, i era inledande kommentarer talade ni om behovet av en oberoende struktur för kvalitetskontroll. Jag ska inte diskutera detta med er, men jag anser att detta betänkande, som det har lagts fram, är motsägande. Om det ska vara av verkligt värde måste den nya föreslagna kommittén, bedömningskommittén, vara oberoende, inte bara från de erkända organisationerna utan från medlemsstaterna och kommissionen. Ändå påstår man, som betänkandet är formulerat för närvarande, att kommissionen "kan [...] ålägga kommittén att vidta de åtgärder kommissionen anser nödvändiga". Det gör knappast utskottet självständigt och oberoende om kommissionen ska kräva att kommittén vidtar de åtgärder som kommissionen anser vara nödvändiga.

Så jag uppmanar till stöd för mitt ändringsförslag 73, som Luis de Grandes Pascual tyvärr säger att han för närvarande inte tänker stödja. Mitt ändringsförslag 73 kommer att tona ned det och ge kommissionen behörighet att rekommendera och föreslå snarare än att kräva, eftersom man inte kan kräva att en oberoende kommitté gör saker, för då förlorar den sitt oberoende helt.

När det gäller artikel 8 stöder jag i hög grad den strategi som innebär att ett graderat straffsystem fastställs för de erkända organisationerna, och jag anser att det inte borde ske några stora förändringar när det gäller ansvarssystemet. När det gäller artikel 12 stöder jag straff för erkända organisationer som brister i sitt åtagande, och detta är ett mycket rättvisare system än den befintliga avvecklingen. Detta är ett mer flexibelt arbetssätt, och det kommer att möjliggöra att korrigeringsåtgärder vidtas snabbt om en erkänd organisation skulle brista i sitt åtagande. Jag stöder fullständigt högsta böter på 5 procent mot de ursprungliga 10 procenten, och jag stöder ståndpunkten i artikel 20 om de erkända organisationernas ömsesidiga erkännande av varandras klasscertifikat.

Jag anser att vi gör framsteg här. Jag hoppas att betänkandet kan gå igenom med mitt ändringsförslag, och jag kommer vara den första att stödja det.

Marek Aleksander Czarnecki (UEN). – (PL) Herr talman! Jag vill utnyttja tillfället att uttrycka mitt stöd för att Internationella sjöfartsorganisationens Atenkonvention ska införlivas i gemenskapslagstiftningen.

Min ståndpunkt sammanfaller helt med åsikten i utskottet för rättsliga frågor, där jag är med. Jag är också positiv till att man utvidgar ansvarsskyldigheten när man transporterar passagerare inom EU:s territorium, både för sjö- och vägtransporter. Enligt min åsikt är alla händelser där passagerare kommer till skada särskilt viktiga, vilket är detsamma som att säga att ökad säkerhet för passagerarna är ytterst viktig.

Av den anledningen anser jag att innan Internationella sjöfartsorganisationens Atenkonvention införlivas i gemenskapslagstiftningen bör den fokuseras på frågan om försäkringar för transportföretagen, som skulle uppfylla de krav som föreskrivs i protokollet från 2002, samt på tillämpning av rimliga priser. Det vore också värt att titta på möjligheten till rimliga sådana försäkringsavgifter för transportföretagen, och frågan om att frikalla transportföretagen från ansvar i händelse av terroristangrepp.

Slutligen anser jag att större uppmärksamhet bör ägnas situationen för mindre företag på de inre vattenvägarna när det gäller passagerarnas säkerhet.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Händelserna nyligen, till exempel att fartyget ”Sea diamond” sjönk i Santorini, att ”Napoli” gick på grund utanför Storbritanniens kust, att två fartyg kolliderade i Messinasundet i Italien samt andra olyckor bekräftar vår åsikt att säkerhet för mänskliga liv till havs är sjöfartens största politiska och sociala problem.

Tyvär bidrar inte den rättsliga ramen med internationella fördrag och förordningar till att lösa problemet, utan visar sig vara ineffektiv. Den största orsaken till problemet är att rederierna och de allmänna och privata organ som övervakar fartygens sjövärdighet och kommersiella aktiviteter är vinstdrivande företag. Därför kränker de säkerhetsförordningar, samtidigt som de har politiskt stöd från EU, men också från regeringar och medlemsstater.

Säkerheten blir mer uppmärksammas när det handlar om fartyg som seglar under bekvämlighetsflagg i andreregister. Att leva och arbeta till havs i dåligt underhållna och bedrägliga fartyg har blivit ett modernt slaveri för sjöfolk. Den åsikt som kommissionen, medlemsstaternas regeringar och rederierna lägger fram, nämligen att den huvudsakliga anledningen till olyckor till sjöss är den mänskliga faktorn, är ytterst riskfull. Den innebär att vikten av fartygens tillstånd, följderna av olämpligt underhåll och det ökande antalet år fartygen är i bruk tonas ned. På så sätt mildras rederiernas ansvar, och samma sak gäller alla organ som är inblandade i utfärdandet av intyg om fartygens sjövärdighet. De föreslagna planerna om att föreskriva flerdubbla skyldigheter ökar besättningens ansvar – särskilt kaptenens och maskinistens – och utgör större risk för människoliv till sjöss.

Dessa planer måste vederläggas vid nästa allmänna IMO-möte om sjösäkerhet i oktober. Den allmänna sjömansutbildningen måste uppgraderas, sammansättningen av besättningens funktioner måste anpassas till de viktigaste behoven, och minskningen av antalet arbetstimmar samt en förbättring av sjömännens arbetsförhållanden måste stödjas. Problemet kan inte lösas på grundval av en politik som i vinstintresse offerar människoliv och miljö, och använder sjömännen som syndabockar för sina brott.

EU:s riktlinjer och förordningar som är av ett byråkratiskt och teknokratiskt slag kan inte i någon större utsträckning effektivt skydda några människoliv, miljön och arbetarnas rättigheter. Vi stöder sjömansrörelsens krav om att sjömansutbildningen ska uppgraderas, arbetsförhållandena ska förbättras,

föreskrifterna för fartygen, deras konstruktion och sjövärdighet ska kontrolleras, och att nödhamnar ska inrättas – allt detta med deltagande av arbetarna.

Georgios Karatzaferis (IND/DEM). – *(EL)* Fru talman, herr kommissionsledamot! För tre veckor sedan besökte ni mitt land, Grekland. Människor som arbetade inom sjötransportsektorn hade stora förväntningar på er. De insåg att ni var snabbt att frikänna Olympic Airways, men de fick inte höra det som de förväntade sig av er, som är den ansvariga huvudpersonen för sjötransportfrågor.

Tre dagar efter att ni hade lämnat Grekland inträffade ett tragiskt skeppsbrott 20 meter utanför kusten. Ett kryssningsfartyg med cirka 1 300 personer ombord sjönk 20 meter utanför Greklands mest turistfrekventerade ö, Santorini. Två franska medborgare omkom. Detta visar att något är fel. Kaptenen sa: ”Jag bär hela ansvaret.” Man måste göra en strängare bedömning av kaptenerna. Vi kan inte tolerera den nuvarande situationen, och ändå ägnas inte mer uppmärksamhet åt den. Båda betänkandena går åt rätt håll, men vi måste garantera människornas säkerhet. I detta fall har vi en olycka i Egeiska havet, och vi vet inte vilket organ som är behörigt att sköta utredningen och räddningsoperationen. Stor osäkerhet råder. Om EU inte kan bestämma vilka vatten som hör till vilket land, hur ska vi då kunna få någon utredning och någon räddningsoperation?

En annan viktig fråga är naturligtvis hur vi ska kunna garantera jobb åt besättningarna. Det är brist på arbetstillfällen. Vi har det största antalet arbetslösa sjömän. Hur ska vi kunna garantera någon kommunikation mellan de mindre öarna? Vi har ettusen öar i Grekland. Hälften av dem är bebodda. Hur ska dessa människor kunna ha förbindelser med centrala Grekland? Vi har alltså skapat ett land där befolkningen behandlas ojämnt. Allt som sagts ovan måste undersökas och tas itu med. Om ni inte kan ta upp detta i det aktuella betänkandet bör ni göra det i ett kommande betänkande.

Luís Queiró (PPE-DE). – *(PT)* Fru talman, mina damer och herrar, herr kommissionsledamot! Frågan om sjösäkerheten är inte bara kontroversiell och svår att lösa, utan också, vilket är viktigare, en mycket viktig faktor när det gäller att upgradera fartyg, containerfartyg och oljetankfartyg så att de utgör ett säkert och tillförlitligt transportsätt, efter de olyckor och miljökatastrofer som har ägt rum. Vi får inte backa från denna princip. Därför vill jag gratulera våra föredragande till deras arbete och de ansträngningar de gjort för att finna genomförbara lösningar, tillsammans med företrädarna för de organisationer som berörs av förslagen.

De åtgärder vi diskuterar i dag – både förebyggande åtgärder och sådana som gäller följderna av olyckor – naturligtvis tillsammans med de två åtgärder som redan antagits vid det senaste sammanträdet, visar på parlamentets ansträngningar för att garantera en snabb, konsekvent respons på sjösäkerhetsfrågan. Vi hoppas därför att kommissionen, och framför allt rådet, kommer att fortsätta lika snabbt och enligt samma linjer, och använda sig av det synsätt som lagts fram i detta paket.

Vi vill ta tillfället i akt att gratulera rådet till planen på att fatta ett politiskt beslut i frågan i juli, såsom redogjorts för här i parlamentet. Åtgärder som till exempel stärkandet av villkoren för att ersätta människor och hålla dem skadeslösa för förlust av egendom i händelse av en sjöfartsolycka, utvecklingen och förbättringen av systemet för att utbyta uppgifter om transport av farliga ämnen, övervakningen av fartygstrafiken, utbytet av relevant information och klargörandet av hur säkerhetsutredningar görs av permanenta opartiska organ och omfattningen av dem kommer att bidra till att skapa klarare bestämmelser och stärka det gemensamma arbete som ska utföras av de olika inblandade myndigheterna.

Andra större initiativ som kommer att bidra till säkrare sjötransporter, med bestämmelser som brukarna finner mer begripliga och mer användarvänliga, inkluderar att hamninspektionerna av fartyg görs oftare, med fokus på farliga fartyg, och att förbättra de erkända organisationernas övervakningssystem genom att ändra påföljdssystemet och se till att inspektionsorganen agerar opartiskt.

Genom att göra lagen mer dynamisk och inrätta närmare förbindelser med Internationella sjöfartsorganisationens konventioner kommer vi att kunna bidra till ökad säkerhet och bättre sjötransporter, utan oljefläckor, och detta kommer i sin tur att gynna miljön samt de människor och gods som transporteras.

Gilles Savary (PSE). – *(FR)* Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det råkar vara så att jag själv var föredragande för första delen av detta sjöfartspaket under det senaste sammanträdet i mars, då vi beslutade att överväga Vincenzibetänkandet om flaggstater och mitt betänkande om civilt ansvar.

Jag anser att det är mycket viktigt i dag att återigen bekräfta att det faktiskt är ett vittomfattande paket och att lämna ett budskap till rådet att de inte ska agera som Horiaces och Curiaces. Vi vill ha en bra sammanhållning, och jag hoppas att vi ska lyckas med det, eftersom detta paket utgörs av flera mycket viktiga och särskilt föredömliga texter.

En gång skadar inte. Vi ska överlägga om sjöfartssäkerhetstexterna utan någon press från katastrofer. Jag var här i kammaren vid tiden för de två tidigare olyckorna, med ”Erika” och ”Prestige”. Jag var också här när medlemsstaterna ibland ställde hycklande frågor och påpekade EU:s misslyckanden: Vad gör EU då? Det är EU:s fel att det saknas framsynthet, det är EU:s fel att fartygen får segla i ett sådant tillstånd, och det är EU:s fel att det inte finns några riktlinjer för hur man ska kompensera för de ekologiska katastrofer som har blivit följderna. Nåja, det kommer inte att vara EU:s fel, utan medlemsstaternas, att vi kommer fram till slutet av den övning som vi kallats hit för i dag. Man kan för övrigt se av de första två paketen att när medlemsstaterna uppmanas att sätta igång med lagstiftningsfrågor, så är de mycket mindre entusiastiska, och det tar mycket längre tid innan texterna tillämpas.

Vi har därför här ett lagstiftningspaket med sju mycket konsekventa texter, i EU:s sjöfartsmiljö som utan tvivel – det måste sägas – är en av de mest känsliga och mest riskfyllda i världen. Vi har en komplicerad geografi och komplicerade riskområden: Engelska kanalen – trafikökningen i Engelska kanalen har orsakat och fortsätter att orsaka stora olyckor – Östersjön och Öresund samt Bosporen, inte att förglömma Gibraltar. Dessutom är vi en av världens största sjöfartsmakter, förmodligen den största, trots att Kina håller på att gå om oss. Det är därför mycket viktigt att vi har en kraftfull lagstiftning, så att vi kan skydda EU och sända ut ett budskap till var och en att vi har säkerhetskrav, och att dessa krav först och främst har ett förebyggande syfte.

Ingen av oss vill få befraktarna att betala eller tvinga dem att betala tillbaka orättmätigt erhållna vinster, men vi vill att befraktarna, tillsammans med alla dem som opererar inom sjötransportsektorn, ska vara mycket mer försiktiga och att de ska veta att försäkringsbolagen och alla andra partner kommer att sätta press på dem, så att befraktarna är extremt stränga och tar så få risker som möjligt. Olyckor kommer alltid att hända, men jag anser att vi kan känna oss stolta över att ha gjort allt vi kan, samtidigt som vi håller fast vid ramen för Internationella Sjöfartsorganisationens internationella lagstiftning, för att skapa ett exemplariskt europeiskt område för sjöfartslagstiftning.

Stanislaw Jalowiecki (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Jag vill börja med att citera Joseph Conrad, kanske den störste sjöfararen i världen, som i ”Havets spegel” skrev: ”Outgrundligt och hjärtlöst har havet inte gett något av sig självt till dem som sökt dess osäkra gunst. Som om det vore alltför stort, alltför mäktigt för vanliga dygder, har havet ingen medkänsla, ingen tro, ingen lag, inget minne.”

Dessa ord skrevs av Conrad mot slutet av seglens tidevarv, men havet är fortfarande ett i hög grad oförutsägbart element, och som Conrad själv kunde ha sagt är det underkastat inte så mycket sig självt, som laglöshet. Havssjöfart kan därför inte jämföras med insjöfart, särskilt på EU:s inre vattenvägar, som ofta består av grävda kanaler eller kontrollerade och tämjda floder.

Ur den synvinkeln är kommissionens förslag att likställa ansvaret för dem som transporterar passagerare till havs med dem som transporterar dem på inre vattenvägar fullständigt felaktigt. Det är bra att utskottet för transport och turism förkastade detta förslag. Jag hoppas att vi kan fortsätta på den kursen i omröstningen under plenarsessionen.

Jag har inte tillräckligt mycket tid att räkna upp alla mina andra argument, så jag vill bara nämna att om vi på allvar söker ett sätt att avlasta vägtransporterna, vilket vi gör, kan vi inte lägga ytterligare bördor på möjliga alternativ, och insjöfarten är ett av dem.

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

Boguslaw Liberadzki (PSE). – (PL) Herr talman! Ämnet för Sterckxbetänkandet är att undvika olyckor och kollisioner. I det avseendet är det viktigt att identifiera och analysera de kollisioner som nästan har hänt inom flygtrafiken. Men förslaget att utse ett oberoende organ för att skydda säkerheten till sjöss ger ett antal frågor vid handen. I Polen har vi till exempel redan sjöfartskontor som är bemyndigade att driva igenom säkerhetsbestämmelser, och som redan gör det. Att utvidga deras behörighet för utredning av olyckor kanske räcker, vilket är något som länderna kring Östersjön är väl utrustade för. De skulle

också kunna dela sina erfarenheter med områdena kring Medelhavet och Svarta havet. Jag tackar föredraganden Jaromir Kohlíček för hans ingående och flexibla betänkande, särskilt mot bakgrund av att han företräder ett land utan kuster.

I fråga om Costabetänkandet anser jag att det är bra att vi har kombinerat ämnet olyckor med ansvarsförsäkringar för transportföretagen både till havs och på de inre vattenvägarna. Jag förespråkar enhetliga bestämmelser och att vi i Atenprotokollet ska inkludera alla typer av transporter, inklusive passagerartransporter på de inre vattenvägarna och till havs. Dessa bestämmelser kommer att öka ansvaret när det gäller säkerheten och skydda liv och miljö, men det kommer att kosta pengar. De nya bestämmelserna måste därför genomföras konsekvent. De måste genomföras konsekvent så att alla rederier, hamnar och länder måste anstränga sig lika mycket. Alla avvikelser när det gäller att genomdriva bestämmelserna kommer att orsaka en obalanserad intern konkurrens inom EU.

Sammanfattningsvis vill jag tacka kommissionsledamot Jacques Barrot. Jag stöder kommissionens omfattande förslag och de gemensamma sju förslagen om sjöfartsfrågor.

Ville Itälä (PPE-DE). – *(FI)* Herr talman! I dag diskuterar vi en väldigt viktig fråga, nämligen sjöfartssäkerheten. Den förordning som föreslås här för att skärpa standarderna är mycket viktig för att vi ska kunna minska riskerna för olyckor till havs.

Jag vill särskilt göra kommissionsledamoten uppmärksam på situationen i Östersjön. På senare år har Ryssland tydligt ökat sina oljetransporter i Östersjön. En enda olycka på detta lilla sjöområde skulle kunna bli en katastrof både för Östersjön och länderna utmed Östersjökusterna. Av den anledningen är det utmärkt att lagstiftningsförslag har tagits fram för att till exempel förbjuda användningen av oljetankfartyg med enkelskrov, och det tackar jag kommissionsledamoten för.

De särskilda förhållandena på Östersjön, särskilt isförhållandena under vintern, är sådana att fartygen måste ha särskild säkerhetsutrustning, även om tyvärr inte alla flaggstater verkar särskilt intresserade av säkerhet. Vi behöver faktiskt övervaka dessa fartyg som har alltför låg standard. Jag hoppas att kommissionsledamoten kommer att ha en dialog med Ryssland så att Ryssland också kan lova att hålla sig till dessa gemensamma lagar, så att vi kan minska risken för olyckor i Östersjön.

Jag vill också nämna en annan viktig fråga, som hänger samman med sjösäkerheten och särskilt med Östersjön. Många fartyg släpper ut spillolja i havet, och vi behöver sträng lagstiftning som gäller oss alla för att detta ska upphöra. Allt utsläpp av spillolja är i och för sig en naturkatastrof, och Östersjön kan inte tåla att detta bruk fortsätter.

Jag menar att den lagstiftning som man nu ska ta fram är just vad allmänheten förväntar sig av oss.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – Aș dori să încep prin a felicita raportorii pentru munca efectuată și, mai ales, Comisia Europeană pentru importanța acordată transportului maritim. Astăzi, pe căile maritime se realizează 39% din transportul intern de marfă și 90% din schimburile de marfă dintre Uniunea Europeană și țările terțe. Până în 2020 se estimează că, în Uniunea Europeană, 55% din transportul de marfă se va realiza pe mare. De asemenea, 25% din flota maritimă internațională se află sub pavilionul unui stat membru, iar 40% din navele maritime sunt în proprietatea armatorilor comunitari.

Prin aderarea României și a Bulgariei, Uniunea Europeană a dobândit la frontiera de est vecinătatea cu Marea Neagră. Astfel, Uniunea Europeană are la nord, la vest, la sud și la est frontiere maritime. Dezvoltarea transportului naval constituie o prioritate a politicii europene de transport deoarece este mai puțin poluant și mai ieftin. Rețeaua europeană de transport, programul Marco Polo și programul Naiades vor permite dezvoltarea transportului naval și asigurarea transferului de marfă din sistem naval în sistem rutier, feroviar și vice-versa. Din nefericire există însă și accidente maritime și imense pagube provocate de acestea. Tocmai de aceea, cel de al treilea pachet maritim va contribui la adoptarea de norme europene comune care să asigure îmbunătățirea siguranței maritime. Măsuri precum monitorizarea traficului și echiparea navelor cu sisteme de identificare automată care să permită determinarea poziției, vitezei și direcției unei nave maritime vor permite salvarea mai multor vieți și reducerea pagubelor datorate accidentelor maritime. Accidentele maritime trebuie investigate de către organisme independente și în aceste investigații trebuie făcută o distincție clară între intenții criminale și incidente tehnice. Inspekția navelor ce intră în porturile maritime europene va determina armatorii și statele membre să ia măsuri pentru ca navele aflate sub pavilionul lor să îndeplinească condițiile de securitate maritimă impuse prin convențiile internaționale în vigoare. Este important ca pavilioanele statelor membre să nu se afle pe lista neagră a Organizației Maritime Internaționale. Deși transportul maritim înregistrează un

volum mic de pasageri, este important să fie clar definite răspunderile transportatorilor, despăgubirile pe care aceștia trebuie să le acorde persoanelor în caz de accident, iar pasagerii să-și cunoască drepturile și acestea să fie respectate. Dezvoltarea transportului maritim trebuie să se facă cu respectarea mediului și, în acest context, siguranța maritimă este esențială.

Consider, însă, că pentru a crește siguranța maritimă trebuie ca și condițiile de muncă din acest sector să fie îmbunătățite. Având în vedere că în Uniunea Europeană există aproximativ 3 000 000 de angajați, aștept cu interes viitoarele inițiative ale Comisiei Europene în acest domeniu. Felicit încă o dată raportorii pentru munca depusă.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Vi har en mycket bra diskussion i dag om sjötransporter, även om den drar över tiden lite grann, som vanligt. Jag ska försöka att hjälpa upp det genom att begränsa mig till en enda punkt, som jag anser är viktig. Costabetänkandet behandlar kommissionens förslag till en förordning från Europaparlamentet och rådet om ansvarsskyldigheten i händelse av olyckor för företag som transporterar passagerare till havs och på inre vattenvägar.

Jag är angelägen om att de instrument som tidigare – helt riktigt – antagits för havssjöfart, nämligen Atenkonventionen och den tillhörande lagstiftningen, inte ska utsträckas godtyckligt till transporter på inre vattenvägar. Det har redan sagts att vi kanske gör mer skada än nytta då. Får jag därför be er att rösta för de ändringsförslag som vi har lagt fram.

Nikolaos Sifunakis (PSE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Med de sju lagstiftningsförslagen i Erika III-paketet, och de respektive betänkandena från Europaparlamentet, har EU tagit ytterligare ett steg för att öka säkerheten vid sjötransporter, bekämpa föroreningar till havs och stärka passagerarnas rättigheter i händelse av en sjöolycka.

De föreslagna åtgärderna, till exempel stärkandet av nödhamnar, övervakningen av fartyg, utredningen av sjöolyckor, den stränga och samtidiga kontrollen av fartyg både från flaggstater och hamnstater, ökningen av antalet inspektioner och förbättringen av standarder för klassificeringsorganisationer, samt ökningen av passagerarnas rätt till ersättning, utgör nödvändiga åtgärder för att förhindra sjöolyckor, men också för att hantera följderna av dem.

Det tragiska skeppsbrottet som kryssningsfartyget "Sea Diamond" led för tre veckor sedan i Grekland, som fick till följd att två passagerare omkom och som ledde till förorening av havet, belyste inte bara den mänskliga försumligheten, utan också de statliga myndigheternas oförmåga att hantera sådana olyckor genom att ta in fartyget till en nödhamn.

Jag vill gratulera EU och föredragandena från utskottet för transport och turism till deras arbete och uttrycka en önskan om att antagandet av Erika III-åtgärderna kommer att förhindra sådana händelser i framtiden.

Karin Roth, rådets ordförande. (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Tack för en intressant debatt. Det märks tydligt att vi alla tycker det är viktigt med säkerhetsregler för sjötransporter. Föredragandena har också återigen betonat betydelsen av dessa regler, inte bara i anslutning till fartygsolyckan nyligen i Grekland utan även med tanke på tidigare händelser. Frågan är därför hur vi bättre kan förebygga olyckor och vidta rätt åtgärder när olyckor inträffar.

Innan vi tar upp de olika punkterna vill jag klargöra att jag fullständigt förstår parlamentets vilja att fatta beslut och kanske till och med besluta om alla dessa förslag tillsammans. Det finns emellertid mycket stora variationer när det gäller hur snabbt rådet kan nå en överenskommelse om de enskilda lagstiftningsförslagen. Kanske detta är ytterligare ett av de områden där vi bör in ta det pragmatiska synsättet att med Europaparlamentets samtycke fatta beslut i rådet om förslag som är färdiga att anta, och spara de förslag som kräver ytterligare övervägande till ett senare tillfälle. Om vi vill ha mer säkerhet kanske genomförbarhet och pragmatism är den klokaste policyn även för rådet.

Jag tänkte koncentrera mig på några få punkter där den viktigaste är kontrollen av fartyg, något som vi också har ägnat mycket uppmärksamhet åt här. Samförståndsavtalet från Paris innebär att man avskaffar principen att kontrollera 25 procent av alla fartyg till förmån för ett riskbaserat synsätt. Det medför naturligtvis att med olika fartyg måste granskas och klassificeras. Er uppfattning ligger därför mycket nära det synsätt som förespråkas i samförståndsavtalet från Paris. Det är extra viktigt att samförståndsavtalet även innefattar Ryssland och Kanada. Några av senaste talarna hänvisade till

Baltikum. Det är just kopplingen till Baltikum som gör Rysslands stöd till denna avsiktsförklaring så viktigt.

Min andra punkt gäller skyddade platser. Frågan har också diskuterats omfattande här. När det handlar om att definiera en oberoende myndighet och slå fast förfarandet för att fördela skulden måste målet definitivt vara att hitta en pragmatisk lösning. Ansvarsfrågan måste lösas. Rent allmänt finns det emellertid en tydlig överenskommelse om att skyddade platser måste finnas överallt. Frågan är bara hur de ska registreras och publiceras. Det är en annan fråga som vi kommer att kunna lösa tillsammans, eftersom det egentligen inte finns några skillnader när det gäller innehållet utan enbart i fråga om vem som reglerar vad. Det här är något som måste diskuteras med medlemsstaterna.

En annan fråga är hur vi kan garantera en oberoende institution och därmed en oberoende utredning av olyckor till havs. Även här är jag övertygad om att vi kommer att göra framsteg under vårt ordförandeskap. Det är klokt och nödvändigt att ett oberoende beslut fattas när det gäller undersökningen och den differentierade publiceringen av resultaten.

Det har påpekats – och jag instämmer helt i den analysen – att säkerhet till havs inte bara är en fråga om teknisk standard – det vill säga övervakning och informationssystem – utan även om kvaliteten på det arbete som utförs ombord på fartyg. Det är anledningen till att jag inledningsvis betonade att vi tycker att ILO-konventionen om arbete till sjöss är så viktig. Genomförandet av den konventionen om arbete är en viktig form av kvalitetssäkring ombord, inte bara för att det krävs en viss nivå på kvalifikationerna bland besättningen utan också för att kvaliteten i det arbete som ett företags besättning utför garanterar säkerheten ombord. Det är en annan viktig aspekt på säkerhet som inte ingår i det här paketet men som finns i andra instrument och därmed ersätter detta paket. Av den anledningen är jag särskilt nöjd med att vi har gjort framsteg med konventionen om arbete till sjöss i de enskilda medlemsstaterna i syfte att garantera ett snabbt genomförande av ILO:s minimistandard, som gäller över hela världen och därför är tillämplig på fartyg som angör europeiska hamnar.

På det hela taget har det här varit en mycket viktig debatt. Ni kommer att fatta beslut om de olika förslagen under de närmaste dagarna, och vi får se hur mycket utrymme det finns för våra ståndpunkter att sammanfalla. Jag hoppas att vi snart ska kunna ta itu med det här paketet liksom med andra förslag som ännu inte står på rådets dagordning. Jag är helt övertygad om att vi alla är måna om att betona vår satsning på säkerhet till sjöss innan det tyska ordförandeskapet avslutas i juni.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. (FR) Herr talman! Jag vill tacka alla ledamöter i parlamentet och även gratulera och tacka Karin Roth eftersom det här var en mycket fyllig debatt. Jag tror ni förlåter om jag inte svarar alla talare, men vi har antecknat mycket och jag är tacksam mot er alla.

Jag ska börja med hamnstatskontroll, och jag vill tacka Dominique Vlasto för hennes arbete. Hon har försökt omvända er till principen om ett gemenskapsmål när det gäller ett inspektionsschema för alla fartyg, där intervallerna är kopplade till risken. Jag är glad över det stora stödet för andra delar av kommissionens förslag, särskilt när det gäller inspektion av ankrade fartyg och utvidgning av förbudsreglerna. Jag vill också ta tillfället i akt att klargöra att det är tack vare hamnstatskontrollen som vi kan kontrollera att vissa av ILO:s konventioner genomförs, bland annat de som gäller arbetstid, och jag är mycket glad att Karin Roth nämnde den punkten.

Om vi återvänder till hamnstatskontrollen har ni föreslagit att vi från och med nu ska ta hänsyn till det tekniska arbete som utförs inom ramen för samförståndsavtalet från Paris för hur det nya systemet bör genomföras. Kommissionen är helt överens med parlamentet på denna punkt och kan fullständigt, åtminstone i princip, acceptera en stor del av ändringsförslagen som kommer att göra den text vi föreslog tydligare.

I ändringsförslag 17 föreslår ni emellertid att vi ska införa en definition av ”hamnar”, och varför inte egentligen, men i så fall måste det kopplas korrekt till definitionen av ankarplats, och i artikel 3.1 om direktivets omfattning måste det specificeras att inspektioner vid ankarplatser gäller fartygen med högst risk.

Den enda punkt där vi inte är överens med er i texten om hamnstatskontroll gäller artiklarna 34, 36 och 37 där ni inte har lämnat något utrymme för flexibilitet vid inspektionerna, en flexibilitet som det nuvarande direktivet innefattar. Jag förstår parlamentets oro när det gäller att utveckla en mycket strikt ram för att genomföra inspektioner, men ett visst mått av flexibilitet är grundläggande om det nya

inspektionssystemet ska fungera korrekt. Jag är därför glad att ändringsförslag 115 innebär större flexibilitet när det gäller inspektioner vid ankarplatser. Även om detta är en mer teknisk punkt anser jag dessutom att striktare inspektioner bör gälla fartyg som är äldre än 12 år, snarare än 15 vilket föreslås i ändringsförslag 107. Så långt den första texten om hamnstatskontroll.

Medan Dirk Sterckx är här skulle jag nu vilja tacka honom så mycket för hans stöd och diskutera förslaget till en ändring av direktivet om övervakning av sjötrafiken, med särskild fokus på frågor som gäller skyddade platser. Jag vill här också påpeka att när vi talar om en oberoende myndighet för skyddade platser är det inte fråga om ett gemenskapsorgan. Det är upp till medlemsstaterna att inrätta dessa enheter på nationell nivå. För oss är oberoendet viktigast.

I ändringsförslagen 31, 32 och 33 har ni framfört en något annorlunda presentation av två grundläggande principer. När det gäller principen att fartyg i nödläge bör få tillträde till en skyddad plats är det för det första möjligt att vägra det, men det måste förbli ett undantagsfall baserat på en objektiv bedömning av situationen, i enlighet med den katastrofplan som utarbetats i förväg. För det andra måste beslutet fattas av en oberoende myndighet som inte utsätts för politiska eller ekonomiska påtryckningar. Jag kan acceptera den presentation som är en förbättring av vårt ursprungliga förslag. Jag är däremot inte positiv till ändringsförslagen 55 och 56 som gäller förteckningar över miljö och personalresurser till sjöss, eftersom kommissionen redan har föreslagit att en beskrivning av de miljömässiga och sociala faktorerna bör vara en av beståndsdelarna i en plan för "skyddade platser".

Kommissionen kan även, i vissa fall efter redaktionella ändringar, acceptera ett antal tillägg som vi betraktar som mycket värdefulla. Ändringsförslag 41 exempelvis om full kompensation för ekonomisk förlust, ändringsförslagen 64 och 65 om den grundläggande rollen för SafeSeaNet, som måste vara i drift dygnet runt, ändringsförslagen 13, 14, 20, 24 och 41 om inrättande av ett europeiskt centrum för att hantera långdistansmeddelanden som överförs av fartyg i sjösäkerhets- och säkerhetssyften, och ändringsförslagen 62 och 63 om anmälan av bunkerolja.

Ni har också mitt fulla stöd för ändringsförslag 66 som syftar till att skydda mot risken för missbruk vid överföring av navigationsuppgifter och utan tvekan innebär en förbättring jämfört med tidigare ordalydelser. Avslutningsvis kan jag, när det gäller kommittéförfarandet och som svar på ändringsförslagen 58, 59, 60 och 61, säga att kommissionen vid behov kommer att arbeta för att förslagen ska ta hänsyn till det nya föreskrivande förfarandet.

Det finns trots allt en sak som jag fortfarande inte kan acceptera. Kommissionen föreslog att fiskefartyg som är längre än 15 meter skulle få automatiska identifieringssystem (AIS) som minskar risken för kollision. Genom att begränsa kravet till fiskefartyg som är längre än 24 meter är jag rädd för att vi tömmer bestämmelsen på det mesta av dess betydelse, och jag vill betona detta för parlamentet eftersom vi anser att det är absolut grundläggande att rädda mänskligt liv. Det förekommer olyckor med fartyg som är mindre än 24 meter, och det skulle vara förfärligt om vi inte använde den möjligheten.

Så tack igen, herr Sterckx. Det är vad jag har att säga om det förslag som ni var föredragande för.

Jag kommer nu till förslaget från Jaromír Kohlíček, om undersökning av olyckor. Även här kan jag säga att vi har parlamentets fulla stöd, och jag är beredd att acceptera ett antal ändringsförslag som klargör eller förbättrar texten. Jag kan till exempel nämna ändringsförslag 12 som innebär en fastställd tid för när undersökningen senast ska inledas. När det gäller omfattningen skulle effekten av ändringsförslag 25, som syftar till att undanröja alla begränsningar för fiskefartyg, bli att den åtföljande administrativa bördan ökar avsevärt, och det kan kommissionen inte acceptera. Jag har också vissa problem med ändringsförslagen 1 och 14, vilka, samtidigt som resurserna hos de undersökande enheterna betonas, innebär att de inte längre är permanenta samtidigt som bestämmelserna om oberoende försvagas, även om detta är en grundläggande garanti för undersökningens kvalitet. Däremot instämmer jag helt i ändringsförslag 26.

Ändringsförslagen 5, 9, 15 och 16 visar också på behovet av en ännu tydligare uppdelning mellan tekniska och juridiska undersökningar, särskilt brottsutredningar. Corien Wortmann-Koll betonade den punkten. Kommissionen inser behovet av att minimera ingripandet mellan de två typerna av förfarande, men i detta hänseende behöver vi ta hänsyn till medlemsstaternas olika rättsliga traditioner. Jag vill därför föreslå parlamentet att vi behåller en balans och bekräftar principen att de två typerna av undersökning måste genomföras oberoende av varandra, samtidigt som man behåller bedömarens företrädesrätter där så är lämpligt.

Avslutningsvis uppstår frågan om hur vi införlivar IMO:s riktlinjer om rättvis behandling av sjömän, som antogs under 2006, i förslaget till direktiv – jag tänker här på ändringsförslag 22. Kommissionen är självfallet uppmärksam på frågan, men dessa riktlinjer går betydligt längre än undersökningarnas omfattning, och vi behöver vara försiktiga med hänvisningarna i texten.

Jag kommer nu till förslaget om kompensation för olycksoffer. Jag är tacksam mot Paolo Costa för hans helhjärtade stöd till kommissionens förslag. Jag är mycket glad att utskottet för transport och turism följde föredragandens synsätt, och jag räknar nu med stöd från hela parlamentet.

Jag är positiv till ändringsförslag 8: en ny förordning som utesluter konkurrerande konventioner som kan minska kompensationen till offer och resultera i olika system som existerar parallellt inom EU är mycket värdefullt.

Jag stöder också ändringsförslagen 13, 14 och 15, som innebär att förordningen träder i kraft i etapper för att ta hänsyn till de olika sektorernas anpassningssvårigheter, exempelvis regelbundna färjelinjer och transport på vattenvägar. Detta är en pragmatisk och absolut rimlig lösning.

Syftet med ändringsförslagen 16 och 27 är att helt utesluta navigering på inre vattenvägar ur förordningen. Om vi skulle göra det skulle lagen förbli ett lapptäcke av nationella förordningar, där flertalet inte passar och inte erbjuder något verkligt skydd för offren om ett fartyg sjunker. Jag vill också svara i frågan eftersom jag har noterat att parlamentet är mycket tveksamt till att utvidga räckvidden till att täcka navigering på inre vattenvägar.

Olyckor på inre vattenvägar är lyckligtvis sällsynta, men de händer: katastrofen med ”Marchioness” på Themsen 1989 krävde 50 dödsoffer, och ”Ocas” förlisning i Banyoles i Spanien 1999 orsakade 20 personers död, de flesta äldre. Vissa sådana olyckor kan täckas av CLNI, konventionen om begränsning av skadeståndsansvar på inre vattenvägar, men glöm inte att konventionen för närvarande endast täcker Rhen och Mosel, och inte andra sjöar eller floder i Europa. Jag vill också betona ansvarsgränserna som är mycket låga och har mycket få möjligheter att öka. Det finns inget strikt ansvarssystem, ingen obligatorisk försäkring och inga direkta åtgärder från försäkringsgivarna, och det innebär att jag, efter att ha tittat på detta mycket noga, kan säga att inre vattenvägar även fortsättningsvis måste omfattas av det nya systemet för kompensation till olycksoffer.

Enligt min uppfattning är det också svårt att motivera ändringsförslag 9 som syftar till att begränsa ersättningen i förväg till fall där transportföretaget har strikt ansvar, med andra ord till navigeringsolyckor såsom förlisning och inte till händelser av hotelltyp där en passagerare halkar på däck. Det är mina kommentarer till Paolo Costas betänkande om ersättning till olycksoffer.

Herr talman! Jag ber om ursäkt för att jag hållit på så länge, men jag måste vara noggrann eftersom parlamentets arbete har varit konsekvent. Det är därför logiskt att kommissionen framför sin synpunkt tydligt. Det är en förutsättning för en bra dialog mellan parlamentet och kommissionen, under det vaksamma ögat hos ordförandeskapet, vars uppmärksamhet under debatten jag tacksamt noterar.

Jag vänder mig nu till Luis de Grandes Pascuals betänkande om klassningssällskap. Herr de Grandes Pascual! Större delen av ändringsförslagen gör texten tydligare och innebär effektiva tillägg till den, vare sig det gäller att slutligen bedöma det ömsesidiga systemet för erkännande av klassificeringscertifikat eller om det gäller att dra möjliga slutsatser av detta ur juridisk synvinkel – jag tänker här på ändringsförslag 53.

Vår grundläggande syn på förslaget gäller alltså kvalitetshanteringssystemet för klassningssällskap som har rätt att arbeta inom gemenskapen. Parlamentet vill att det organ som ska certifiera systemet ska inrättas av medlemsstaterna och de erkända organisationerna: ändringsförslagen 58 och 74. Kommissionen kan i princip acceptera dessa ändringsförslag, men det känns som om medlemsstaternas inblandning kommer att kräva att kommittéförfarandet används, eftersom det erbjuder en tydlig och exakt juridisk väg. Ändringsförslag 73 skulle dessutom försämra kommissionens möjligheter att bedöma och korrigera enhetens arbete, och vi måste därför avvisa det.

När det gäller kommittéförfarandet, och som svar på ändringsförslagen 11 och 36, kan jag säga att kommissionen vid behov kommer att arbeta för att förslagen ska ta hänsyn till det nya granskningsförfarandet.

Avslutningsvis måste jag hysa allvarliga tvivel när det gäller vissa ändringsförslag om systemet för civilt ansvar för erkända organisationer, nämligen ändringsförslagen 28, 30 och 31. I den rapport som

kommissionen lade fram för er och för rådet visade vi att det skulle vara alltför tidigt att börja reformera systemet på det här stadiet. Vi måste vara försiktiga och undvika att huvudstupa dyka ned i reformer som skulle riskera att göra offren ännu mer sårbara.

Jag tänker särskilt på fällan med att automatiskt utvidga det skydd och den immunitet som åtnjuts av flaggstaten som de arbetar för till erkända organisationer. Uppriktigt sagt tror jag att det behövs en skillnad mellan flaggstat och den erkända klassificeringsorganisationen, dels för att immuniteten skulle kunna äventyras, dels för att det är högst tvivelaktigt. Vi skulle bortse från det faktum att dessa organisationer också arbetar för skeppsbyggarna, i ett strikt privat förhållande, och att denna typ av immunitet ur juridisk synvinkel, detta slags skydd, skulle vara fullständigt orimligt.

Det är i stort sett vad jag vill säga om ändringsförslagen som helhet. Herr talman! En fullständig förteckning över ändringsförslagen och kommissionens ståndpunkt kommer att överlämnas till er och till parlamentets sekretariat.⁽¹⁾

Jag vill avsluta med att återigen tacka parlamentet. Europa behöver bli världsledande när det gäller säkerhetsstandarder, som någon av er sa. Det är ett utmärkt uttryck. Det var Robert Evans som använde det, och jag är tacksam mot honom för det. Det påpekades också just nu att detta var ett enhetligt paket och att europeiskt sjöfartsutrymme var särskilt ömtåligt, med ett antal sund till Östersjön och Svarta havet, och att detta kräver en tillräckligt stark rättslig ram.

Det är återigen inte fråga om att till varje pris kriminalisera, utan att förebygga: det är vad som är viktigt för oss. Jag är också övertygad om att den europeiska arsenalen, eller snarare våra medlemsstaters arsenaler, kommer att ligga i topp i den globala konkurrensen tack vare den förbättrade kvaliteten. Jag är absolut övertygad om att det inte finns någon naturlig motsättning mellan strävan efter högre kvalitet i Europas nationella arsenaler och deras konkurrenskraft på den globala marknaden.

Det var allt jag ville säga, herr talman. Jag är tacksam mot parlamentet för kvaliteten på den här debatten och för det arbete som har utförts.

Talmanen. – Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 11.30.

Bilaga – Kommissionens ståndpunkt

Betänkande: Costa (A6-0063/2007)

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag: 2, 3, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14 och 15.

Kommissionen kan delvis godta följande ändringsförslag: 1.

Kommissionen kan inte godta följande ändringsförslag: 4, 9, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26 och 27.

Betänkande: de Grandes Pascual (A6-0070/2007)

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag: 2, 3, 5, 6, 7, 9, 10, 12, 13, 15, 17, 18, 22, 25, 29, 32, 34, 35, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 59, 60, 61, 63, 66, 68, 70 och 72.

Kommissionen kan i princip godta följande ändringsförslag: 11, 36 och 69.

Kommissionen kan delvis godta följande ändringsförslag: 1, 4, 8, 16, 26, 45, 58, 62, 64, 65, 71 och 74.

Kommissionen kan inte godta följande ändringsförslag: 14, 19, 20, 21, 23, 24, 28, 30, 31, 33, 46, 47, 48, 49, 57, 67, 73 och 75.

Betänkande: Kohlíček (A6-0079/2007)

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag: 3, 4, 11, 12, 15, 17, 21, 24 och 26.

Kommissionen kan i princip godta följande ändringsförslag: 5, 8, 9, 10 och 22.

(1) Kommissionens ståndpunkt om ändringsförslagen: se bilaga.

Kommissionen kan delvis godta följande ändringsförslag: 7 och 20.

Kommissionen kan inte godta följande ändringsförslag: 1, 2, 6, 13, 14, 16, 18, 19, 23 och 25.

Betänkande: Sterckx (A6-0086/2007)

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag: 5, 8, 12, 13, 14, 17, 18, 20, 22, 24, 25, 27, 30, 31, 33, 34, 36, 38, 39, 40, 42, 62, 63, 64, 65 och 66.

Kommissionen kan i princip godta följande ändringsförslag: 1, 4, 7, 9, 10, 16, 19, 26, 28, 29, 32, 35, 37, 41, 43, 48, 58, 59, 60 och 61.

Kommissionen kan delvis godta följande ändringsförslag: 15 och 49.

Kommissionen kan inte godta följande ändringsförslag: 2, 3, 6, 11, 21, 23, 44, 45, 46, 47, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56 och 57.

Betänkande: Vlasto (A6-0081/2007)

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag: 1, 3, 4, 5, 7, 8, 14, 15, 16, 18, 19, 20, 22, 23, 24, 27, 28, 32, 33, 38, 47, 52, 53, 55, 59, 60, 62, 64, 65, 66, 67, 72, 74, 76, 78, 79, 80, 81, 83, 84, 85, 86, 87, 90, 94, 95, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 104, 105, 106, 108, 113 och 115.

Kommissionen kan i princip godta följande ändringsförslag: 2, 9, 13, 17, 25, 30, 39, 41, 43, 44, 45, 48, 49, 50, 51, 54, 57, 58, 61, 63, 69, 75, 77, 88, 89, 92, 103, 110 och 114.

Kommissionen kan delvis godta följande ändringsförslag: 6, 10, 12, 21, 26, 29, 31, 34, 35, 36, 37, 40, 42, 46, 56, 68, 70, 71, 93, 96, 107, 109, 111 och 116.

Kommissionen kan inte godta följande ändringsförslag: 11, 73, 82 och 91.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Inget fartyg i nöd borde förvägras tillträde till en hamn eller en säker förtöjningsplats. För det första för att till och med ett enda människoliv är alltför värdefullt, och för det andra är detta det enda sättet att begränsa miljörelaterade och ekologiska katastrofer. För det tredje, mottagandet av fartyget i nöd kan ge upphov till allvarliga skador och kostnader för hamnen i fråga. Ett ersättningssystem måste fastställas för hamnar och skyddade platser. Även om det kanske redan finns en möjlighet till ersättning i förslaget till ett direktiv om civilt ansvar och finansiella garantier för fartygsägare kan hamnmyndigheter vara motvilliga att godta fartyg i nöd om fartygen är dåligt försäkrade, och likväl skulle det inte täcka ersättning för ekonomisk förlust som hamnen lider.

Det är anledningen till att ett ersättningssystem är så viktigt. Dessutom skulle det uppmuntra beslutsfattare inom hamnmyndigheten att inte skjuta upp saker och ting utan omedelbart släppa in fartyg i nöd utan den krångliga och tidsödande kontrollen av giltighet av försäkringen och de ekonomiska instrumenten i denna typ av nödsituationer.

(Sammanträdet avbröts kl. 17.40 och återupptogs för frågestund kl. 18.00.)

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

12. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. Nästa punkt på föredragningslistan är frågestunden (B6-0017/2007).

Följande frågor har ställts till kommissionen.

Del I

Talmannen. Fråga nr 42 från **Alain Hutchinson** (H-0212/07)

Angående: Utpressningstaktik mot arbetarna vid Volkswagen Forest - omvänd omlokalisering

Genom att sätta upp ökad arbetstid utan ökade löner och ökad flexibilitet som villkor för att arbetet i Volkswagen Forests fabrik skall fortsätta har ledningen vid Volkswagen Forest använt sig av utpressningstaktik med sysselsättningen som vapen mot sina anställda. De anställda hade inget annat val än att acceptera antingen företagets villkor eller nedläggning av fabriken. I sin resolution av den 14 mars 2006 om omlokaliseringar i ett regionalt utvecklingsperspektiv begärde Europaparlamentet att åtgärder skulle utformas för att kunna motarbeta den här typen av utpressningstaktik. Fenomenet skulle kunna benämnas omvänd omlokalisering, eftersom det innebär att arbetsvillkoren försämrats utan att företagets verksamhet omlokaliseras.

Kan rådet tala om för mig vilka åtgärder det planerar att vidta för att undvika fenomenet med omvänd omlokalisering, vilket innebär försämrade arbetsvillkor utan att företagsverksamheten omlokaliseras?

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. (CS) Herr talman, ärade ledamöter! Enligt den aktuella gemenskapslagstiftningen uttrycker kommissionen sin uppfattning om beslut som fattats av medlemsländerna och ingriper endast om arbetsmarknadens parter kan ha överträtt gemenskapslagstiftningen.

EU kan ändå bidra till förändringar och omstruktureringar och till att dessa genomförs på ett ansvarsfullt sätt genom strukturfonderna, särskilt Europeiska socialfonden. Kommissionen har även hållit politiska dialoger i samband med forum för omstrukturering i syfte att förbättra utbytet av erfarenheter och provat olika synsätt mellan huvudaktörerna, särskilt mellan regeringar, arbetsmarknadens parter och regionerna.

Unionen har dessutom en rättslig ram för att informera och samråda med de anställda. Jag nämner detta eftersom det finns ett antal åtgärder som gäller för tillstånd och hantering av omstruktureringar, särskilt direktiven om kollektiva uppsägningar, utlokalisering av företag och europeiska företagsråd, liksom direktivet med den allmänna ramen för att informera och samråda med anställda.

När det handlar om att informera och samråda med de anställda måste gemenskapens lagstiftning följas. Jag vill emellertid betona att det i första hand är medlemsstaternas uppgift att se till att gemenskapens lagstiftning följs.

Kommissionen respekterar dessutom helt principen om självständighet för arbetsmarknadens parter och betonar den sociala dialogens nyckelroll när det gäller att lösa frågor i anslutning till organiserade arbetsmarknads- och industrirelationer. I detta hänseende fyller de europeiska företagsråden en viktig roll för att stödja social dialog på nationell nivå och gemenskapsnivå.

Under 2003 antog arbetsmarknadens parter referensprinciper på EU-nivå för att hantera förändringar och deras sociala effekter. Kommissionen stöder arbetsmarknadens parter när det gäller att främja och införa dessa principer i hela EU.

Tack för er uppmärksamhet.

Alain Hutchinson (PSE). – (FR) Herr talman! Jag tackar kommissionsledamoten för hans svar. Jag vill bara erinra om att jag ställde frågan med tanke på ett visst sammanhang, nämligen händelserna vid Volkswagen, men det som hände vid Volkswagen upprepas varje dag i EU. Omlokaliseringar har blivit en vanlig företeelse nuförtiden: vi talar bara om de största, men de händer hela tiden. I mitt eget land Belgien beslutade Opel nyligen att säga upp tusentals arbetare. Det är resultatet av en mycket aggressiv ekonomisk politik.

Herr kommissionsledamot! Jag är säker på att ni minns att vi med mycket stor majoritet röstade igenom en resolution om omlokaliseringar som inte syftade till att förebygga dem, eftersom det inte skulle vara möjligt, men att ändå se till att offentliga medel inte uppmuntrade dem. När jag säger ”offentliga medel” avser jag huvudsakligen strukturfonderna.

Jag undrar om det är möjligt att få en förteckning över verksamheter som har omlokaliserats tillsammans med eventuella sanktioner som de har drabbats av.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. (CS) Jag har noterat er fråga, herr Hutchinson. Just nu har jag förstås inte den information som krävs tillgänglig, men jag ska be min enhet att ta fram informationen inom rimlig tid. Tack.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Låt mig ställa frågan i lite mer allmänna termer. Ni sa i ett inledande svar att ni som kommissionsledamot är väktare för unionens lagar och fördrag. Jag är väl medveten om att den rollen innebär vissa skyldigheter, men ni är självfallet även initiativtagare när det gäller lagstiftning. Jag undrar därför om ni inte tror att det skulle vara positivt om kommissionen äntligen slutade med att stifta lagar för stora företag, ekonomiska aktörer och alla som göra stora vinster från affärsverksamheten och istället började stifta lagar även för de anställda, för att se till att dessa händelser blir betydligt mindre vanliga i framtiden?

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. (CS) Kommissionen kan självfallet ta initiativ när det gäller lagstiftning inom ramen för sina befogenheter och gör det i alla sammanhang.

Jag kan nämna debatten om optisk strålning, som nu har avslutats framgångsrikt, eftersom det är ett typiskt exempel på arbetsmiljöskydd på arbetsplatsen. Det finns andra sådana direktiv som antingen förhandlas för närvarande eller också har avslutats. I vilket fall som helst anser jag att det är viktigt att aktivt använda det område som har öppnats genom möjligheten med social lagstiftning.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Nedläggning av fabriker behandlas ofta som ett resultat av globaliseringen. Det är normalt. Vi i de nya medlemsstaterna fick veta att vi inte kände till vad som skulle göras: vi borde utlokalisera våra textilfabriker till tredjeland och sedan skulle vi inte ha några problem.

Min fråga är: hur är det med det bredare sammanhanget? Världen är en sfär, och om vi flyttar allt någon annanstans, borde då inte något komma tillbaka till oss? Vilka metoder har vi? Bör vi inte ha en gemensam tillverkningspolitik? Bör vi inte investera i tillverkningsbranscher som vi sedan inte behöver utlokalisera?

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. (CS) Fru Budreikaitė! Enligt min uppfattning hör den debatt ni just inlett mer till rubriken omstrukturering än till omlokalisering av företag.

Jag vill ta upp en del viktig forskning som visar att omlokalisering, i termens traditionella betydelse, står för mindre än 2 procent av de årliga förändringarna när det gäller sysselsättning inom EU. Med andra ord är det inte någon stor mängd jämfört med den totala förflyttningen av arbetare. Å andra sidan gäller dessa två procent hela EU, vilket motsvarar tiotusentals människor, och det är en avsevärd mängd.

Er fråga gäller omstrukturering. Världen förändras ständigt och en rad verksamheter omstruktureras. I detta fall är kommissionen mycket proaktiv. Ämnet tas också upp av forum för omstrukturering som löser frågor såsom hur man bäst kan bemöta omstrukturering ur ett socialt och ekonomiskt perspektiv, och detta innefattar jakten på perspektiv.

Jag vill poängtera att vissa saker inte är vad de först ser ut som. Även om textilindustrin exempelvis har genomgått stora omstruktureringar har ett antal företag, särskilt i Sverige men även i andra delar av världen, ändå funnit sin plats i textilsektorn, särskilt med tillverkning av tyger som ur teknisk synvinkel är mycket krävande att arbeta med.

Samtidigt har en rad öppningar uppstått när det gäller miljö, maskiner och så vidare. I vilket fall som helst kan jag för närvarande inte erbjuda några specifika förslag eller idéer. Jag kan bara påpeka att å ena sidan finns det företag och industribranscher som går ned och å andra sidan finns det sektorer inom dessa branscher som snabbt utvecklas och där även nya områden uppstår, exempelvis miljöteknik.

Talmannen. Fråga nr 43 från **Ignasi Guardans Cambó** (H-0244/07)

Angående: Risk för godtycklighet och inkonsekvens vid tillämpningen av de nya flygsäkerhetsbestämmelserna

Den 6 november 2006 trädde förordning (EG) nr 1546/2006⁽²⁾ om ändring av förordning (EG) nr 622/2003⁽³⁾ om åtgärder för att genomföra gemensamma grundläggande standarder avseende luftfartsskydd i kraft. Den bilaga som innehåller de nya säkerhetsbestämmelserna är hemligstämplad och det finns inga exakta angivelser om hur de nya bestämmelserna skall tillämpas. Är kommissionen medveten om de risker som en sådan hemligstämpling kan leda till i form av olika tolkningar om

(2) EUT L 286, 17.10.2006, s. 6.

(3) EUT L 89, 5.4.2003, s. 9.

genomförandet av åtgärderna inte enbart mellan olika medlemsstater utan även mellan flygplatser i samma medlemsstat?

Har kommissionen gjort någon utredning om de åtgärder som vidtagits vid flygplatserna inom EU?

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att undvika olikartad tillämpning av bestämmelserna vid flygplatserna i Europa, något som skulle kunna skada EU-passagerarnas rättigheter?

László Kovács, ledamot av kommissionen. (EN) För det första skulle jag vilja tacka den ärade ledamoten för att ha tagit upp denna fråga om detta högst intressanta ämne: vi är alla flygresenärer själva, så vi stöter ofta på dessa bestämmelser.

När jag studerade Europaparlamentets protokoll märkte jag att det har ställts flera muntliga frågor i ämnet om EU:s begränsningar av de vätskor som passagerare får medföra in i flygplanet. Kommissionen svarade parlamentet detaljerat vid dess sammanträde den 12 februari.

Som ni känner till är jag inte den kommissionsledamot som har störst expertis på detta område, och jag skulle därför allra ödmjukast föreslå att de svar som mina mer kunniga kolleger gett i denna fråga är tillräckliga. För att likväl sammanfatta svaren på de föregående frågorna måste det sägas att reglerna tillämpas på vätskor av medlemsstaterna på ett ordentligt och jämlikt sätt i hela gemenskapen, trots att lagstiftningen klassificeras som "begränsad EU", enligt kraven i artikel 8.1 i ramförordning (EG) nr 2320/2003. Ansvaret för att tillämpa reglerna ligger på medlemsstaterna, och kommissionen övervakar detta genom sina regelbundna inspektioner.

Men om ledamoten önskar få ytterligare information i denna fråga skulle jag föreslå att han tar upp sin fråga under debatten om flygsäkerhet. Av en tillfällighet äger denna debatt rum i kväll, och min kollega Jacques Barrot, vice ordförande med ansvar för transport, kommer att närvara.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (EN) Herr talman! Kommissionsledamotens kollega undviker denna fråga och kommer varken att svara i kväll eller vid något annat tillfälle.

Den kommission som ni och de andra kommissionsledamöterna tillhör godkände en hemlig förordning som påtvingar medborgare begränsningar och skapar en godtycklig situation. När medborgare åker till flygplatsen är de som skolbarn inför en auktoritär överordnad som de måste lyda. Vi står inför tillämpandet av en hemlig förordning och har ingen möjlighet att framföra klagomål. Följden blir att det förekommer olika tolkningar av förordningen inom EU. Det som är förbjudet på en flygplats är tillåtet på en annan. Ni uppnådde därför inte det resultat som man avsåg i den kommission som ni och de andra kommissionsledamöterna tillhör. Ni får naturligtvis förlita er på era kolleger i kommissionen, men ni bär ett lika stort ansvar själv.

László Kovács, ledamot av kommissionen. (EN) Som jag sa i mitt första svar är jag själv flygresenär, så jag har ofta blandade känslor, men det ändrar inte helheten. För det första: varför är det nödvändigt att ha hemliga förordningar? Reglerna om flygsäkerhet, inbegripet de som antogs i förordning (EG) nr 1546/2006, offentliggörs inte för allmänheten eftersom potentiella terrorister skulle kunna utnyttja dessa uppgifter för sina egna syften.

Europeiska kommissionens lagstiftning om flygsäkerhet är klassificerad som "begränsad EU" i linje med kommissionens beslut 2001/844/EG, EKSG, Euratom. Hur ska våra flygplatser och flygbolag kunna tillämpa hemliga bestämmelser – vilka är direkt tillämpliga regler? Bestämmelserna om flygsäkerhet riktar sig till de behöriga myndigheterna i varje medlemsstat. De har en plikt enligt artikel 8.1 i ramförordning (EG) nr 2320/2002 att lämna information om dessa endast till berörda parter som behöver få kännedom därom i enlighet med tillämpliga nationella regler för spridning av känslig information. Säkerhetspersonalen på flygplatser kommer därför att få tydliga instruktioner om sina förpliktelser, inte genom Europeiska unionens officiella tidning, utan från de behöriga nationella myndigheterna.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Ni har redan sagt att er kollega kommissionsledamot Jacques Barrot så småningom kommer att ge oss svar. Jag måste ändå upprepa att det har gått sex månader sedan de nya reglerna infördes. Inte en enda gång under dessa sex månader har det förekommit någon rapport om att dessa åtgärder framgångsrikt har förebyggt eller förhindrat terroristhandlingar. Å andra sidan har vi dag efter dag fått hundratals rapporter om europeiska medborgare som känner sig kränkta. Något är definitivt fel här. Kan ni tänka er en översyn och ett tillbakadragande av dessa åtgärder eller förmedla denna begäran i vederbörlig ordning till kommissionsledamot Barrot?

László Kovács, ledamot av kommissionen. (EN) Ja, jag anser att det faktum att det inte har förekommit några rapporterade terroristattentat är en framgång i sig själv, för om man inte får ta med sig mer vätska än 100 ml – som, enligt experterna, inte är tillräckligt för att skapa explosiva material – då försöker troligen inte terrorister att bryta mot denna bestämmelse. Så detta skulle kunna förklara varför det inte har förekommit några rapporter om terroristattentat.

När det gäller klagomål kan jag bekräfta detta eftersom jag många gånger har lyssnat till diskussioner och bråk på flygplatsen mellan säkerhetspersonal och passagerare, men jag har en känsla av och upplever att situationen har blivit mer avslappnad och nu går smidigare än det gjorde precis i början då de nya bestämmelserna infördes.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Vi är alla experter på situationen vid europeiska flygplatser. Vid vissa flygplatser inom Europeiska unionen genomförs de säkerhetsförfaranden som är standard på ett artig, snabbt och bekvämt sätt medan det vid andra flygplatser är långa köer och varje resenär betraktas som en potentiell terrorist.

Kanske Europeiska kommissionen kunde utarbeta riktlinjer och rekommendationer med hjälp av bästa tillämpningar om hur resenärerna kan behandlas artig och säkert?

László Kovács, ledamot av kommissionen. (EN) Jag har haft liknande upplevelser av ociviliserat beteende från säkerhetspersonalens sida utanför Europeiska unionen. Men jag tror inte att Europeiska unionen, kommissionen eller någon annan EU-institution kan påverka beteendet i länder utanför Europeiska unionen.

Talmannen. Fråga nr 44 från **Jacek Protasiewicz** (H-0265/07)

Angående: Tillämpningen av reglerna för statligt stöd i samband med stöd till sysselsättning för funktionshindrade

Mot bakgrund av erfarenheterna från medlemsstaternas genomförande av åtgärder för att främja sysselsättningen för funktionshindrade i enlighet med förordning (EG) nr 2204/2002⁽⁴⁾ och med beaktande av kommissionens planerade förändring av reglerna för statligt stöd (handlingsplanen för statligt stöd) skulle jag vilja ställa följande frågor: Har kommissionen för avsikt att i framtiden ändra reglerna för kontroll av sysselsättningsstöd för dessa arbetstagare och kraven på program som inte omfattas av anmälningsskravet inom ramen för gruppundantag samt att införa åtgärder som är förenliga med reglerna för den inre marknaden för att fastställa ett fast belopp för de extra kostnader som uppstår när personer med funktionshinder anställs?

Anser kommissionen att de stöd som för närvarande betalas ut till arbetsgivare som anställer funktionshindrade i framtiden bör behandlas som statligt stöd?

László Kovács, ledamot av kommissionen. (EN) Den erfarenhet som vi har fått genom att tillämpa förordning (EG) nr 2204/2002 används för närvarande av kommissionen för att upprätta reviderade regler att tillämpa på sysselsättningsstöd för arbetstagare med funktionshinder mot bakgrund av förberedelserna av en ny förordning från kommissionen, som syftar till att se över, konsolidera, förenkla och harmonisera de befintliga gruppundantagsförordningarna.

Denna nya förordning, som utgör del av genomförandet av handlingsplanen för statligt stöd, kommer att ersätta befintliga instrument, inbegripet förordning (EG) nr 2204/2002. Kommissionen antog ett första utkast till förordningen just i dag. Detta kommer att göra det möjligt för kommissionen att rådfråga medlemsstater och lyssna på andra berörda aktörers åsikter, inbegripet Europaparlamentet, under de kommande månaderna, i linje med det förfarande som fastställdes genom rådets förordning (EG) nr 994/98 om tillämpningen av artiklarna 92 och 93 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen på vissa slag av övergripande statligt stöd.

Gruppundantagsförordningar tillämpas bara på åtgärder som utgör statligt stöd inom ramen för artikel 87 i EG-fördraget. Det faktum att förordning (EG) nr 2204/2002 omfattar bestämmelser om sysselsättningsstöd till förmån för arbetstagare med funktionshinder innebär inte att alla statliga åtgärder för arbetstagare med funktionshinder ska betraktas som statligt stöd. Som man klargjort i skäl 6 i förordning (EG) nr 2204/2002 finns det en rad sysselsättningspolitiska åtgärder för arbetstagare med

(4) EGT L 337, 13.12.2002, s. 3.

funktionshinder som inte utgör statligt stöd, bland annat på grund av att de är för allmänna till sin natur. Sådana åtgärder kommer inte heller i framtiden att betraktas som statligt stöd.

Avsikten med gruppundantag är att se till att medlemsstater inte tvingas meddela kommissionen om de statliga åtgärder som faktiskt utgör statligt stöd enligt artikel 88 i EG-fördraget, så länge som de berörda stödåtgärderna uppfyller ett antal villkor som specificeras i förordningarna.

Jacek Protasiewicz, (PPE-DE). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Tack. Problemet är den bristande rättssäkerheten i vissa medlemsstater, inbegripet min egen, som innebär att sedan Polen blev medlem i Europeiska unionen har antalet företag som är intresserade av att anställa funktionshindrade personer sjunkit dramatiskt, av rädsla för att överskrida tillåtna gränser för statligt stöd.

Av den anledningen vill jag ännu en gång fråga om detta. Jag är positiv till att arbeta för att anställning av funktionshindrade personer, oavsett var de bor eller vilken industri de arbetar inom, inte behandlas av kommissionen som statligt stöd utan endast som en annan slags hjälp för människor som annars skulle ha svårt att vara socialt aktiva.

László Kovács, ledamot av kommissionen. (EN) Statliga stödåtgärder till förmån för arbetstagare med funktionshinder kommer, liksom alla övriga stödåtgärder, att betraktas som statligt stöd om åtgärderna uppfyller alla villkor i artikel 87.1 i EG-fördraget. Detta förutsätter bland annat att om stödet beviljas arbetstagare med funktionshinder och inte företag utgör stödåtgärden inte statligt stöd. På samma sätt faller inte vissa åtgärder till förmån för arbetstagare som inte påverkar handel mellan medlemsstater, till exempel för att de betraktas som minimiregler, inom ramen för reglerna i fördraget.

Del II

Talmannen. Fråga nr 45 från **Martin Dimitrov** (H-0219/07)

Angående: Ändring av direktiv 92/84/EEG om tillnärmning av punktskattesatser på alkohol och alkoholhaltiga drycker

Kommissionen föreslår en ändring av direktiv 92/84/EEG⁽⁵⁾ om tillnärmning av punktskattesatser på alkohol och alkoholhaltiga drycker (KOM(2006)0486 – C6-0319/2006 – 2006/0165(CNS)). Förslaget läggs fram mot bakgrund av att minimisatserna inte har korrigerats för inflationen (som är på 31 procent) sedan 1992.

Det är viktigt att framhålla att minimisatserna under de 15 år som de har funnits inte har lett till någon tillnärmning av punktskattesatserna på EU-nivå. De höga avgifterna på alkoholhaltiga drycker är den viktigaste orsaken och huvudincitamentet till smuggling, särskilt i Östeuropa. Exempelvis har Bulgarien infört en avgift på hemmaframställning av den bulgariska spritdrycken rakia, vilket har väckt ont blod bland allmänheten.

Mot denna bakgrund vill jag be kommissionen att svara på följande fråga: Anser inte kommissionen att man med tanke på de stora inkomstskillnaderna i EU, i synnerhet efter de två senaste utvidgningarna, borde avstå från minimisatser när det gäller avgifter på alkoholhaltiga produkter?

László Kovács, ledamot av kommissionen. (EN) Jag skulle vilja informera ledamöterna att jag anser att minimiskattesatserna för punktskatt på alkoholprodukter borde fortsätta att finnas. Som jag sa i mitt pressmeddelande när förslaget lades fram den 8 september 2006 är minimiskattesatserna grundvalen för EU:s punktskattesystem, som man kom överens om 1992, ett absolut minimikrav för att den inre marknaden ska fungera. Det är nödvändigt att omvärdera dem för att återupprätta den ståndpunkt som man kom överens om 1992.

Jag instämmer i att det krävs en större konvergens av punktskatterna i de olika medlemsstaterna för att minska snedvriden konkurrens och bedrägeri. Men, som ledamöterna säkert känner till, kan ingenting ändras utan att alla medlemsstater samtycker. Men att bara dra slutsatsen, som ledamoten föreslår, att detta är ett skäl för att överge minimisatsen verkar inte vara den rätta lösningen när det gäller behovet av viss harmonisering på den inre marknaden, och därför inte ett genomförbart förslag.

Jag skulle vilja ge er lite mer information i frågan. Under rådets sammanträde märkte vi ett starkt motstånd från många nya medlemsstater, som hävdade att de inte hade något att göra med utgångspunkten

(5) EGT L 316, 31.10.1992, s. 29.

1993, då de inte var medlemmar av Europeiska unionen. Tillsammans med ordförandeskapet lade vi därför fram ett kompromissförslag. I kompromissförslaget ändras utgångsdatumet till den 1 maj 2004, anslutningsdatumet för de tio nya medlemsstaterna. Detta ledde omedelbart till en mycket lägre inflationstakt: istället för 31 procent ligger den nya föreslagna procentsatsen på 4,5 procent. Detta var det nya förslaget, men det blev också föremål för ett veto från en medlemsstat: Tjeckien.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Herr talman! Detta är inte en ordningsfråga, men jag undrar om fråga 46 kommer att besvaras i kammaren i dag, för om så inte är fallet skulle jag vilja ställa en följdfråga till just denna fråga.

Talmannen. –Fråga nr 46 har dragits tillbaka.

Мартин Димитров (PPE-DE). – Господин Ковач, уважаеми г-н Председател, не съм доволен от Вашия отговор. Оставам с впечатлението, че Вие сте решили да увеличите всички нива на акцизите. Вече има Ваши предложения за по-високи акцизи върху alkoholните produkter и върху дизела. Нивата на доходи в страни като България и Rumänien са повече от deset пъти по-niski в сравнение със „старите“ страни-членки на Европейския съюз. Това създава непропорционално по-висока данъчна тежест и сериозни stimuli за неплащане на данъци и „сива“ икономика. Така че тези идеи за увеличение на акцизното облагане ще доведат до още по-сериозни протести, протести които вече са факт в България. Имаше митинги, имаше подписки срещу увеличението на акцизното облагане. Предложенията, които Вие сте внесли, не са обосновани. Не виждам икономическата логика зад тях. Те ще доведат единствено до още по-високи stimuli за неплащане на данъци. Например, вземете предвид, че за 15 години акцизните ставки върху alkoholните produkter не са довели до сближаване на нивата. За 15 години. Така че това, което правите няма да има ефект.

László Kovács, ledamot av kommissionen. (EN) Enligt min uppfattning är kommissionen medveten om problemen i de nya medlemsstaterna. Innan de anslöt sig till Europeiska unionen var de tvungna att acceptera gemenskapens regelverk och var tvungna att tillämpa minimisatser, även om de beviljades vissa undantag. Nu är det ganska svårt för de nya medlemsstaterna, inklusive Bulgarien, att höja minimisatserna för alkoholhaltiga produkter.

Därför har vi lagt fram ett allmänt förslag, utan några specifika siffror, för rådet. Efter ett beslut av rådet har vi enats om att alla medlemsstater – vare sig de är nya eller gamla – som har svårt att höja punktskattesatserna kan ansöka om undantag. Bulgarien och Rumänien var inte medlemsstater vid den tidpunkten, men detta gäller naturligtvis också för dessa två länder. Om Bulgarien har svårt att efterleva den lagstiftning som antogs vid det tillfället kan man ansöka om undantag, vilket jag är övertygad om att kommissionen kommer att stödja.

Talmannen. Efter min diskussion med Proinsias De Rossa ska jag denna gång acceptera tre följdfrågor.

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Kommissionsledamot Kovács! Ni och jag har ju käbblat om denna fråga ett flertal gånger tidigare, men ni får erkänna att den enorma skillnaden över Europa i fråga om punktskattesatser på alkohol och alkoholhaltiga drycker och andra punktskattepliktiga varor är en av de stora stötestenarna för en riktig inre marknad i Europa.

Håller ni med om att en höjning av minimisatserna med vilken procentandel som helst för punktskatter som ligger på noll i vissa länder slutar med en höjning med noll, och att skillnaderna följaktligen blir ännu större? Har ni inte satt upp ett onåbart mål, och skulle inte det bästa vara att eliminera minimisatser helt och hållet och låta den fria marknaden verka fritt i fråga om kommersiella produkter och produkter för personligt bruk?

László Kovács, ledamot av kommissionen. (EN) Om jag förstod er rätt skulle ert förslag eller er idé inte bara gälla alkoholhaltiga drycker utan alla punktskattesatser. Men även om ni inte menar så, om vi skulle besluta oss för att avskaffa minimisatserna för alkohol och alkoholhaltiga drycker, så skulle det påverka punktskattesatserna för energi och tobaksprodukter.

Jag tror inte att det skulle vara någon lösning, för om det inte fanns några minimisatser skulle det inspirera vissa medlemsstater att välja väldigt låga punktskattesatser eller inga alls. Det skulle i sin tur leda till ökad smuggling och ökade gränsöverskridande inköp, vilket säkerligen skulle resultera i en ytterligare snedvridning av den inre marknaden. Jag förstår hur ni tänker, men jag tror inte att det skulle lösa problemet. Det skulle tvärtom skapa ytterligare snedvridning på den inre marknaden.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Jag tror inte att en låg punktskatt eller avsaknaden av punktskatt skulle öka mängden smuggling. Det är just förekomsten av höga punktskatter som gör det möjligt för smugglare att komma in från östländerna där det inte finns några sådana avgifter och där alkoholen är billig.

Om vi talar om punktskatter i vid bemärkelse för motorbränsle eller andra produkter skulle en minskad punktskatt hjälpa ekonomin att växa och bli mer konkurrenskraftig.

Den fråga jag tar upp är större: jag undrar nämligen om vi, när vi diskuterar punktskatter på alkohol, inte borde ägna en tanke också åt hur allmänheten kan utbildas i att använda mindre av den varan? För närvarande är alkohol användningen omfattande, särskilt bland ungdomar.

László Kovács, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Det finns olika faktorer att beakta när det gäller punktskattesatserna på alkoholhaltiga drycker och tobaksprodukter, exempelvis hälsofaktorn. Många medlemsstater vill inte ha en låg punktskatt på grund av hälsofaktorn, och jag förstår deras ståndpunkt.

När det gäller energi skulle det leda till större bränslekonsumtion om vi inte skulle höja punktskattesatserna för vissa energiprodukter, som exempelvis motorbränslen, och detta skulle i sin tur leda till mer förorening, vilket skulle utgöra en ytterligare risk för klimatförändringar. Punktskatterna spelar därför en betydelsefull roll, inte bara för en förbättring av den inre marknaden utan också för andra områden, som exempelvis hälsa, klimatförändringar och miljöfaktorer. Om vi har punktskattesatser är det helt logiskt att fastställa en minimisats som ingen medlemsstat får sänka sig under.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Herr talman! Jag vill ställa en fråga i anknytning till fråga 46, och jag vill fråga kommissionsledamot László Kovács följande: vilka planer och befogenheter har kommissionen när det gäller skattefrågor för att tvinga ett land som t.ex. Irland att höja sin bolagsskattebas? Jag utgår ifrån att ert svar kommer att bli att ni inte har några sådana. Jag skulle dock verkligen uppskatta om ni kunde föra de befogenheter och planer till protokollet som kommissionen har för att tvinga på Irland en höjning av bolagsskattesatserna.

László Kovács, ledamot av kommissionen. (EN) Denna fråga har inget att göra med det som vi diskuterar nu, men det gläder mig att höra era frågor och att få tillfälle att besvara dem.

Först och främst vill jag klargöra att kommissionen inte ens skulle drömma om att höja eller harmonisera bolagsskattesatserna – det har vi inte alls för avsikt att göra. Vad vi har tänkt göra, och vad vi redan har lagt fram som ett allmänt förslag – inte ens som lagstiftningsförslag – är en harmonisering av endast skattebasen, dvs. den beräknade skattebasen, som nu skiljer sig i alla medlemsstater. Det finns 27 olika sätt att uppskatta skattebasen, vilket leder till enorma kostnader för efterlevandet och till administrativa bördor för företagen. Bristen på konsolidering och insyn gör det mycket svårt, eller meningslöst, att jämföra Irlands bolagsskattesatser, som ligger på 12,5 procent, med Frankrikes bolagsskattesatser, som ligger på över 30 procent, för vi kan inte jämföra de två skattebaserna.

Vi har inte för avsikt att harmonisera skattesatserna, bara metoden för beräkning av skattebasen, och vi har sannerligen inga befogenheter att tvinga fram något. Om det går att nå enighet kring det befintliga lagstiftningsförslaget i början av 2008, enligt vår tidsplanering, bör naturligtvis Irland, liksom alla andra medlemsstater, föga sig efter detta. Om vi inte når enighet – och jag tror inte att det kommer att bli någon enighet, åtminstone inte till en början – så kan vi lägga fram ett nytt förslag, inte för alla 27 medlemsstater utan bara för dem som vill vara med. Det är vad vi kallar förbättrat samarbete. Ett förbättrat samarbete är valfritt. Bara de medlemsstater som instämmer i syftet med genomförandet skulle delta, och Irland kommer, såvitt jag vet, inte att finnas bland de länder som kommer att kämpa för ett deltagande.

Jag tror dock att också de medlemsstater som är motvilliga för närvarande och som inte kommer att ansluta sig i inledningen av det förbättrade samarbetet kan ansluta sig senare, när de positiva erfarenheterna blir kända, för ett av villkoren för det förbättrade samarbetet är att lämna dörren öppen för andra medlemsstater, som kan komma att vilja ansluta sig i ett senare skede.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – Jag begärde att få ordet angående fråga 45, dvs. innan De Rossa fick ordet. Jag fick dock inte chansen att ställa min fråga till Kovács som gällde den fråga som vi faktiskt diskuterade här, nämligen fråga 45 om punktskatter på alkohol.

Talmannen. Som ni vet accepterar presidiet endast två följdfrågor. Jag godtog tre den här gången eftersom Proinsias De Rossa var beredd att tala om en annan fråga som sedan drogs tillbaka. Proinsias De Rossas fråga besvarades vänligt nog av Laszló Kovács.

Talmannen. Fråga nr 47 från **Gianluca Susta** (H-0216/07)

Angående: Europaskolorna - inskrivning

Inskrivningen av elever i Europaskolorna i Bryssel har inletts av den centrala inskrivningsmyndigheten.

Bristerna på personal och resurser gör att denna myndighet inte är annat än ett tomt skal. Detta yttrar sig inte minst i det faktum att den faktiskt inte samlar in de uppgifter som krävs för att skapa ett rättvisande underlag för planeringen av inskrivningen i år och kommande år. (Exempelvis saknas uppgifter om antalet yngre syskon som kan förväntas bli inskrivna under kommande de nästföljande åren.) Den information om inskrivningen som skickats ut har varit bristfällig, och till råga på allt har de familjer som redan skrivit in sina barn ännu inte fått något kvitto på detta.

Anser inte kommissionen att den bristande professionalism som skolornas generalsekretariat än en gång uppvisat, sammantaget med den försumlighet som kan konstateras hos ansvariga tjänstemän vid GD Admin, inte bara riskerar att omintetgöra styrelsens förhoppning om att kunna trygga en opartisk inskrivning med full insyn utan reser framförallt frågetecken kring möjligheten att förfarandet för inskrivning förbättras i framtiden?

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att se till att inskrivningen vid Berkendael inte misslyckas?

Vad tänker kommissionen göra för att se till att alla beslut i inskrivningsärenden, inklusive beslut i den pågående inskrivningen, på skälig grund kan överklagas vid Europaskolornas besvärsnämnd?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. (EN) Ämnet Europaskolorna är en av de mest komplicerade frågorna inom mitt ansvarsområde.

Styrelsen för Europaskolorna upprättade en central inskrivningsmyndighet för att hantera den mycket svåra situation som orsakats av värdlandet i fråga när det gäller erbjudandet av en plats för den fjärde skolan i Bryssel. Kommissionen har genomgående arbetat för en tydlig och objektiv inskrivningspolitik med en nödvändig grad av flexibilitet och med möjlighet för föräldrar att överklaga.

Kommissionen har också regelbundet hållit föräldrar och deras företrädare informerade under skolåret. Kommissionen delar följaktligen inte ledamotens åsikt att man har försummat sitt ansvar.

Liksom det klargjorts tydligt av styrelsen i dess meddelande, som antogs i januari 2007, kommer inskrivningspolitiken för 2007–2008 att gälla enbart för detta skolår. Inskrivningspolitiken för nästa år kommer att grundas på en djupgående analys och en noggrann övervakning av situationen under och efter det första verksamhetsåret för Europaskolan Berkendael. Med denna politik kommer man också att beakta alla väsentliga aspekter och elevernas framsteg vid de olika Europaskolorna i Bryssel under skolåret 2007–2008.

Europaskolornas generalsekreterare har utarbetat tydliga förfaranden för enskilda överklaganden och lagt fram ett förslag för styrelsen för godkännande vid sammanträdet i april, för att ge föräldrar möjlighet att lämna in ett överklagande under den nuvarande inskrivningskampanjen. Ett förslag om att ändra de allmänna bestämmelserna för Europaskolorna i syfte att utvidga besvärsnämndens befogenheter till beslut som rör inskrivning diskuterades av den blandade pedagogiska kommittén i mars 2007, den administrativa och finansiella kommittén den 19–21 mars 2007 och av den centrala inskrivningsmyndigheten den 28 mars innan det lades fram för styrelsen den 17 april.

Innan förslaget lades fram för styrelsen begärde kommissionen att man skulle vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att tidsfristen för besvarandet av ett överklagande är förenlig med tidsplanen för inledningen av det kommande skolåret. Det gläder kommissionen att styrelsen antog ett interimistiskt beslut den 17 och 18 april och att man har fastställt kortare tidsfrister för eventuella överklaganden från föräldrar. Under detta möte insisterade kommissionen ändå på att det så snart som möjligt ska genomföras en utvärdering av förändringarna av förfaranden och de medel som besvärsnämnden behöver, för att de krav som följer av utvidgningen av dess befogenheter ska kunna uppfyllas.

Lapo Pistelli (ALDE), *suppleant för frågeställaren*. – (IT) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamot Siim Kallas.

Jag ville fråga kommissionsledamoten om kommissionen, i händelse av att majoriteten föräldrar till de elever som för närvarande förväntas gå på Berkendael inte accepterar att deras barn skrivs in på denna tillfälliga plats, avser att till varje pris fortsätta med policyn att fylla upp Berkendael? Har man planerat några alternativ? Är det exempelvis möjligt, som föräldraföreningen har bett om, att acceptera krav på begränsat tillträde till de gamla skolorna i Bryssel? Och om så är fallet, vilka metoder kan användas för att välja dem?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande. (EN)* Först och främst måste jag säga att frågan om skolor i Bryssel är väldigt komplicerad beroende på den stora ökningen av elever under senare år. Samtliga huvudskolor är överfulla, så de belgiska myndigheterna har, som ni förmodligen känner till, sett ut ytterligare en plats för ännu en skola i Laeken. Berkendael är en tillfällig lösning. Hittills har jag inte någon information om att föräldrar skulle ha vägrat att acceptera denna plats. Jag vet att det har förekommit diskussioner, men som ni vet är Europaskolorna en självstyrande enhet som förvaltas av en styrelse, där samtliga medlemsstater finns företrädda. Alla alternativa platser och alla förslag som rör skolornas infrastruktur är beroende av de belgiska myndigheterna, för vilka frågan om EU-institutionernas sociala infrastruktur har blivit alltmer komplicerad.

Richard Seeber (PPE-DE). – *(DE)* Herr kommissionsledamot! Är ni medveten om att det blir allt svårare för föräldrar som inte arbetar för EU-institutionerna att få sina barn inskrivna i Europaskolorna? Det skapar en slags gettomentalitet och ökar framför allt motståndet mot dessa skolor bland Bryssels medborgare.

För det andra vill jag, med tanke på det dåliga utbudet av allmänna kommunikationer, fråga er hur någon kan ha fått idén att placera den fjärde skolan i Laeken. Skolbussarna kommer att behöva transportera elever genom hela staden, och det kommer att ta en enorm tid för barnen. Varför kunde man inte ha hittat en bättre plats tillsammans med de belgiska myndigheterna?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande. (EN)* Vi har tillsammans med de belgiska myndigheterna försökt att undersöka alla tänkbara platser. Det finns inte alltför många platser i Bryssel som uppfyller alla nödvändiga kriterier för denna komplicerade uppgift. Hittills har detta legat hos de belgiska myndigheterna: de ger förslag på platser för tillbyggnad och tillfälliga platser, och vi kan inte ändra så mycket i fråga om detta. Vi har försökt finna andra lösningar tillsammans med styrelsen, men än så länge hanteras detta av de belgiska myndigheterna.

När det gäller kategori 3 och det eventuella ”gettot” för europeiska tjänstemän i kategori 3-skolor – jag använder här ett särskilt sorts språk som jag känner mig väldigt hemma med – är det fråga om elever som inte är barn till anställda vid EU:s institutioner. Barnen till anställda vid andra internationella institutioner finns i vad som kallas kategori 2. Kategori 3 omfattar fria platser som anslås till barn till andra föräldrar, baserade på tillgång. Som jag sa tidigare blir det alltmer komplicerat att tillhandahålla det nödvändiga antalet platser inom vår barnomsorg och våra skolor till föräldrar som arbetar i våra institutioner. Inom ramen för detta regelverk och dessa villkor måste vi naturligtvis prioritera vår egen personal – barnen till dem som arbetar inom EU:s institutioner. Jag instämmer dock helt med er om att detta är ett problem, och vi måste tänka ut sätt att utveckla det europeiska skolsystemet på. Det finns några ytterligare idéer om hur vi ska kunna göra systemet mer flexibelt och utveckla andra sorters skolor, varav den mest lovande är skolan av typ 3, som egentligen är en sorts Europaskola. Vid dessa skolor kan man, inom ramen för vissa villkor, ta europeisk studentexamen. Detta är den mest lovande delen av detta projekt, och vi klarar oss inte utan den. Systemet befinner sig i ett mycket allvarligt dödligt, men detta förslag antogs av medlemsstaterna vid ett rådsmöte där företrädare för utbildningsministrarna deltog, liksom jag själv.

Det finns alltså en grundläggande idé, och vi kan få många fler Europaskolor som kan tillhandahålla europeisk studentexamen som en särskild sorts examensbevis, vilket skulle innebära ett mycket mer öppet system.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – *(EL)* Herr talman! Utifrån en fråga som en kollega ställt i dag vill jag fråga er om barn med olika inlärningsproblem kan skriva in sig i en skola som tar hänsyn till dessa svårigheter och även om de som redan studerar i skolor med ovanliga språk kan skriva in sig. Varför beaktas inte inlärningssvårigheter på samma sätt som i ursprungslandets lagstiftning?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande. (EN)* I grund och botten, ja: det finns ett system för barn med inlärningssvårigheter, men jag känner inte till det ingående. Vi har hanterat några specifika fall,

då det har varit mycket svårt att anpassa systemet till behoven hos barn med särskilda problem, men det finns ett system, och styrelsen, generalsekretären och Europaskolornas administration försöker anpassa skolorna till behoven hos de barn som har särskilda problem.

Talmannen. Fråga nr 48 från **Proinsias De Rossa** (H-0247/07)

Angående: Omstruktureringen av Eurydice

Är kommissionen medveten om vilka följderna kommer att bli för den europeiska politiken av att den samlade forskningskompetensen och sakkunskapen om europeisk utbildningspolitik och europeiska utbildningsprogram går förlorade, något som kommer att bli följden av beslutet att ersätta den nuvarande sakkunniga personalen vid Eurydice-enheten med personal som rekryterats genom ett allmänt uttagningsprov som varken är avsett eller utformat så att det beaktar den erfarenhet som den nuvarande personalen vid Eurydices europeiska enhet har eller den erfarenhet som personal med direkt jämförbar erfarenhet och kunskap på detta område har? Kan kommissionen informera mig om vad, om något, den ämnar göra för att undvika att en sådan värdefull resurs slösas bort på ett så meningslöst sätt, något som oundvikligen måste bli följden av detta initiativ?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. (EN) Herr talman! I februari förra året ändrade kommissionen beslutet om inrättande av Genomförandeorganet för utbildning, audiovisuella medier och kultur. I och med denna ändring förlängdes organets mandat till 2015, och organet fick i uppdrag att sköta Nätverket för information om utbildning i Europeiska gemenskapen – Eurydice – från och med 2008. Beslutet fattades efter ett positivt yttrande från Europaparlamentet och rådets tillsynskommitté för genomförandekontoren.

För närvarande sköter ett privat organ detta program utifrån ett kontrakt med kommissionen som löper ut i slutet av detta år. Kommissionen har inga stora svårigheter att rekrytera befintlig personal, men inom personalpolitiken för genomförandeorgan måste man framför allt säkerställa att urvalsförfarandena för kontraktsanställda är öppna och att alla kandidater ges lika behandling. I detta syfte har organet uppmärksammat de anställda vid verksamheten Eurydice på att Europeiska byrån för uttagningsprov för rekrytering av personal (EPSO) nyligen inledde ett urvalsförfarande för kontraktsanställda. Om man deltar i detta uttagningsprov och godkänns kommer organet att kunna erbjuda ett kontrakt som kontraktsanställd.

EPSO:s urvalsförfarande täcker dessutom en rad olika profiler. Förutsatt att man godkänns i EPSO:s uttagningsprov kommer den specifika erfarenhet som anställda som för närvarande arbetar inom ramen för Eurydice har att beaktas vid rekryteringen. Organet har dessutom redan åtagit sig att vänta på resultaten av EPSO:s uttagningsprov innan man rekryterar de kontraktsanställda som man kommer att behöva för Eurydikes verksamhet.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Herr talman! Kommissionsledamoten måste förstå den oro som de som för närvarande är anställda vid Eurydiceenheten känner, som är rädda för att de kommer att förlora sina arbeten som en följd av det rekryteringsförfarande som genomförs. Det var egentligen meningen att EPSO skulle utgöra ett mer allmänt rekryteringsförfarande, och inte ett förfarande för ett särskilt organ, och här har vi personal som har god erfarenhet, som har stor sakkunskap och som kan gå förlorade för enheten till följd av det förfarande som genomförs, eftersom de som skulle få en plats i panelen till följd av EPSO:s urvalsförfarande naturligtvis skulle konkurrera med dem som redan finns på plats och som har sakkunskapen och erfarenheten.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. (EN) Det finns ledamöter som har sagt att dessa personer förlorar sina arbeten till följd av ett urvalsförfarande. Så är inte fallet. Kontraktet mellan EU-institutionen och det privata organet kommer att löpa ut, och dess funktion kommer att övertas av ett EU-organ. Detta är alltså ett annorlunda förfarande, och det är verkligen omöjligt att överföra personer från ett privat organ till att bli anställda för Europeiska unionen utan att följa normala förfaranden. Ni måste vara medveten om att det finns personer inom EU-institutionerna som arbetar hel- eller deltid – upp till 40 000 personer – och att bestämmelserna för rekrytering är mycket strikta och att de övervakas av fackföreningar, så kommissionen måste följa dessa bestämmelser mycket noggrant. Bestämmelserna går ut på att alla ska behandlas lika, och att förfarandet för rekrytering av personer utifrån ska ske inom ramen för mycket tydliga tjänsteföreskrifter och bestämmelser, och detta är grundläggande.

Vi hade liknande problem under den administrativa reformen, när vi överförde personer från olika typer av kontrakt till modellen för kontraktsanställning, som antogs som en del av den administrativa reformen.

Det gick ganska smidigt, så jag tror att dessa personer har alla möjligheter att kunna fortsätta sitt arbete, men de måste godkännas enligt det obligatoriska förfarandet, vilket är EPSO:s urvalsförfarande.

Talmannen. Fråga nr 49 från **Leopold Józef Rutowicz** (H-0251/07)

Angående: Förvaltning av EU-medel

De medel som öronmärkts för driften av parlamentets byggnader i Strasbourg – IPE-0, IPE-1 och IPE-2 (som även kallas WIC- respektive SDM-byggnaden) – skulle kunna användas på ett sätt som bättre gynnar samhället, exempelvis inom vetenskaplig forskning. Det faktum att parlamentet har betalat ett överpris, som enligt parlamentsadministrationens uppskattningar uppgår till minst 32 miljoner euro för den 25-åriga hyresperioden, har väckt mycket polemik. (A6-0280/2006, betänkande av Ferber)

Hur tänker man se till att EU-medel förvaltas på ett sådant sätt att utgifterna för fastighetshyror begränsas och så att själva byggnaderna utnyttjas bättre, vilket skulle minska de administrativa kostnaderna?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. (EN) Frågan rörde finansieringen av fastighetspolitiken. Kommissionen är naturligtvis bara ansvarig för sina egna byggnader och kan inte uttala sig om andra institutioners planering. Vad gäller kommissionen gör man allt man kan för att säkerställa att finansieringen av boende för kommissionens anställda förvaltas med gott omdöme för att minimera de administrativa kostnaderna på detta område.

Kommissionen övervakar noggrant fastighetsmarknaden i Bryssel och Luxemburg och har visat sig vara en framgångsrik förhandlare i fråga om de ekonomiska förhållandena för sina byggnader. Kommissionen analyserar kostnadseffektiviteten hos de olika alternativen – bostads- och hyresrätt. Kommissionen har fastställt en decentraliseringspolitik genom att placera några av sina kontor och generaldirektorat utanför EU-kvarteren i Bryssel och Luxemburg. Det är inte bara lägre priser för dessa decentraliserade byggnader än för motsvarande byggnader i EU-kvarteren, utan det är också mindre press på fastighetspriserna i EU-kvarteren. Dessutom, vilket är mycket viktigt, engagerar sig kommissionen särskilt för byggnadseffektiviteten genom att garantera flexibiliteten hos anpassningarna och genom att använda den tillgängliga ytan maximalt. Vi slösar minimalt med utrymme. Miljöstyrnings- och miljörevisionsordningen inleddes 2002 för att förbättra energiprestandan, konsumtionen av resurser och utsläppskontrollerna i byggnader.

Kommissionen utvecklar för närvarande en ny livscykelkostnadsmetod för bedömning av byggnaders tekniska kvalitet, inklusive energieffektivitet. Tillämpningen av den förväntas börja i september 2008. Alla mindre effektiva byggnader ska gradvis ersättas av bättre planerade byggnader till en lägre kostnad.

Jag vill tacka er för att ni förklarade parlamentets byggnadspolitik, men som jag sa är detta kommissionen, och vi uttalar oss inte om andra institutioners byggnadsplanering.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Herr talman! Det viktiga för oss är att dessa besparingar inte bara sker inom kommissionen utan överallt, eftersom vi har stora underskott i finansieringen av olika vetenskaps- eller forskningsprogram som kommer att ge god avkastning i framtiden.

Under tiden är de belopp som slösas bort i olika oanvända byggnader en förlust för oss alla – för kommissionen, rådet och parlamentet. Är det kommissionsledamotens uppfattning att vi helt enkelt ska analysera den totala situationen för dessa egendomar som ägs av Europeiska unionen och genomföra vissa strategiska åtgärdsplaner för en effektivare användning av dessa byggnader och så småningom tjäna något på det?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. (EN) Jag kan bara säga att vi också förfogar över ett väl fungerande informationsutbyte och samarbete mellan de relevanta tjänstenheterna inom kommissionen i fråga om byggnadspolitik och de relevanta tjänstenheterna i parlamentet. Vi avser, i alla fall från kommissionens sida, att diskutera frågor som exempelvis hur vi ska förlägga alla våra tjänstenheter i Bryssel tillsammans med parlamentet. Utgångspunkten måste naturligtvis vara effektivitet och en så förnuftig användning av budgetresurserna som möjligt.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Vi antog ett direktiv om certifiering av byggnader när det gäller energieffektivitet. Känner ni till någon byggnad som ägs av Europeiska unionen och som redan har en skylt vid entrén som anger energieffektiviteten?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. (EN) Jag uppfattade förmodligen inte alla nyanser i frågan, men jag måste säga att sex av våra byggnader enligt kommissionens uppfattning har fått goda betyg av olika certifieringsorgan i fråga om miljökrav och energieffektivitet. Vi har förstås över 60 byggnader till vårt förfogande i Bryssel, och några av dem är mycket gamla och bör ersättas, men sex byggnader har fått beröm för sin energieffektivitet. Vi jämför också minskningen av koldioxid i byggnaderna, och det har visat sig att de nya byggnaderna är mycket bra.

Talmannen. Eftersom frågeställaren är frånvarande utgår fråga nr 50.

Talmannen. Fråga nr 51 från **Claude Moraes** (H-0180/07)

Angående: Europeiska regionala utvecklingsfonden

Kan kommissionen förklara hur man i de operativa program som lagts fram inom ramen för Europeiska regionala utvecklingsfonden kommer att ta hänsyn till de missgynnade gruppernas behov? Kommer kommissionen att se till att de fattigaste gruppernas särskilda problem prioriteras i förbindelse med utvärderingen av de operativa programmen?

Danuta Hübner, *ledamot av kommissionen*. (EN) Herr talman! Vad gäller den första frågan: det finns faktiskt en artikel i Gemenskapens strategiska riktlinjer för sammanhållningspolitiken 2007–2013 i vilken jämställdhet mellan kvinnor och män, och icke-diskriminering i allmänhet, garanteras. I denna bestämmelse fastställs det tydligt att medlemsstaterna bör vidta lämpliga åtgärder för att förebygga all diskriminering i alla skeden av förvaltningen och förberedelsen av de europeiska strukturfonderna.

Under förhandlingarna och kontrollen av programmet och projekten engagerar sig kommissionen särskilt för att säkerställa att denna övergripande princip om icke-diskriminering respekteras fullt ut. Kommissionens genomförandebestämmelser omfattar också medlemsstaternas och regionernas skyldighet att rapportera om genomförandet av de operativa programmen, också i fråga om respekten för och främjandet av principer om lika möjligheter när det gäller de årliga och slutliga genomförandereformerna.

Vad gäller den del av frågan som rör mindre gynnade områden, länder och regioner omfattar sammanhållningspolitiken en mycket stark, aktiv strategi i fråga om problemet fattigdom, som verkligen är större inom dessa mindre gynnade länder och regioner. Med hjälp av metoden för fördelning tilldelas dessa mindre gynnade regioner och länder förhållandevis större ekonomiska resurser genom denna politik. Också under programplaneringen och genomförandet av programmen lägger vi betoning på tillväxt och nya arbetstillfällen och stöder investering.

Särskilt inom Europeiska socialfonden fortsätter vi att vidta mycket specifika åtgärder som syftar till att förstärka den sociala integrationen av mindre gynnade grupper när det gäller hållbar integration och sysselsättning. För perioden 2007–2013 har vi också utfört en kategorisering av investeringen, som vi använder för att övervaka programplaneringen. Sedan kommer vi också att övervaka genomförandet. I denna kategorisering av utgifter finns också en rad kategorier som relaterar till diskriminering. Det finns t.ex. åtgärder som redan är synliga i detta skede i de operativa programmen för att förbättra tillgången till sysselsättning och öka det hållbara deltagandet av och utvecklingen för kvinnor. 2,7 miljarder euro ska investeras runtom i Europa för detta ändamål. Vad gäller specifika åtgärder för att öka invandrades tillgång till förvärvsarbete investeras 1,9 miljarder euro.

Det finns också en kategori för förbättring av den sociala integrationen av mindre gynnade grupper, i synnerhet återinträde i yrkeslivet för mindre gynnade. Det står redan i dag klart att det kommer att investeras nästan 8 miljarder euro på detta område runtom i medlemsstaterna under kommande år, vilket syftar till att ta itu med de problem som ni tog upp i frågan.

Claude Moraes (PSE). – (EN) Jag välkomnar särskilt kommissionsledamotens svar på frågan om mindre gynnade områden. Jag skulle vilja fråga henne specifikt om Europeiska regionala utvecklingsfondens utbetalningar till min egen valkrets, London, och vissa av de missgynnade områdena där. Jag skrev nyligen till kommissionsledamoten om detta, och jag skulle vilja be henne tala om hur man ska gå till väga för att ett beslut om att skjuta upp utbetalningar till förmån för projekt i London eventuellt ska kunna upphävas, och om hon kan garantera att detta kan ske snabbt om kommissionens revisorer inte anser att det föreligger några problem. Jag vill inte försätta henne i en ofördelaktig situation om det är så att hon inte minns brevet, men jag skrev till henne nyligen och jag skulle gärna vilja få ett svar nu eller inom den närmaste framtiden.

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. (EN) Jag vill säga kort att vi, i fråga om London, hoppas kunna finna en lösning tillsammans med myndigheterna inom en snar framtid. Jag hoppas att uppskjutandet av betalningen kommer att hävas snart, när alla de förändringar som myndigheterna ska genomföra har gjorts. Jag tar till mig er oro i fråga om de missgynnade områdena i London. Jag gjorde ett besök vid ett av de särskilda programmen avsedda för missgynnade personer och invandrare i London för två år sedan. Jag hoppas att vi kommer att kunna ta itu med detta snart.

Paul Rübiger (PPE-DE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Ett av huvudproblemen för missgynnade grupper är bristen på ordentlig sanitär utrustning. Hur ser ni på den sannolika effekten på missgynnade områden när det gäller utvecklingen av vattenpolitik och strategier för bearbetning av avloppsvatten?

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. (EN) Jag kan för närvarande inte tala om exakt hur mycket som kommer att läggas på rening av vatten i missgynnade områden, men miljöfrågorna hör absolut till prioriteringarna inom ramen för den europeiska politikens främsta mål. Till miljöfrågorna hör också frågan om tillgång till vatten och alla sorters vattenproblem. Om ni är intresserade är jag säker på att jag om några veckor kommer att kunna ge er mer specifika uppgifter om hur mycket av medlen som kommer att läggas på investeringar av det här slaget, men de står i alla fall mycket högt upp på vår prioriteringslista. Detta är allt jag kan säga för närvarande.

Talmannen. Fråga nr 52 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou (H-0182/07)**

Angående: Regionalpolitik och ömråden

År 2007 har utlysts till ”Europeiskt år för lika möjligheter för alla”, vilket även har betydelse för EU:s regionalpolitik. För att ömråden, bergstrakter och glest befolkade områden, som till exempel de i Grekland, skall kunna åtnjuta lika möjligheter krävs mer flexibla kriterier när det gäller förutsättningarna för stödberättigande, och särskild behandling av vissa enskilda områden med speciella problem (till exempel svårillgänglighet, väderleksförhållanden, specifik ekonomisk verksamhet) inom ramarna för regionalpolitiken.

Vilken bedömning gör Europeiska kommissionen om hur Europeiska unionen fram till dags dato behandlat de här områdena? Hur tolkar kommissionen det faktum att de här områdena fortsättningsvis befinner sig i en mindre gynnad position i jämförelse med de slående framsteg som kan konstateras i andra, tätbefolkade regioner i Europa?

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. (EN) Vad jag förstår rör frågan lika möjligheter och ömråden.

Prioriteringen inom politiken är som ni känner till att minska de socioekonomiska klyftorna mellan regionerna, och detta gör vi med hjälp av anslag av tillgängliga ekonomiska resurser till regionerna utifrån deras relativa välstånd. Men vi undersöker även vilka olika former av investeringar som behövs. Vi stöder investeringar som främjar tillväxt i fråga om mindre gynnade regioner, som exempelvis ömråden, i syfte att lösa deras problem. För perioden 2007–2013 har vi erkänt den särskilda situation som råder i vissa områden – inte bara på öar utan också i glest befolkade områden och bergstrakter. Vi har föreslagit särskilda bestämmelser, däribland en som gäller en högre andel medfinansiering, men det finns också andra sorters tilldelning av medel till många av dessa missgynnade områden.

Våra strategiska riktlinjer innehåller dessutom ett särskilt kapitel avsett att rikta medlemsstaternas uppmärksamhet mot den regionala dimensionen i sammanhållningspolitiken, där vi har understrukt och betonat betydelsen av dessa regionala enheter som är missgynnade på olika sätt. I detta skede av förhandlingarna med medlemsstaterna ser vi också till att medlemsstaterna på ett tillbörligt sätt beaktar de särskilda begränsningar som råder i dessa områden och på dessa öar, i synnerhet vid utarbetandet av operativa program och vidtagandet av åtgärder för de kommande tio åren.

Vi har redan gjort en preliminär bedömning av de program som presenterats för kommissionen inför förhandlingarna, för att undersöka i vilken grad ömråden kommer att bli förmånstagare i framtiden. Hittills har kommissionen öronmärkt 3,6 miljarder euro för öarna. Det ska också anslås särskilda medel till yttre randområden, som också är öar, och dessa kommer att uppgå till 3,8 miljarder euro. Vi har också kommit överens med våra kolleger som ansvarar för observationsorganet i samverkan för europeisk regional utvecklingsplanering (ESPN) i Luxemburg om att utarbeta bättre indikatorer för dessa missgynnade områden, för att få tillgång till mer aktuell information om dessa specifika områden.

Vi har också begärt särbehandling av små öar när det gäller stöd för nyetablering av verksamheter inom andra portföljer, i synnerhet hos kommissionsledamot Neelie Kroes, som är ansvarig för statligt stöd. Dessa öar erbjuds en bonus på 5 procent.

I den andra delen av frågan framhålls att dessa områden fortfarande befinner sig i en mindre gynnad ställning i jämförelse med andra områden. Jag vill påpeka att resultaten inom dessa områden inte har varit likformiga och negativa hittills. Det finns en rad undersökningar som tydligt visar att många av dessa områden, i synnerhet öar, snarare lider av sin storlek och demografi än av sin särskilda geografiska placering. I många områden har det skett en betydande förbättring. Madeira, Kanarieöarna och även områden i Grekland, som exempelvis Notio Aigaio, har utan tvekan lyft sig ordentligt.

Jag ville ge ett omfattande svar, för det finns många som ställer denna typ av frågor till oss om dessa missgynnade områden. Denna fråga ligger oss varmt om hjärtat. Vi engagerar oss verkligen i situationen i dessa områden, och vi har också sett vissa resultat. Men jag vet att det återstår mycket arbete, och vi behöver er hjälp på detta område.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för hennes svar. Jag vill emellertid betona att för att uppnå en enhetlig utveckling i Europa bör det tas särskild hänsyn till planeringen av program som innebär att mindre gynnade områden får större möjligheter att utvecklas. Utöver Madeira som ni tidigare nämnde finns det andra öar som inte har någon form av tillträde till ett centralt område genom sjöfart. Finns det särskilda bestämmelser och bättre incitament i ert program för att dessa områden ska väljas?

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. (EN) Vi förhandlar om både de nationella och de operativa programmen med Grekland. Vad vi kan se är att myndigheterna dessutom föreslår en särskild prioritering, nämligen tillgänglighet, i synnerhet för öarna, så jag hoppas att man också kommer att prioritera stöd till öarnas tillgänglighet inom det operativa program där de grekiska öområdena hanteras. Vi känner också väl till problemet med öområdenas tillgänglighet. Vi är lyhörda för denna fråga, och vi är också positivt engagerade när det gäller detta förslag, och att arbeta på det tillsammans med er.

Jag vet inte om ni har några mer specifika förfrågningar om information som rör ett särskilt område. I så fall tar vi gärna emot information senare om de specifika problem som ni hänvisar till.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Globala turistmål kan inte användas som en tillförlitlig jämförelse. Vi talar om ökomplex i Europa, öar i Grekland som är avskurna från fastlandet, från den centrala europeiska ryggraden. Herr kommissionsledamot! Överväg kostnaden som uppstår vid transport av en produkt från en liten ö i Egeiska havet till den centrala europeiska marknaden. Regional- och sammanhållningspolitik för öar är inte tillräckligt. Vi behöver en separat territoriell agenda för öar i Europa: det är mitt förslag.

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. (EN) Om ni kommer med ett sådant förslag ska jag bara ta det som ett budskap, men jag vill också säga att en betydande del av det grekiska öområdet fortfarande befinner sig inom ramen för konvergensmålet, såvitt jag vet. När det gäller stödberättigande är allt möjligt, så det bör inte leda till några problem.

Jag vill också upprepa det jag sa inledningsvis, nämligen att vi i fråga om öarna har enats om en högre andel medfinansiering. Det finns alltså ytterligare resurser och åtgärder som kan vara till hjälp för öområdena, men jag är öppen för diskussion när det gäller denna fråga. Vi kan fortsätta debatten vid ett senare tillfälle.

Talmannen. Fråga nr 53 från **Glenis Willmott** (H-0185/07)

Angående: Främjande av EU-finansiering i regionerna

I Förenade kungariket, liksom säkert också i andra medlemsstater, är människorna ofta inte riktigt medvetna om eller inser inte hur EU:s ekonomiska resurser på olika sätt har använts för att förnya mindre gynnade regioner. De projekt som EU finansierar i regionerna hör till de synligaste fördelarna med ett EU-medlemskap, och därför borde unionsmedborgarna bli mer medvetna om vad EU gör för att förbättra deras dagliga liv.

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att mottagarna av strukturfondsmedel skall främja och offentliggöra uppgifter om sin finansieringskälla? Ämnar kommissionen – för att föra unionen närmare

medborgarna – inrätta en central databas med uppgifter om EU-finansiering för varje region, så att medborgarna klart kan se vilka resurser som investeras i deras egen region?

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. (EN) Detta är en fråga som jag anser har stor betydelse för framtiden. Vi har genomfört vissa förändringar i våra bestämmelser, i vår strategi, för att nå en större synlighet. Denna politik grundas på principen om gemensam förvaltning, och inom ramen för detta delade ansvar med medlemsstaterna är lämplig information om och lämpligt offentligtgörande av strukturfondernas roll faktiskt medlemsstaternas uppgift.

Vi har också tillfogat detta krav i förordningen för perioden 2007–2013, varigenom de krav som förordningen innehåller i dag på ett sätt befästs och stärks. I detta krav framgår tydligt att det bör finnas en operativ chef för varje operativt program, och att det bör finnas en kommunikationsplan för varje operativt program. Vi har också fastställt minimikrav för den här sortens operativa kommunikationsplan i förordningen. Informationsskyldigheten rör också slutliga förmånstagare, som måste informera allmänheten genom att sätta upp en affischtavla under genomförandet av stora projekt som också är kopplade till realinvesteringar och inköp av fysiskt material. Så finns dessutom kravet på en permanent informationstavla där allmänheten kan läsa om EU:s delaktighet i projektet. Detta gäller också för utbildningsprojekt, där förmånstagaren måste informera deltagarna om att projektet är EU-finansierat.

Vi har också infört ett helt nytt element på detta område med hjälp av en förordning från kommissionen. Vi kommer också att offentliggöra listan över förmånstagare, samt den mängd offentliga medel som de tilldelas. Det kommer att finnas nationella databaser som måste vara tillgängliga för allmänheten, och kommissionen kommer dessutom att skapa en webbplats och uppge länkarna till dessa databaser på den. Allt detta bör vara gjort i början av nästa år.

Dessutom kommer såväl Generaldirektoratet för regionalpolitik som Generaldirektoratet för sysselsättning, socialpolitik och lika möjligheter att skapa en databas som innehåller information på programnivå – inte på projektnivå, vilket rör medlemsstaterna, utan på programnivå. Den kommer att klassificeras per land och per region. Databaserna kommer också att innehålla beskrivningar av de operativa programmen. Det kommer alltså absolut att finnas tillgång till information; den saken är klar.

Vi inledde utbytet av erfarenhet mellan alla involverade kommunikationschefer i november eller december förra året, men vi kommer att fortsätta med detta och nå högsta fart i slutet av året. I slutet av året kommer vi alltså att ha det första stora mötet med kommunikationscheferna för alla de operativa programmen, bara för att utbyta bästa metoder och information om den kommunikationsverksamhet som kommer att ha utvecklats i det skedet. Jag hoppas att vi med dessa ansträngningar och nya bestämmelser kommer att kunna göra den här politiken ännu mer synlig för medborgarna. Vi hoppas också att denna ökade insyn kommer att påverka politikens kvalitet och förvaltning på ett positivt sätt.

Glenis Willmott (PSE). – (EN) För att EU ska kunna skapa starkare band till sina medborgare räcker det inte med att medborgarna känner till att det strömmar in EU-medel i deras regioner. EU:s medborgare måste också bli mer delaktiga i finansieringsprocessen och det sätt som EU-medel spenderas på för att politikens målsättningar ska uppfyllas. Insyn och ansvarsskyldighet är avgörande förutsättningar för att EU:s medborgare ska involveras i den europeiska politiken. Vad finns det för strategi för att säkerställa att inte bara medlemsstaterna utan också kommissionen fungerar på ett så öppet sätt som möjligt när det gäller fördelningen av EU-medel via strukturfonder? Medborgarna borde ha möjlighet att hantera information om vem som tilldelas EU-medel, hur mycket och till vilket ändamål. Finns det sådan information tillgänglig?

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. (EN) Det var precis det jag försökte säga. Vi har dessa nya initiativ för öppenhet, genom vilka det kommer att skapas nationella webbplatser där medlemsstaterna och regionerna är skyldiga att presentera och offentliggöra information om de slutliga förmånstagarna och det belopp som de har tilldelats. Kommissionen – alla de generaldirektorat som är ansvariga för strukturfonderna – kommer att vara tvungna att tillhandahålla en direkt länk på webbplatsen till dessa nationella webbplatser med information. Vi kommer också, oberoende av varandra, att tillhandahålla information om de operativa programmen, som också kommer att finnas tillgänglig på Internet. Det kommer att vidtas fler åtgärder av dessa informationschefer på ort och ställe i regionerna inom medlemsstaterna.

Jag hoppas att informationen kommer att nå fler medborgare på detta sätt, men också att vi ökar insynen och kvaliteten på programmen och projekten.

Talmannen. Fråga nr 54 från **Lambert van Nistelrooij** (H-0195/07)

Angående: Nederländska Antillernas ställning och strukturfonderna

I artikel 299 i EG-fördraget räknas EU:s yttersta randområden upp. Öarna Sint-Maarten och Curaçao, som för närvarande utgör en del av Nederländska Antillerna, tillkännagav 2005 att de från och med den 1 juli 2007 får en särskild ställning inom Konungariket Nederländerna, liksom tidigare Aruba. De andra tre öarna Saba, Sint-Eustatius och Bonaire kommer att få en ställning som liknar en nederländsk kommun och får valrätt till Europaparlamentet.

Det visar sig nu att de berörda myndigheterna i vissa av dessa öar studerar möjligheterna att få ställning som yttersta randområde. På så sätt skulle de berörda öarna bli fullvärdiga medlemmar av EU.

Vet kommissionen vilka öar i Nederländska Antillerna som uppfyller kriterierna för att bli ett yttersta randområde? Vilka följder anser kommissionen att det i så fall skulle få för tilldelning från EU:s strukturfonder?

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. (EN) Mina tjänstenheter och jag själv har under ett antal månader samarbetat med den nederländska regeringen i denna fråga, i synnerhet med utrikesministern. Såvitt jag vet finns det ett förfarande, vilket jag är övertygad om att Lambert van Nistelrooij känner till, men såvitt vi vet i dag förekommer fortfarande en intern diskussion inom den nederländska regeringen. Man har ännu inte lagt fram något förslag för rådet om att anpassa fördraget, för detta förfarande skulle kräva att fördraget ändrades, och det är först i det skedet som kommissionen skulle ombes att framföra sin åsikt.

Men under tiden, innan rådet frågar oss, och innan hela förfarandet inleds, arbetar vi tillsammans med det nederländska utrikesministeriet och tillhandahåller dem information om vad detta skulle innebära, vilka för- och nackdelar som borde beaktas, vilka följderna skulle bli för dessa områden om de blev nya yttre randområden, och jag hoppas att den information som kommissionen har tillhandahållit hittills kan hjälpa den nederländska regeringen att fatta ett beslut.

Förfarandet kan dock först inledas när rådet mottar ansökningen från den nederländska regeringen, och liksom jag sa tidigare kan kommissionen först då göra en formell bedömning av följderna.

Vad jag kan tala om i dag är att de tre öar som vi talar om har en mycket liten befolkning – endast 30 000 invånare. Det är alltså inte fråga om några större ytterligare utmaningar när det gäller dessa medel. Vi känner dock alla till att budgetramen har fastställts för åren fram till 2013, så i synnerhet rådet skulle behöva förhandla och besluta om alla tillkommande medel. Detta skulle troligtvis bli en del av hela förfarandet för budgetförändring, men vi befinner oss fortfarande långt ifrån detta skede för närvarande.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Herr talman, kommissionsledamot Hübner! Vi talar naturligtvis om något som Nederländska Antillerna själva har bett om, som kan leda till en konstitutionell ändring, och som kan ge dessa länder möjligheter när det gäller sysselsättning, utbildning och så vidare.

Min fråga till er är om ni skulle vara beredd att genomföra denna uppföljningsstudie tillsammans med den nederländska regeringen. Det finns analysuppgifter från regioner som Guadeloupe och Martinique. Skulle ni vara beredd att samarbeta, så att de beslut som kommer att fattas i vederbörlig ordning blir så fördelaktiga som möjligt?

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. (EN) Som jag sa sökte regeringarna kontakt med oss, så vi gav dem all nödvändig information. Vi kan göra samma sak för öarna om vi ombes göra det av någon som behöver denna information. Det kan vi absolut göra, men om öarnas status skulle förändras och ändringsförslaget till fördraget skulle genomföras skulle EU:s lagstiftning vara tillämplig och genomföras i dessa områden, inklusive alla bestämmelser som relaterar till den europeiska regionalpolitiken. Fram till dess kan vi, som jag sa, tillhandahålla all nödvändig information.

Talmannen. Den tid som avsatts för frågestunden är nu slut. Resterande frågor kommer därför att besvaras skriftligen (se bilaga).

Frågestunden är härmed avslutad.

13. Avvisning av ett ärende som otillåtligt (homofobi i Europa): se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 19.35 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

14. Multilateralt avtal om upprättande av ett gemensamt europeiskt luftfartsområde – Multilateralt avtal om upprättande av ett gemensamt europeiskt luftrum (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är en gemensam debatt om

- kommissionens uttalande om ett multilateralt avtal om upprättande av ett gemensamt europeiskt luftfartsområde, och

- betänkandet av Eva Lichtenberger, för utskottet för transport och turism, om förslaget till rådets beslut om ingående av det multilaterala avtalet mellan Republiken Albanien, Bosnien och Hercegovina, Republiken Bulgarien, Republiken Kroatien, Europeiska gemenskapen, Republiken Island, f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Konungariket Norge, Serbien och Montenegro, Rumänien och Förenta nationernas övergångsmyndighet i Kosovo om inrättandet av ett gemensamt europeiskt luftrum (KOM(2006)0113 – C6-0218/2006 – 2006/0036(CNS)) (A6-0060/2007).

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill inleda med att gratulera Eva Lichtenberger till hennes mycket konstruktiva betänkande. De olika etapperna i avtalet om inrättandet av ett gemensamt europeiskt luftrum är mycket viktiga.

Avtalet undertecknades i juni förra året av 37 parter, ett antal som otvivelaktigt är utan motstycke när det gäller luftfartsavtal. Genom detta avtal kan vi inrätta ett gemensamt globalt nätverk, som kommer att föra människorna, länderna och kulturerna närmare varandra. I detta avseende fyller lufttransporterna en central funktion i integrationen och den påföljande utvecklingen av hela Europa. Med detta avtal om ett gemensamt europeiskt luftrum går vi följaktligen längre än att bara öppna marknaden; vi inrättar ett gemensamt luftfartsområde och välkomnar alla Balkanländer och länderna i Sydösteuropa till den europeiska familjen.

Detta avtal kommer att gynna utvecklingen, inte bara av fler flygförbindelser, utan flygförbindelser av bättre kvalitet. Dessa förbindelser kommer att främja handeln mellan befolkningar, vare sig det är i form av kommersiella förbindelser eller privat resande, till exempel turism, som snabbt expanderar i de flesta berörda länderna. Lufttransporterna kan följaktligen agera som en drivkraft för utvecklingen i andra sektorer och bidrar till hela Balkanregionens utveckling. Liksom energiavtalet med Sydösteuropa utgör avtalet om ett gemensamt europeiskt luftrum ett väsentligt steg mot en ännu närmare union av européer, vilket fortsätter att vara EU:s grundläggande målsättning. Avtalet utgör ett avgörande steg mot att inrätta ett gemensamt luftrum mellan EU och dess grannar till 2010, tillsammans med det avtal som nyligen slutits med Marocko och de förhandlingar som just har inletts med Ukraina.

Avtalet har en tydlig och långsiktig målsättning, men det är även värt att betona fördelarna med den valda metoden. Denna metod bygger på två pelare. Den första pelaren består av en sammanjämkning av lagstiftningen, med andra ord harmonisering av EU:s bestämmelser och normer på så viktiga områden som säkerhet, skydd, konkurrens, socialpolitik, konsumenträttigheter och miljöskydd. Denna harmonisering av de nationella lagstiftningarna och gemenskapslagstiftningen visar på Balkanländernas önskan att dela EU:s värden och principer, och lagstiftningen hos de olika parterna har sammanjämkats på ett aldrig tidigare skådat sätt. Alla avtalslutande parter har åtagit sig att bringa sin nationella lagstiftning i samklang med gemenskapens lagstiftning på detta område.

Den andra pelaren innebär att nya möjligheter skapas genom marknadsöppning. Vi är nu i färd med att inrätta en gemensam luftfartsmarknad i 35 länder för över 500 miljoner invånare, och marknaden ökar. Sedan 2001 har lufttrafiken mellan EU och Sydösteuropa ökat med nästan 120 procent, och denna tendens kommer nu att öka tack vare den fullständiga integrationen av denna region, där man räknar med att lufttrafiken kommer att öka med 6 procent per år till 2011. Sedan 2005 har antalet flygstolar på

flyg mellan EU och Balkan ökat från 12 till 14 miljoner. Jag är säker på att alla är väl medvetna om de positiva följderna av detta avtal.

För att detta initiativ ska bli framgångsrikt måste kommissionen även stödja sig på den tredje pelaren, dvs. tekniskt stöd. Vi har för avsikt att noga övervaka genomförandet av lagstiftningen, samtidigt som vi tillhandahåller våra partner all hjälp de behöver, och jag kommer att informera er om de framsteg som görs och hur situationen utvecklas.

Jag vill återigen tacka er föredragande Eva Lichtenberger och er alla för att ni stöder denna europeiska kampanj för att skapa ett gemensamt europeiskt luftrum. Parlamentet och kommissionen har återigen genom sin allians åstadkommit mycket viktiga resultat som är i Europas allmänna intresse.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE), föredragande. – (DE) Herr talman! Jag är mycket tacksam mot kommissionsledamoten för hans inledande ord. Jag vill också tacka mina kolleger för att vi tillsammans har lyckats utarbeta ett betänkande som allmänt sett är mycket sammanhängande. Jag vill påpeka att denna samordnade insats inte bör underskattas.

Det har alltid sagts om oss österrikare att vi har en samhörighetskänsla med Balkan, och det är bland annat därför som jag är glad över att vi just har nått ett avtal med länderna på Balkan som reglerar vår gemensamma utveckling inom ett särskilt verksamhetsområde och ger oss ett stegvis tillvägagångssätt för att bemöta de olikartade situationerna i dessa länder så effektivt som möjligt.

Balkanländerna, som har genomlevt ytterst svåra tider de senaste åren, med krig, tvister och nationalistiska konflikter, skiljer sig stort från varandra när det gäller respektive lands flottor, infrastruktur, kontrollbefogenheter och statliga strukturer. Just därför är det nödvändigt att tillämpa ett differentierat synsätt. Detta har man utan tvivel lyckats mycket väl med i avtalet.

Jag vill betona några punkter som kommer att vara centrala för våra gemensamma insatser. Vi kommer att övervaka arbetet med att sammanjämka lagstiftningen genom att ge hjälp och stöd med införandet av åtgärder för luftfartssäkerhet och luftfartsskydd – och jag använder engelska termer eftersom jag då kan göra åtskillnad mellan två aspekter av det tyska ordet *Sicherheit*. Det handlar först om dagliga rutiner, om de praktiska detaljerna i det dagliga arbetet. Det måste självfallet vara kristallklart för oss att villkoren måste uppfyllas, att vi inte kan blunda för brister, och att vi under de närmaste åren måste samarbeta om gemensamma bestämmelser för luftfartssäkerhet och luftfartsskydd för den europeiska luftfarten, och att dessa insatser måste kompletteras med inrättandet av mekanismer för marknadstillträde.

Jag anser att några punkter i den allmänna uppsättningen bestämmelser är särskilt centrala och viktiga, såsom passagerarnas rättigheter, särskilt funktionshindrade passagerares rättigheter, som självklart kommer att gälla i dessa länder precis som de gäller i våra egna. Personer som sitter i rullstol får inte förhindras från att resa för att det inte finns lämplig infrastruktur och personal i Balkanländerna. Social dumpning till följd av att man inte följer gemensamma bestämmelser om arbetstider måste självklart också undvikas, eftersom det är en kärnfråga som nu har spritt sig till luftfartssektorn.

Det säger sig självt att även miljöskyddet är mycket viktigt. I samband med avtalet har det talats mycket om höga tillväxtsiffror i den framtida lufttrafiken mellan EU och Balkanländerna. Denna tillväxt måste åtföljas av ett miljöinitiativ för minskade utsläpp och sänkta bullernivåer för att se till att de ökade lufttrafikvolymerna inte leder till stora öknings av miljöföroreningar.

En sista punkt rör de funktionella luftrumsblocken. Det kommer att bli svårt att utforma ett gemensamt block eller föra en gemensam politik, men jag är en oförbätterlig gammal optimist och hoppas att vi kan nå ett tillfredsställande resultat även på detta område. Vi vet att dessa saker tyvärr inte alltid fungerar smidigt, inte ens inom EU, men vi kan skapa förutsättningarna för ett gemensamt system för flygledningstjänster som bidrar till att minska utsläppen och göra livet lättare för flygbolags- och flygplatspersonalen.

Jag hoppas att det mellanstatliga samarbete som inleds med Balkanländerna i och med detta avtal kan bli ännu ett steg mot ömsesidigt samförstånd även på andra områden.

Georg Jarzembowski, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr vice kommissionsordförande! Låt mig börja med att varmt tacka föredraganden för det enorma arbete som hon har lagt ned på detta betänkande, och särskilt på resolutionen. Jag kan försäkra henne om att hon inte är någon oförbätterlig gammal optimist, utan en ungdomlig optimist!

Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater stöder helljärtat inrättandet av ett utökat gemensamt luftrum som omfattar EU, Island och Norge från Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) och grannländerna i Sydösteuropa, eftersom alla dessa länder genom detta multilaterala avtal gradvis kommer att införliva samma luftfartslagstiftning och slutligen inrätta ett enhetligt rättsligt område inom Europa som omfattar alla luftfartsspekter, från flygledningskontroll och luftrumsledning till konkurrens mellan flygbolagen. På detta sätt kommer vi även att öka luftfartssäkerheten och luftfartsskyddet och förstärka flygresenärernas rättigheter.

Jag är mycket tacksam mot föredraganden för att hon har utarbetat denna resolution. Jag vill inte att den miljövänliga märkningen ska tillämpas för alla verksamheter under alla omständigheter, men förordar en rimlig nivå av rörlighet. Därför anser vi att alla medlemsstater utan dröjsmål bör inleda arbetet med de praktiska åtgärderna för att förverkliga konceptet med ett gemensamt europeiskt luftrum genom ett effektivt system för luftrumsledning. På så sätt kan vi minska koldioxidutsläppen inom EU med upp till 12 procent.

Vi stöder även insatserna för att införa ett hållbart europeiskt system för handel med utsläppsrätter för luftfarten i syfte att nå ytterligare miljöfördelar. Fördelarna med handeln med utsläppsrätter är emellertid något som vi kommer att diskutera senare i ett annat sammanhang.

Låt mig avslutningsvis påpeka att det också är viktigt för oss att vi hjälper varandra med personalutbildning, upphandlingar och användning av den senaste tekniken för trafikledning, eftersom vi behöver ett säkert och effektivt system för att övervaka användningen av det europeiska luftrummet.

Saïd El Khadraoui, för PSE-gruppen. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Även jag vill börja med att tacka föredraganden Eva Lichtenberger för hennes utmärkta arbete med denna fråga, och även med andra luftfartsfrågor, där vi har haft nöjet att samarbeta, faktiskt ofta i överväldigande samförstånd med de flesta grupperna. Vi har gång på gång kunnat dra slutsatsen att vi strävar mot samma mål, som inte bara är en gradvis utvidgning av den avreglerade europeiska luftfartsmarknaden, utan även, och kanske framför allt, att ta vara på detta tillfälle och se till att vi gradvis exporterar – vilket också görs – det europiska regelverket, totalsumman av alla EU-bestämmelser om luftfart, till våra grannar och med tiden även till andra delar av världen. På detta sätt kan våra gemensamma bestämmelser på området för luftfartssäkerhet, luftfartsskydd, flygledning, konkurrens, social harmonisering och miljöaspekter införas av tredjeländer, vilket bidrar till att skapa lika villkor, om än upphöjt, av något slag. Detta är viktigt när vi öppnar varandras marknader, men även när det gäller våra passagerares säkerhet och upprätthållandet av social sammanhållning i sektorn.

Det är självklart att det inte kommer att bli lätt för alla berörda länder att tillämpa de befintliga EU-bestämmelserna, eftersom de ofta saknar den nödvändiga sakkunskapen eller de nödvändiga tekniska resurserna, så därför är det viktigt att det fastställs i avtalet att kommissionen är beredd att erbjuda tekniskt, juridiskt och ledningsmässigt stöd till dessa länder. Det är lika viktigt att vi i avtalet håller alternativet att kunna vidta nödvändiga åtgärder i framtiden öppet, till exempel som föredraganden redan nämnde, för att minska de negativa klimateffekterna till ett absolut minimum. Systemet för handel med utsläppsrätter har redan nämnts, och det europeiska systemet för flygledningstjänsten (Sesar) är ett annat sätt att åstadkomma detta. Självfallet stöder vi helt och fullt Lichtenbergerbetänkandet och den åtföljande resolutionen, även om vi skulle vilja skärpa vissa saker här och där. Vi har därför lagt fram några ändringsförslag som jag hoppas att parlamentet kommer att stödja. De kan vara symboliska, men är viktiga och är i linje med jämförbara resolutioner som vi redan har antagit.

Jeanine Hennis-Plasschaert, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Ett gemensamt luftrum som bygger på fritt marknadstillträde, fri etableringsrätt, lika villkor, grundas på gemensamma bestämmelser på området för luftfartssäkerhet, luftfartsskydd, flygledning och naturligtvis de sociala aspekterna och miljön skapar naturligtvis en situation som alla berörda parter vinner mycket på, och ingen kan säga att avtalet inte är nödvändigt och användbart.

Detta är i själva verket vad jag kom att tänka på när vi den 27 mars hedrade minnet av flygkatastrofen på Teneriffa. För exakt trettio år sedan kolliderade två Boeing 747, och 583 personer miste livet i vad som var den största katastrofen i vår flyghistoria. Jag insåg sedan att vi sedan dess har tagit många viktiga steg när det gäller gemensamma bestämmelser om europeisk luftfart, och särskilt flygpasagerarnas säkerhet, och blev starkt medveten om hur mycket vi har vunnit på detta.

Jag anser därför att inrättandet av ett gemensamt europeiskt luftrum, grundat på de vägledande principer som mer eller mindre har tagits upp av de flesta talarna, är ännu ett viktigt steg framåt. Genom avtalet

utvidgas luftfartsregelverket faktiskt till att gradvis omfatta våra partnerländer. Jämte säkerheten är avtalets ekonomiska vikt också uppenbar.

Precis som föredraganden och de föregående talarna anser jag att det är viktigt att betona att alla partnerländer inte startar från samma utgångspunkt. Några av dem står, milt uttryckt, inför en betydande utmaning, och partnerländernas luftfartssektorer befinner sig även i relativt olika utvecklingsstadier.

Med andra ord kommer framstegen mot ett gemensamt luftrum inte att vara enhetliga, och vi vill inte att det ska vara så heller, så jag betraktar förslaget om tekniskt, rättsligt och annat stöd från EU till dessa partnerländer som ett viktigt verktyg för att verkligen inrätta ett gemensamt europeiskt luftrum. Jag vill naturligtvis avsluta med att tacka föredraganden Eva Lichtenberger.

Mieczysław Edmund Janowski, för *UEN-gruppen*. – (PL) Herr talman! Jag gratulerar Eva Lichtenberger till hennes arbete.

Jag vill som talesman för gruppen Unionen för nationernas Europa uttrycka mitt stöd för detta multilaterala internationella avtal där EU spelar en huvudroll, trots vissa meningsskiljaktigheter om tekniska detaljer bland partnerländerna. Vi når nu slutet på ett svårt och invecklat arbete som inleddes för många år sedan, och som kommer att leda till en fri, säker och gemensam marknad för civil luftfart i Europa. Den snabba expansionen av såväl fraktflyg som passagerarflyg har medfört både positiva och negativa resultat. I detta sammanhang gläder det mig att kunna säga att den polska luftfartsmarknaden är den snabbast utvecklande marknaden i Europa, med ett genomsnitt på över 11 procent per år. Endast i Kina har lufttransporten utvecklats snabbare. Utvecklingen av lågprisflygbolag har helt klart bidragit till denna tillväxt, och har även bidragit till att utveckla några mycket viktiga knutpunkter. Vi kan nu säga att lufttrafiken i Europa har mättats, och ett krisläge som dåligt väder, en olycka eller strejker skulle orsaka allvarliga störningar i hela det europeiska systemet. Jag vill betona att det gemensamma europeiska luftrummet kommer att vara ansvarigt för att utöva tillsyn över luftfartsmyndigheterna i enskilda länder, och kommer att samarbeta med dessa myndigheter och med Eurocontrol. Säsarsystemet kommer att fylla en viktig funktion i detta sammanhang.

Två avslutande kommentarer. Det gemensamma europeiska luftrummet bör bli en föregångare till ett gemensamt världsomspännande luftrum. På denna punkt instämmer jag i kommissionsledamotens kommentarer. För det andra är det viktigt att man inte förlorar inriktningen på passagerarna ur sikte, däribland funktionshindrade passagerare som föredraganden nämnde, i alla verksamheter som omfattas av detta avtal. I detta sammanhang anser jag att den nyligen genomförda strejken av brandmän på Bryssels flygplats ger ett mycket dåligt exempel.

Vladimír Remek, för *GUE/NGL-gruppen*. – (CS) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att gratulera föredraganden till hennes arbete och som skuggföredragande tacka henne för det goda samarbetet.

En av avtalets viktigaste fördelar är enligt min uppfattning att det kommer att leda till att specifika EU-normer utvidgas till att omfatta ytterligare en region, i det här fallet Balkan, som även är en komplex region.

Eftersom jag har arbetat inom luftfarten under en del av min yrkeskarriär vet jag hur viktigt det internationella samarbetet är på detta område och att man åtminstone måste ha några särskilda bestämmelser. I och med att vi antar detta dokument uppfyller vi ytterligare en nödvändig förutsättning för utvidgningen av det gemensamma europeiska luftrummet utanför EU:s territorium. Det handlar inte bara om att förbättra säkerheten, utan även om möjligheten att öka passagerartjänsternas kvalitet. Avtalet innebär även ytterligare möjligheter för det europeiska näringslivet. Dessa konsekvenser är lika viktiga enligt min åsikt. Jag anser även att detta är ett utmärkt exempel på ett projekt som på ett praktiskt sätt kommer att bidra till att sprida tanken med EU. Ytterligare praktiska avtal av detta slag, som inte bara är försök att byråkratiskt styra livet i europeiska länder, och som får brett stöd, skulle verkligen öka EU:s prestige.

Luftfarten i Europa är öppen för alla länder som vill integreras i den europeiska flygfamiljen enligt tydliga och allmänt godtagna villkor och bestämmelser.

Jean-Claude Martinez, för *ITS-gruppen*. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! En gemensam marknad, en gemensam valuta, och nu blir till och med luftrummet gemensamt; detta är en bekräftelse på att den europeiska integrationen är en rättslig, finansiell och ekonomisk monoteism som, precis som

alla monoteistiska fenomen, har kraften att utvidga sig. Vi kan se detta här, med rådets till slut positiva beslut om ett multilateralt avtal om inrättandet av ett gemensamt europeiskt luftrum mellan EU, Balkanstaterna, Island och Norge, och om jag har räknat rätt rör det sig om 37 länder.

Denna rättsakt, som alltså är mycket positiv, är ett multilateralt avtal som består av 35 artiklar, 4 bilagor och 8 protokoll. De nationella lagstiftningarna bringas i samklang med varandra. Vi inrättar en gemensam marknad för luftfartstransport, och, du milde, enandet sker snabbare i luften än på land. Här har vi ett avtal om inrättandet av en kontinental luftfartslagstiftning under fem huvudrubriker: etableringsrätt, luftfartssäkerhet i artikel 11, särskilda bestämmelser om luftfartssäkerhet vid terroristhot och flygplanskapningar, trafikledning och naturligtvis konkurrens, med statliga stöd, offentliga kontrakt och marknadsföring av varor.

Förutom alla klassiska bestämmelser som är gemensamma för alla dessa multilaterala avtal, det vill säga bestämmelser om tvistlösning, tolkning och genomförande, har vi här möjligheten till etappvis tillämpning, återigen med det klassiska problemet med startdatum och provisorisk tillämpning. För en gångs skull kan vi inte göra annat än att välkomna ett avtal som underlättar för både företag och fysiska personer.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Jag instämmer i den föregående talarens mycket positiva kommentarer. Trettiosju avtalsslutande parter måste ratificera avtalet innan det slutligen börjar tillämpas. Till dess kommer bilaterala avtal, i den mån de finns, att tillämpas. Vår föredragande har betonat att synsättet ”en storlek passar alla” är olämpligt när det gäller de associerade länderna.

Det mellanstatliga tillvägagångssättet med en gemensam kommitté som är större nödvändigt, som hon så artigt uttrycker det – och jag vill gratulera Eva Lichtenberger till hennes betänkande – gör ändå att samarbetet blir avsevärt besvärligare. Det är självklart att genomförandet av Sesar-systemet kommer att förenkla trafikledningen, och vi kan bara ge vårt helhjärtade stöd till kommissionsledamot Jacques Barrot för att utvecklingsfasen för Sesar ska gå så snabbt som möjligt.

Jag behöver väl knappast påminna er om att detta system kommer att bidra avsevärt till miljön och är effektivare än systemet för handel med utsläppsrätter, som man nu vill införa för den civila luftfarten, att luftrummet kommer att organiseras bättre och att vi kommer att göra verkliga besparingar i flygbränsle? Då skulle vi inte bara få ett öppet luftrum, utan även ett rent luftrum, som kommissionsledamoten uttryckte det.

Jag vill emellertid upprepa mina farhågor om att de avtal som ska ratificeras av de avtalsslutande parterna kan försena genomförandet av Sesar. Den etapp vi behandlar i kväll är viktig, och måldatumet 2010 är ambitiöst. Utvecklingsfasen av Sesar bör slutföras 2013. Ambitionen att göra framsteg i miljöskyddsintresse är helt rätt, men jag vill be kommissionen att tala om för oss om det är möjligt att göra framsteg i arbetet och hur långt arbetet med regelverket har kommit i partnerländerna. Kan kommissionen hålla parlamentet regelbundet informerat om hur detta arbete framskrider?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – Felicit raportorul pentru munca depusă. Încep prin a menționa că România și Bulgaria, ca state membre, respectă acquis-ul comunitar. De asemenea acestora se aplică regulamentele în vigoare. Acordul multilateral pentru stabilirea spațiului aerian comun european se înscrie în politica de vecinătate a Uniunii Europene și în procesul de extindere a pieței interne de transport la statele vecine. Statele din Balcani sunt importante pentru Uniune Europeană. Este important pentru aceasta ca statele semnatare să respecte standardele și reglementările europene privind siguranța și securitatea aviației, drepturile pasagerilor, concurența, achizițiile și ajutorul de stat. Implementarea acordului se va face gradual, conform protocolului cu fiecare stat semnatar, urmând ca aplicarea integrală a acordului să se realizeze după ratificarea sa de către toate părțile semnatare. Până în acel moment se vor aplica acordurile bilaterale existente privind accesul la spațiul aerian și frecvențele utilizate. Având în vedere importanța spațiului aerian comun european pentru politica comunitară de transport, este important ca statele semnatare să primească din partea Comisiei Europene sprijinul tehnic, legal și procedural necesar pentru implementarea sa. Felicit încă o dată raportorul pentru activitatea depusă.

Arūnas Degutis (ALDE). – (LT) Den resolution som vi behandlar i dag är kortfattad, men central. I och med denna resolution kommer vi att ge vårt godkännande till ett multilateralt avtal om ett gemensamt europeiskt luftrum. Detta avtal, som kommissionen förhandlade fram för ett år sedan med Balkanländerna och Island och Norge, är viktigt eftersom det bidrar till att utvidga tillämpningen av EG:s luftfartsnormer till de nämnda partnerländerna.

Detta är mycket viktigt, inte bara för dessa länder, utan även för EU, eftersom EU-normerna gradvis kommer att börja tillämpas inom det ovannämnda geografiska området, framför allt när det gäller luftfartssäkerhet, vilket kommer att leda till att våra medborgare kommer att kunna resa säkrare. Resorna till Balkan ökar konstant allteftersom dessa länder knyts närmare till EU.

Den internationella luftfarten är ett komplicerat och mångfacetterat område, och därför var det rätt att välja en asymmetrisk förhandlingstaktik för den särskilda situationen och nivån för genomförandet av de befintliga normerna i partnerländerna. Detta bör leda till att normerna kan genomföras snabbare, att de länder som kommit längre inte hålls tillbaka, samtidigt som man uppmuntrar de länder som ligger längst efter.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. (FR) Herr talman! Jag vill tacka parlamentet för att ni har betonat – som alla talare har gjort – vikten av detta avtal om inrättandet av ett gemensamt europeiskt luftrum.

Jag vill säga föredraganden att miljöaspekterna och de sociala aspekterna naturligtvis omfattas av avtalet om EU:s bestämmelser. De avtalsslutande parterna har dessutom åtagit sig att genomföra gemenskapens regelverk, vilket även gäller passagerarnas rättigheter och särskilt funktionshindrade personers rättigheter, som föredraganden framhöll. De avtalsslutande parterna till detta gemensamma europeiska luftrum har även åtagit sig att genomföra all framtida EU-lagstiftning på detta område, bland annat om sociala rättigheter. Det europeiska luftrummet kommer därför att fungera som en gemensam ram för luftfartstransporten och kommer att garantera lika behandling under alla omständigheter för alla berörda parter.

Jag vill också påpeka att Sesar kommer att främja en bättre trafikledning i luftrummet, vilket också kommer att vara en viktig faktor. Många av er har även påpekat att det inte bara är viktigt att gemenskapens regelverk följs, utan att det även är nödvändigt att tillhandahålla stöd, och att detta stöd ska vara proportionerligt till behoven för varje avtalsslutande part, eftersom alla inte befinner sig på samma nivå. Till svar på Erna Hennicot-Schoepges' kommentar om denna punkt kommer jag att göra som hon önskade och kontinuerligt informera parlamentet om den rättsliga processen i partnerländerna. Ni gjorde alldeles rätt, fru Hennicot-Schoepges, i att betona risken för att ratificeringen kan hamna på efterkälken, när det i själva verket är viktigt att detta gemensamma luftrum kan inrättas snabbt. Jag kommer därför att vara mycket uppmärksam på det som ni har sagt.

Jag tror att jag har tagit upp nästan allt som har sagts. Jag vill dock tillägga att kommissionen kommer att genomföra årliga utvärderingsbesök och lägga fram en detaljerad rapport för parlamentet om de framsteg som har nåtts av de avtalsslutande parterna till det europeiska luftrummet.

För Silvia-Adriana Ticăus' skull vill jag även tillägga att det sörs för Bulgariens och Rumäniens anslutning i avtalet. Eftersom dessa två stater nu är medlemmar i EU är de parter till avtalet, och inga ändringar planeras.

Det var allt jag hade att säga. Jag tackar parlamentet varmt för det intresse som det har visat för detta avtal, som verkligen är absolut avgörande för att ena det europeiska luftrummet. Ibland kanske vi måste börja med himlen för att nå enighet nere på jorden, som Jean-Claude Martinez sa.

Talmannen. Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag kl. 11.30.

15. Galileo (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är kommissionens uttalande om Galileo.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tackar parlamentet för att det har tagit initiativet till denna resolution. Resolutionens innehåll utgör ett stöd för kommissionens insatser. Antagandet av resolutionen i plenum är dessutom ett ytterligare bevis på Europeiska gemenskapens tydliga och orubbliga önskan att slutföra Galileo, detta storslagna europeiska projekt, på ett framgångsrikt sätt.

Hur ser läget ut? Med tanke på att förhandlingarna om koncessionsavtalet med det anbudsgivande konsortiet står still och eftersom det inte har nåtts några framsteg när det gäller de villkor som jag

fastställde för ett år sedan, har jag ställt ett ultimatum med exakta tidsfrister för att bryta detta dödläge. På grundval av detta ultimatum, som stöds av rådet, har jag fått ett mandat från rådet att arbeta med alla möjliga alternativ. Kommissionens arbete på grundval av rådets (transport) mandat från den 22 mars 2007, som ni gav ett ovärderligt stöd till i er resolution, framskrider tillfredsställande. Resultatet av detta arbete kommer att läggas fram i ett meddelande till parlamentet och rådet, som kommissionen har för avsikt att anta den 10 maj 2007, det vill säga en månad före rådets (transport) nästa möte i juni 2007.

I detta meddelande kommer vi att bemöta alla de krav som rådet ställde den 22 mars 2007 och de krav som parlamentet framför i den resolution som ni kommer att anta. Detta meddelande kommer att innehålla en utvärdering av den nuvarande situationen, av de svårigheter som programmet har mött, däribland skälen till dödläget i förhandlingarna om koncessionsavtalet, därefter en analys av möjligheterna till ett snabbt slutförande av koncessionsavtalet, och även alternativa lösningar till den plan som har antagits hittills. Det kommer inte att finnas några tabun, varken när det gäller orsakerna till de nuvarande svårigheterna, den möjliga tidtabellen eller de frågor som rör finansieringen eller förvaltningen.

När det gäller de alternativa lösningarna finns det flera möjliga alternativ. De sträcker sig från att behålla projektet i den nuvarande formen till att avsluta det, vilket jag naturligtvis inte räknar med. En mellanliggande lösning kunde vara att den offentliga sektorn tar på sig ansvaret för installationen av hela eller delar av satellitinfrastrukturen, och att driften sedan sköts av en privat partner. Det är ett av alternativen. Varje alternativ kommer emellertid att granskas ingående, och vi kommer att se på de tekniska och finansiella konsekvenserna, inklusive förvaltningsfrågan.

Kommissionens prioritering är fortfarande att garantera bästa möjliga kostnads–nyttoförhållande för projektet och samtidigt undvika ytterligare förseningar. Att undvika nya förseningar är centralt med tanke på de risker som kan uppstå om konkurrerande system moderniseras. Om vi skulle följa den nuvarande planen och förhandlingarna om koncessionsavtalet skulle återupptas mycket aktivt under de närmaste veckorna kommer jag naturligtvis att informera parlamentet om de framsteg som nåts.

Nu vill jag tala med er om programmet Europeiskt system för navigering genom geostationär överlappning (Egnos), som förbättrar det globala positioneringssystemet för europeiska användare. Europeiska rymdorganisationen (ESA) kommer att slutföra översynen av detta systems operativa beredskap till mars 2008. Egnos kommer då att vara klart att tas i full drift, och vi måste finna en ekonomisk operatör som kan använda Egnos-tillämpningar före mars 2008. EU-institutionerna kommer också att kunna finansiera systemet från samma datum. Jag betonar detta lite extra eftersom Egnos kommer att ge oss möjligheten att redan nu utvärdera några satellitnavigationstillämpningar, och därför är av stort intresse eftersom det är det första steget som kommer att bana väg för Galileo.

När det gäller finansieringen av de europeiska satellitnavigationsprogrammen vet ni att kommissionen lade fram ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning i juli 2004. Detta förslag innehåller ett särskilt rättsligt instrument för Galileoprogrammet som är förenligt med det framtida europeiska rymdprogrammet och tillgodoser behovet av sund finansiell förvaltning inom budgetramen 2007–2013. I detta förslag nämns ett provisoriskt arrangemang för finansiellt stöd från Europeiska gemenskapen som uppgår till 1 miljard euro. Rådet nådde en partiell allmän ståndpunkt om detta förslag den 21 april 2005. Parlamentet antog även ett positivt yttrande i första behandlingen den 5 september 2005. Den definitiva finansieringen kommer att bero på vilka alternativ som väljs och kommer naturligtvis att läggas fram i god tid inför budgetmyndigheten.

När det gäller förvaltningen av Galileoprogrammet överväger kommissionen för närvarande alternativ som sannolikt kommer att möjliggöra effektivare samordning mellan de olika aktörerna i programmet, dvs. kommissionen, tillsynsmyndigheten och Europeiska rymdorganisationen.

Nu ett par ord om externa förbindelser. Internationella avtal om Galileoprogrammet förhandlas på grundval av artikel 300 i fördraget. Det förfarande som fastställs i denna artikel omfattar fortfarande samråd med parlamentet innan förhandlingarna slutförs. Jag är naturligtvis medveten om att parlamentet är angeläget om att vara nära involverat i tillsynen av förvaltningen.

När det gäller Galileotillämpningarna och grönboken om dessa tillämpningar kommer det offentliga samrådsförfarandet snart att avslutas. Över 70 bidrag har inkommit från en rad olika sektorer. Kommissionen måste nu analysera resultaten innan den utarbetar den handlingsplan som ska genomföras från 2008.

Ni vet att Galileo är det mest ambitiösa industriprojekt som EU någonsin har företagit sig. Jag är naturligtvis angelägen om att söka parlamentets stöd här i kväll, med hänsyn till svårigheterna med detta företag, men även för att vi vill att det ska lyckas. Det är sant att kommissionen och de behöriga tjänsteavdelningarna kommer att behöva arbeta ytterst hårt under den närmaste månaden för att finna de bästa lösningarna som gör att vi kan ta oss ur den nuvarande situationen och gå framåt med programmet i sinom tid.

Detta var vad jag ville uppmärksamma parlamentet på här i kväll. Jag kommer naturligtvis att göra det till en hederssak att se till att parlamentet hålls informerat under loppet av de undersökningar som kommer att genomföras, och jag vill tacka er i förväg för att ni, i det förslag som ni kommer att rösta om i morgon, går med på att ge oss den hjälp vi behöver för att övertyga medlemsstaterna om att detta projekt är mycket viktigt för Europas framtid och att vi därför beslutsamt måste gå vidare med det.

Etelka Barsi-Pataky, för PPE-DE-gruppen. – (HU) Herr vice ordförande! Tack för den detaljerade informationen. Vid invigningen av fotoutställningen om Airbus denna eftermiddag hörde vi om de imponerande bedrifter som 2000-talets europeiska utvecklingstekniker har lyckats med. Men vi hörde även från företrädaren för Airbus att det uppstod problem med tillverkningen, att förseningen har orsakat ohjälpliga skador och även att Airbus inte var tillräckligt EU-inriktat, utan styrdes av medlemsstaternas åsikter.

Nu har även Galileo gett sig in på denna väg, men sedan Europeiska rådets vårmöte har kommissionen och parlamentet enats om att dessa fel fortfarande kan undvikas i tid. I höstas fäste parlamentet kommissionens och rådets uppmärksamhet på det ökande antalet olösta problem och förseningar, och därför välkomnar vi och gläder oss över vice ordförandens djärva drag och beslutsamma agerande. Jag kan försäkra er om att ni kommer att ha parlamentets stöd i arbetet för att lösa de svåraste frågorna om en öppen, tydlig och genomförbar tidtabell och för att se till att man slutligen kan enas om en vettig finansiering, antingen genom förhandlingar eller genom en alternativ lösning. Det är vad vi väntar på: effektiva och bättre offentliga styrelseformer och ett tydligt politiskt ansvar för att förvärva de nödvändiga verktygen. Vi vill äntligen ha ett svar från aktörerna inom den europeiska rymdindustrin om det finansiella deltagandet och om finansieringssättet som bygger på en 2/3-formel, eftersom detta är vad som anges i anbudsförfarandet.

Galileo är den första gemenskapsinfrastrukturen, och därför följer parlamentet detta projekt med stort intresse. Ni nämnde att parlamentet röstade igenom nästan 1 miljard euro för Galileoprogrammet i sin sjuårsbudget. Detta belopp finns tillgängligt från och med den 1 januari, men vi skulle vilja veta vad vi ska spendera pengarna på och hur de kommer att användas.

Norbert Glante, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Barrot, mina damer och herrar! Det är verkligen frustrerande att se hur illa ställt det har blivit till följd av förseningen i Galileoprogrammet. Det är obestriddligen ett ambitiöst företag att genomföra ett offentlig-privat partnerskapsprojekt på EU-nivå för första gången. De små och medelstora företag som deltog i den utfrågning som genomfördes i samband med grönboken väntar emellertid på klartecken för att planera, producera och marknadsföra sina tillämpningar, så att de arbetstillfällen som de alla räknar med att kunna skapa verkligen kan förverkligas.

Näringslivet förväntar sig att vi ska hålla det fritt från politisk inblandning. ”Affärer skapar fler affärer”, är ett välkänt ordspråk. Allt som oftast får jag emellertid, även om jag personligen alltid är mycket företagsvänlig, känslan av att näringslivet hemfaller till vädjanden om politisk hjälp så fort det stöter på svårigheter, och drar sig för att ta risker.

En rättvis uppdelning av investeringar, risker och vinster är av största vikt för den offentlig-privat partnerskapsmodellen. Förslaget i yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi om att medel ska hållas i reserv för tillsynsmyndigheten i första instansen var avsett som en påminnelse till samtliga parter om att gå framåt och ta igen den förlorade tiden. Vi vet mycket väl att detta är att leta efter falska syndabockar, för att citera ett gammalt ordspråk, men vi har tyvärr inga andra hjälpmedel för att utöva påtryckningar.

Vi är fortfarande optimistiska, och vår socialdemokratiska grupp i Europaparlamentet fortsätter också att stödja projektet, men vårt tålamod är inte outtömligt. Jag hoppas att de tidsgränser och tidsfrister som har fastställts nu kommer att bidra till att sammanföra deltagarna och det nödvändiga konsortiet. För att avsluta med ett annat ordspråk, så betyder handling mer än ord. Nu är det alltså dags att handla.

Fiona Hall, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag välkomnar detta tillfälle att diskutera Galileo, men det ger mig en underlig känsla av att uppleva en tidsförskjutning.

Det var sju månader sedan vi senast hade en plenardebatt om detta ämne, och det är mycket oroande att det inte har gjorts några framsteg sedan dess. Vid det tillfället, i september, uttryckte jag, liksom andra ledamöter, oro över den kraftigt stigande kostnaden för projektet. Vi måste vara helt uppriktiga: inga tabun, som kommissionsledamoten sa. Galileo har potential att bli ett mycket betydelsefullt europeiskt projekt, men tekniken utvecklas snabbt. Den stora förseningen skulle kunna innebära att vi kommer till en punkt när det helt enkelt inte är någon idé att göra något mer. Galileo är beroende av intäkter, och om projektet inte tillför något mervärde kommer ingen att betala för att använda sig av det.

Jag lyssnade med stort intresse till kommissionsledamot Jacques Barrot. Något som i alla fall verkar ha förändrats till sist är rådets och kommissionens villighet att vidta bestämda åtgärder. Jag välkomnar verkligen tidsfristen den 10 maj och yrkandet på att väsentliga framsteg ska ha gjorts till dess i fråga om villkoren. Jag välkomnar också åtagandet att undersöka alternativ för tillhandahållande av projektet, men risken för en interimistisk lösning som är beroende av statskassan oroar mig.

Slutligen har kommissionen sagt att man kan bli tvungen att omvärdera vissa grundläggande aspekter av tidigare antaganden och tillvägagångssätt. Jag vill fråga kommissionsledamoten om han i efterhand medger att det var ett misstag att gå med på sammanslagningen av de två konsortierna i juli 2005? Enligt min uppfattning var det vid detta tillfälle som kommissionen tappade allt inflytande. Håller han nu med om att konkurrensens drivkraft och det faktum att det finns alternativ är de faktorer som bidrar bäst till att hålla ett offentlig-privat partnerskap inom tidsramen och budgeten?

David Hammerstein Mintz, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! I sin budgetram gör EU en betydande insats för att lansera Galileoprogrammet. Vi är nu skyldiga att se till att EU:s pengar används och hanteras på lämpligt sätt.

Om programmets privata partner inte uppfyller sina skyldigheter måste de omedelbart bytas ut. Vi förlitar oss på att Galileosystemet kommer att kunna tas i drift så snart som möjligt och att det kommer att bli en nyckelfaktor för att underlätta för transporten och förbättra övervakningen av våra miljöproblem, som klimatförändringen.

Vi skulle vilja att Galileoprojektet även blir förenligt och driftskompatibelt med de konventionella navigationssystemen som GSM och andra. Det är viktigt att det blir möjligt att ansluta systemen sinsemellan och att de kompletterar varandra. Tillsammans med det amerikanska GPS och det ryska Glonass måste de bidra till att förbättra vårt navigationssystem.

Samtidigt måste vi fortsätta att övervaka programmet för att försäkra oss om att Galileos tillämpningar respekterar de allra strängaste etiska och människorättsliga normer.

Nu frågar vi oss emellertid om Galileo bara är en illustration eller om det kommer att bli verklighet. Jag undrar om kommissionen har tillräcklig ledningskapacitet för de omständigheter och utmaningar som Galileo innebär. EU:s prestige står på spel.

Gerard Batten, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Det finns ett alldeles utmärkt, befintligt satellitbaserat system tillgängligt för EU:s medborgare att använda. Men vi vet alla att Galileo egentligen handlar om att utvidga Europeiska unionens makt och herravälde och att det i slutändan är tänkt att användas i militärt syfte av EU:s tänkta militära styrkor.

Samtidigt har man stött på stora problem i fråga om finansieringsplanerna för detta storslagna projekt, som kommer att gå på flera miljarder euro. Den brittiska regeringen, som alltid har öga för möjligheter till extra beskattning, planerar att använda det för att genomföra vägtullsystem, så att de brittiska medborgarna ska kunna hjälpa till att betala för att debiteras för förmånen att få köra på sina egna vägar.

Galileo har alla förutsättningar att bli en Airbus i rymden, och, som Galileo Galilei påpekade, allt som skickas upp måste komma ned igen. I det här fallet skulle det vara mycket bättre om det inte skickades upp någonting över huvud taget.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Herr talman! Satellitnavigationssystemet Galileo kommer att befästa EU:s plats i den globala civilisationen under det närmaste århundradet. Enskilda företags och länders själviska intressen kommer inte att lyckas undergräva hela EU:s berättigade intresse i detta. Parlamentet är oroad över förseningarna i genomförandet av Galileoprojektet och kräver att kommissionen lägger fram en

plan för att garantera att EU:s eget satellitsystem verkligen kommer att kunna lanseras. Parlamentet måste stödja kommissionen i satsningen för att se till att Galileo byggs på annat sätt av en annan grupp av entreprenörer än det konsortium som bildades 2005. Vi måste komma ihåg att Europa kan tas över av det ryska Glonass- eller det kinesiska Beidoussystemet. Galileosystemet kommer att garantera EU:s framtida plats i civilisationen.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. (FR) Herr talman! Först och främst vill jag tacka Etelka Barsi-Pataky för hennes stöd till detta program, samtidigt som hon är mycket vaksam, eftersom hon alltid har ställt rätt frågor om det.

Jag vill uttrycka mig mycket tydligt inför parlamentet. Fru Hall, jag anser inte att problemet beror på att det endast finns ett konsortium. Det verkliga problemet är att Galileoprogrammet lanserades med ett offentlig-privat partnerskap som kanske inte fungerade så väl som det kunde ha gjort. Det offentlig-privata partnerskapet bygger fortfarande på en mycket exakt affärsplan, och jag kan tillägga att man i Förenta staterna nådde oberoende i rymden med hjälp av arméns militära budget, vilket senare gav NASA möjlighet att utveckla sina tjänster.

Därför anser jag att vi måste ställa oss de väsentliga frågorna nu. Måste det offentlig-privata partnerskapet – även om vi behåller det – ha exakt samma dimension? Det är problemet. Uppriktigt sagt anser jag inte att frågan om huruvida det finns ett eller två konsortier verkligen är problemet. Det verkliga problemet nu är att veta om Galileos tillämpningar ger ett sådant mervärde att ett EU-åtagande på den planerade nivån verkligen är motiverat.

Jag hörde även att Galileo kan vara oanvändbart. Vi måste bestämma oss för om vi vill att EU inte bara ska nå oberoende i rymden, utan även en hel rad framsteg i vardagen till alla medborgares nytta. Galileo är inte bara ett prestigefyllt program, utan det är ett program som i grund och botten är avsett att tillgodose behov, och jag har goda förutsättningar att veta hur stor nytta vi skulle kunna ha av Galileoprogrammet på transportområdet.

Herr talman! Jag har lovat att regelbundet informera parlamentet om hur våra överläggningar fortskrider. Jag måste säga er att jag personligen har tagit denna fråga på mycket stort allvar, och jag vill verkligen ta en mycket noggrann titt på saker och ting för att vara säkra på att vi, om vi måste göra smärre ändringar av det scenario som vi tänkte oss från början, kan vara säkra på att det verkligen kommer att lyckas. Norbert Glante talade särskilt om den nytta som medborgarna kan ha av Galileo, vilket även gäller små och medelstora företag, som Galileo kan erbjuda nya möjligheter. Ni har rätt, detta är verkligen hjärtpunkten. Vi måste veta vilket slags mervärde som Galileo kommer att ge och vad alla de tillämpningar som kommer att bli möjliga att genomföra består av.

Vi håller på att undersöka allt detta mycket noggrant. Det är allt jag kan säga här i kväll, men jag kommer att stå till parlamentets förfogande även i fortsättningen för att tala om detta fascinerande, men svåra ämne.

Talmannen. Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽⁶⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag kl. 12.00.

16. Gemensamma skyddsregler för den civila luftfarten (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en andrabehandlingsrekommendation från utskottet för transport och turism om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om gemensamma skyddsregler för den civila luftfarten och om upphävande av förordning (EG) nr 2320/2002 (14039/1/2006 – C6-0041/2007 – 2005/0191(COD)) (Föredragande: Paolo Costa) (A6-0134/2007).

Paolo Costa (ALDE), *föredragande*. – (IT) Herr talman, herr Barrot, mina damer och herrar! Jag är besviken över att "Transport live night show" inte är rådets favoritprogram, eftersom det var rådet som

⁽⁶⁾ Se protokollet.

jag särskilt ville tala med. Jag är i själva verket säker på att mina kolleger och kommissionens ordförande väl känner till det som jag snart kommer att upprepa för dem, och jag tror att de instämmer i mina åsikter, medan vi däremot vet att vi har vissa problem med rådet.

Parlamentet har med stort intresse och avsevärd förståelse välkomnat kommissionens förslag om att se över skyddsreglerna när det gäller eventuella attacker mot flygplatser, flygplan och luftfartssystemet. Kommissionen har gripit sig an denna fråga på ett mycket öppet sätt, och har varit medveten om att vi har en viktig uppgift att utföra, nämligen inrättandet av ett gemensamt säkerhetssystem som kommer att minska olägenheterna för passagerarna och göra det möjligt att öka säkerheten och organisera oss bättre för att nå detta mål.

Jag tycker att man kan säga att vi även har åstadkommit några förbättringar genom att försöka fastställa de gränser inom vilka det är möjligt att tillåta beväpnad personal ombord och genom att försöka lösa de tekniska problemen med skillnaden mellan att transportera vanlig last och post, identifiera förfaranden för att organisera inspektioner på flygplatser och behandla många andra tekniska detaljer.

Vi körde dock fast med ett problem, där jag fortfarande inte har lyckats förstå logiken bakom rådets motstånd. Frågan är mycket enkel: säkerhet är både en privat och en offentlig fråga. Vi vill alla kunna resa säkert. När säkerheten påverkas av terroristattacker är det emellertid helt klart i allas intresse att vi gemensamt försvarar oss mot sådana attacker.

I Förenta staterna betraktas till exempel denna fråga uteslutande som ett allmänt intresse, och kostnaderna bärs helt och hållet av skattebetalarna. När det gäller detta vill jag upprepa det förslag som vi redan har fört fram – och som vi fortsätter att betona, kanske envist – om att vi bör godta principen om att säkerhetskostnaderna bör bäras av de medborgare som reser och av de stater som vill skydda sig, inte minst vid flygplatser och ombord på flygplan, särskilt eftersom allt vi begärde var att denna princip skulle godtas, vilken ger varje medlemsstat fria händer att själv besluta om hur bidragen från de två källorna ska balanseras.

Som en andra princip ville vi att de säkerhetskostnader som bärs av medborgarna ska vara öppna och tydligt fastställda, och som en tredje princip begärde vi en garanti för att alla tilläggsavgifter som betalas för säkerhet faktiskt ska spenderas på säkerhetsaspekter.

Det enda vi begärde var att dessa tre principer skulle godtas, och vi gav således upp om det interinstitutionella avtal som undertecknades 2001, enligt vilket det var meningen att kommissionen skulle lägga fram mycket mer detaljerade förslag för att hantera problemet med finansiering av säkerheten, som därefter självklart även måste godkännas av rådet. På denna punkt har vi inte fått något svar, och vi har inte kunnat nå en slutsats.

Om parlamentet inte lyckas upprepa omröstningen i utskottet, som blev enhällig, hoppas jag att vi åtminstone når en betydande majoritet i morgon, som inte kommer att visa på parlamentets makt, utan på dess goda vilja att finna en lösning på problemet för alla EU-medborgare.

Jag vill betona att säkerheten tyvärr är en fråga som vi måste leva med. Att sticka huvudet i busken och låtsas att finansieringsproblemet inte existerar är inte ett svar som är värdigt de rådande tiderna, problemet eller våra förhoppningar. Vi stöder därför helhjärtat en mer tekniskt avancerad organisation på säkerhetsområdet, men vi begär att denna fråga ska lösas, åtminstone i princip. Om vi lyckas nå detta mål så snart som möjligt anser jag att vi verkligen kommer att ha agerat i våra medborgares intresse.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. (FR) Herr talman, herr Costa! Det är sant att detta förslag är viktigt. Kampen mot terrorismen förblir självklart en prioritering för alla EU-institutioner. Skyddsreglerna för den civila luftfarten måste ständigt anpassas. Vi måste fortsätta att söka nya vägar för att ge ett ökat och effektivt skydd till EU-medborgarna. Vi måste dra lärdom av erfarenheten och sammanjämka säkerhetskraven med de berörda parternas operativa behov: den förvaltning som är ansvarig för genomförandebestämmelserna, flygplatschefer, flygbolag och naturligtvis passagerarna.

Det befintliga regelverket om skydd för den civila luftfarten inrättades efter attackerna den 11 september 2001. Det utarbetades som ett mycket brådskande ärende, vilket förmodligen förklarar den överdrivet detaljerade karaktären hos bilagan till förordning (EG) nr 2320/2002. Den föreskrivande och detaljerade naturen hos denna bilaga är en belastning som förhindrar oss att införa ny, mer effektiv teknik eller tillhandahålla säkerhetssystem som är bättre anpassade till de verkliga risker som vi måste ta hänsyn till. Slutligen leder detta till att vi inte kan fylla rättsliga luckor när det gäller flygfrakt och hantering av flygningar från tredjeländer. Detta nya system, vars syfte är att ersätta förordning (EG) nr 2320/2002

med en ny förordning som är bättre eftersom den både är enklare och tydligare, är självklart mycket önskvärt.

Anpassningen av säkerhetsreglerna för den civila luftfarten kommer att bidra till att förbättra skyddet av medborgarna. Det kommer att bli möjligt att tillgodose de berörda parternas rättmätiga intressen eftersom balansen mellan de risker som måste beaktas och omfattningen av de kontroller som måste genomföras kommer att vara bättre. Jag medger att jag skulle ha föredragit att detta förslag hade antagits i första behandlingen. Denna försening är desto mer beklaglig när man inser, som jag gör i dag, att Paolo Costas förslag till betänkande fullständigt bekräftar behovet av detta initiativ, och vi instämmer i de flesta av de faktiska operativa förslagen.

Jag kommer nu till de ändringsförslag som har lagts fram. Över hälften handlar om de ändringsförslag som parlamentet antog i första behandlingen. Kommissionens ståndpunkt om dessa förslag förblir naturligtvis oförändrad.

Jag vill kommentera att par saker om några av de nya ändringsförslag som har lagts fram. För det första anser jag att ändringsförslag 46 är lämpligt. Det kommer att göra det möjligt för kommissionen att samarbeta närmare med Internationella civila luftfartsorganisationen (ICAO) för att utbyta information och erbjuda ömsesidigt stöd i samband med kontroller och inspektioner. Jag välkomnar därför det tillvägagångssätt som anges i detta ändringsförslag.

Ändringsförslag 33 innehåller en tidsfristklausul för alla genomförandeåtgärder som ska ses över igen efter sex månader. I en gemensam förklaring som bifogas det nya beslutet om kommittéförfarandet erkänner parlamentet och rådet emellertid att bra lagstiftning kräver att de verkställande befogenheter som har tilldelats kommissionen inte är tidsbegränsade. Jag förstår naturligtvis resonemanget om att det är mycket viktigt att en text som har trätt i kraft ses över igen längre fram, men jag är ändå oroad. En systematisk tillämpning av denna princip kan ge upphov till rättslig osäkerhet, och luftfartssektorn kan då uppmuntras att ändra sina förfaranden eller införa nya, vilket får katastrofala konsekvenser när det gäller förfarandenas effektivitet, passagerarinformationen och kostnaderna. Därför föredrar jag att förkasta ändringsförslag 33 i den nuvarande utformningen. Jag kan däremot godta att ett åtagande om att se över texten infogas.

Jag vill utnyttja detta tillfälle för att betona att kommissionen ständigt kontrollerar att de antagna åtgärderna fungerar bra och att vi inte tvekar att ändra dem om så behövs. Som en del av en halvårsöversyn sköt kommissionen i förra veckan upp införandet av en begränsning av storleken på handbagage i ett år för att kunna se över fördelarna med denna åtgärd och, om nödvändigt, se till att operatörerna är bättre förberedda på att genomföra den.

I ändringsförslag 37 ges medlemsstaterna möjlighet att inte genomföra åtgärder som de anser vara oproportionerliga. Om denna bestämmelse antas skulle den kunna underminera systemet med EU-omfattande harmoniserade grundläggande standarder för luftfartssäkerhet. Vi skulle riskera att gå tillbaka till ett lappverk av 27 splittrade nationella regelverk, vilket skulle leda till att fem års harmoniseringsarbete skulle vara totalt bortkastat. Detta ändringsförslag skulle även kunna leda till att systemet med en enda säkerhetskontroll ("one stop security") för flygningar inom gemenskapens territorium undergrävs.

Syftet med en rad ändringsförslag – nr 10, 67, 77, 79 och 81 – är att göra det lättare att sluta säkerhetsavtal med tredjeländer. Avsikterna med dessa ändringsförslag är goda, men de är tyvärr inte kopplade till något mandat. De leder därför till att uppgiften försvaras, tvärt emot deras målsättning. Vi måste därför se över kapitlen 4 och 5 i bilagan till förslaget till förordning om rådets gemensamma ståndpunkt på nytt, för att fastställa de aspekter som kommissionen kan nå en överenskommelse om. Jag anser dock inte att dessa ändringsförslag är nödvändiga för att nå de avsedda målen. Därför skulle kommissionen föredra att förkasta dem.

Herr Costa! Ni har, särskilt för rådet, identifierat den största stötestenen, nämligen finansieringen av luftfartssäkerheten. Detta är helt klart en viktig debatt. För min del nöjer jag mig med ett mer praktiskt synsätt i denna fråga. EU behöver ett instrument för att se till att de standarder som antas för luftfartssäkerheten genomförs enligt regler som garanterar rättvisa konkurrensvillkor. Det måste råda lika villkor både inom EU och för globala konkurrenter.

Men det är sant, vem betalar räkningen? Jag vill ta ett av ändringsförslagen som exempel. Enligt detta ändringsförslag ska medlemsstater som inför fler och strängare säkerhetsförfaranden än de som fastställs

i EU-lagstiftningen gottgöra operatörerna för de extra kostnader som dessa strängare åtgärder ger upphov till. Jag förstår den underliggande logiken i denna synpunkt mycket väl. Men kommissionen har faktiskt ett verktyg på detta område, och det är fördragets bestämmelser om statliga stöd. Därför kommer vi själva att se på hur dessa regler kan användas på lämpligt sätt inom ramen för de finansiella stödåtgärderna till tjänstetillhandahållare på luftfartssäkerhetsområdet.

Jag har full förståelse för det som Paolo Costa sa i sitt tal riktat till rådet. Jag vill emellertid uppmärksamma parlamentet på nackdelarna med en försening av införandet av en förbättrad teknisk förordning om luftfartssäkerhet. Det finns en viss risk för att vi kan komma att utnyttja detta förslag till gemenskapsförordning som ett slags gisslan mot de finansiella beslut som ska fattas på medlemsstatsnivå. Jag skulle därför uppskatta om parlamentet kunde göra åtskillnad mellan de tekniska standarderna och frågan om finansiering av säkerhetsåtgärderna för att bana väg för ett snabbt genomförande av en bättre förordning. Detta är min önskan, men beslutet är ert.

Philip Bradbourn, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag påpeka en sak. Jag vill att min invändning mot att en lagstiftning som är av så stor betydelse för EU-medborgarna planeras in till så sent på kvällen på föredragningslistan förs till protokollet. Det verkar höra till ordningen att lagstiftningsförslag genom medbeslutandeförfarande diskuteras med så få parlamentsledamöter och privatpersoner som möjligt närvarande, och det är fel.

De centrala frågor som diskuteras vid denna spöktid rör revideringen av 2001 års skyddsregler för den civila luftfarten, som är mycket välkommen. Att ha gemensamma regler på detta område, liksom en gemensam tolkning av reglerna på alla flygplatser runtom i EU, innebär att tryggheten och passagerarsäkerheten kan förbättras vid en tidpunkt då detta behövs som bäst.

Vi kan emellertid inte förvänta oss att den resande allmänheten ska betala räkningen också denna gång. Jag hänvisar nu till kortsiktiga särskilda säkerhetsåtgärder, som dem som vidtogs på Heathrow flygplats i London förra året. Den sortens åtgärder är ett direkt resultat av medlemsstaternas beslut, och de bör därför finansieras med allmänna skattemedel, inte av passagerarna, som redan nu skinnas när de reser med flyg. Detta är den fråga som vi har tvistat mest om med rådet. Parlamentet förblir dock enat. Detta bör vara ett starkt budskap om att frågan inte är förhandlingsbar.

Om vi ser på de tidigare säkerhetsreglerna för den civila luftfarten ser vi att det har uppstått problem, i synnerhet på området för genomförande. Det är detaljerna som avgör, som man säger. Som exempel kan nämnas att tonvis med tullfria varor som transiteras inom unionen konfiskeras från konsumenterna. Nu har jag fått höra att man håller på att ta itu med denna fråga och att kommissionen kommer att lägga fram förslag för att mildra detta problem. Jag måste ge ett erkännande till kommissionsledamot Jacques Barrot och till kommissionens ordförande José Manuel Barroso för att de agerat på detta område, och jag hoppas att kommissionens tjänstemän kommer att följa deras politiska initiativ och komma med snabba och funktionella lösningar.

Jag insisterar också på att parlamentet hålls informerat om vad som sker på detta och andra områden, eftersom det är parlamentsledamöterna som måste stå till svars inför medborgarna när saker och ting börjar gå fel på Europas flygplatser. Jag vill inte se någon försening i genomförandet av dessa förslag till följd av relativt obetydliga frågor.

Avslutningsvis får vi inte sätta passagerarnas säkerhet på spel för politik.

Saïd El Khadraoui, för PSE-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag vill börja med att på min grupps vägnar tacka föredraganden för ett gott arbete och uttrycka vårt stöd för den strategi som han har föreslagit, nämligen att inta en fast hållning så länge som rådet vägrar att ändra sin ståndpunkt. Själva sakfrågan är viktig för EU-medborgarna, och parlamentet har sin funktion att fylla.

För min grupp finns det två nyckelaspekter i förhandlingsprocessen. För det första – och detta har föredraganden redan nämnt – allt som handlar om finansieringen. Låt mig ge er en kort sammanfattning. Det finns i själva verket inga problem med finansieringen av de åtgärder som utfärdas av den beryktade expertkommittén, eftersom det bara är logiskt att näringslivet, passagerarna och staten alla bör bidra till att betala kostnaderna. Det som är viktigt är att det görs på ett öppet sätt, med andra ord att konsumenterna informeras om säkerhetskostnaderna, och att de medel som anslås för säkerhetskostnader verkligen används för säkerhetsändamål och inte till något annat. Vi har naturligtvis problemet med ytterligare kostnader som, enligt vår uppfattning, bör täckas av staterna, på villkor att vi kan förutsätta att säkerhetsåtgärderna håller en hög nivå och är proportionerliga för allas säkerhet.

En andra aspekt som inte heller är oviktig är demokratisk kontroll, herr kommissionsledamot. Ni måste förstå att vi knappast kan ge denna expertkommitté något slags oinskränkt fullmakt. Det är inte så att vi tvivlar på deras kompetens, men eftersom dessa åtgärder har en så stor inverkan på våra medborgares rörlighet är vi skyldiga att göra vårt arbete, nämligen att kontrollera att beslutet i fråga är välgrundat, om det är proportionerligt till hotet, om det är effektivt och om passagerarna informeras tillräckligt och så vidare.

Därför vill vi försöka finna ett sätt för att bedöma dessa faktorer och vilken inverkan de kommer att ha. Vi har lagt fram ett ändringsförslag om detta. Vi är beredda att tröska igenom detta i en diskussion, men jag anser att det är viktigt att parlamentet är delaktigt i det slutliga förslaget.

Jag vill göra ett sista påpekande, och det är att ni för några veckor sedan meddelade att en utvärdering av förordningen om vätskor är på gång. Jag vill nu fråga er när vi kan vänta oss den.

Vladimír Remek, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! Först och främst vill jag gratulera föredragandena till deras arbete. Detta dokument är komplicerat, och det var sannerligen inte lätt att finna kompromisser, vilket även debatten har visat. Trots detta anser jag att det färdiga förslaget till betänkande är gediget, och som skuggfördragande vill jag tacka både översättarna och mina kolleger för deras samarbete.

Jag anser att det är möjligt att stödja betänkandet i princip, även om det innehåller ungefär fyra frågor som jag, efter att ha rådfrågat ett antal experter, fortfarande har reservationer om, och som jag skulle vilja ta upp mer i detalj.

Först och främst är det frågan om finansiering av säkerhetsåtgärder inom den civila luftfarten, som redan har nämnts. Jag anser att det kommer att bli svårt att lösa finansieringsfrågan inom ramen för denna förordning. För väg- och järnvägstransporter krävdes det till exempel ett parallellt direktiv för att lösa liknande frågor. När det gäller den civila luftfarten har vi ingen lämplig rättsakt, och vi föreslår ett annat tillvägagångssätt.

En annan kontroversiell del av betänkandet är enligt min uppfattning förslagen om att öppenheten vid uttag av kostnader för säkerhetsåtgärder ska inkluderas i priset för flygbiljetterna. Detta är svårt att genomföra eftersom de bolag som säljer flygbiljetter inte har den nödvändiga översikten av säkerhetskostnader för flygplatser. De som känner till vilka kostnaderna är inkluderar dem i flygplatsavgifterna. Lika problematisk är användningen av uttrycket ”som skyddar den civila luftfartens säkerhet”. Denna mening gäller huvudsakligen det civila luftfartsskyddet mot terrorism, som är viktigt, men som endast utgör en del av åtgärdspaketet för skydd mot olagliga handlingar. Jag anser att det föreligger en risk för felaktig tolkning i detta sammanhang och att problemet begränsas till att endast handla om terrorism, trots att det finns många andra olagliga handlingar inom den civila luftfarten.

När jag nämner de kontroversiella punkterna i detta betänkande vill jag inte på något sätt ifrågasätta den övergripande kvaliteten på arbetet och betänkandet som helhet. Jag vill dock avslutningsvis varna för att ändringsförslagen 4 och 45 kommer att leda till att kommissionen skärper sin ståndpunkt mycket mer, vilket enligt min mening inte är nödvändigt i detta skede.

Jag är medveten om att dessa kommentarer är mer detaljerade än vanligt, vilket beror på att detta förslag till förordning i viss mån är tekniskt till karaktären, med målsättningen att fastställa grundläggande parametrar för säkerhetsstandarder inom den civila luftfarten. Jag har därför försökt att inte bara inbegripa dessa kommentarer i de framlagda ändringsförslagen, utan även uttrycka mina åsikter som före detta pilot där jag ansåg att det var nödvändigt, med avseende på dokumentet som helhet.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr vice ordförande! Min grupp står helhjärtat bakom föredraganden.

Låt oss inte sticka under stol med detta. Parlamentet påminde medlemsstaterna redan 2002 om att de måste betala sin andel av kostnaderna för åtgärder för att skydda den allmänna säkerheten och ordningen. Vi bad er att utarbeta en strategi för att lösa frågan om finansiering av säkerhetsåtgärderna utan att snedvrída konkurrensen mellan flygplatser. Ni lade fram en rapport, men i rapporten sa ni varken att ”här finns ett sätt som vi kan lösa frågan på utan att snedvrída konkurrensen” eller att det inte var någon idé att lägga fram ett förslag. Så vi väntar fortfarande på ett förslag. Förra året talade vi om för rådet att vi förväntade oss att det tydligt skulle erkänna sitt finansiella ansvar. Rådet förklarade ännu en gång att

det inte var berett att göra det. Vi har ingen lust att spela med i detta spel längre, som har pågått sedan 2002, med andra ord i fem långa år.

Det finns ingen verklig press för att genomföra denna översyn, eftersom ni kunde anta de grundläggande bestämmelser som vi har nu – åtgärden om vätskor i handbagage är det främsta exemplet – om styrkan av dessa regler. Jag är inte heller helt övertygad om att denna åtgärd kommer att fortsätta att gälla så länge till. Det finns inget skäl till att säga att den måste slopas nu eftersom den blockerar några andra säkerhetsåtgärder. Om ni vill föreslå nya säkerhetsåtgärder, lägg då fram dem inför parlamentet. Vi är öppna för nya förslag.

Vi anser alltså att vi, förutom frågan om vätskor i handbagage som utskottet för transport och turism kommer att hålla en utfrågning om, måste behandla riskanalyser som en prioriterad fråga, och jag hoppas att vi kan göra detta tillsammans med er. Jag hyser allvarliga tvivel om huruvida den föreliggande förordningen verkligen bidrar till att öka säkerheten eller om den är alltför tungrodd. Men låt oss diskutera detta öppet. Säg inte bara: ”Underrättelsefolket har information som de inte kan vidarebefordra till oss.” Vi har ett ansvar inför allmänheten att lämna raka svar. Era tjänsteavdelningar, och i synnerhet rådets avdelningar, måste vara beredda att lägga korten på bordet, för vi kommer inte längre att tolerera den nuvarande taktiken.

Ulrich Stockmann (PSE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Den reviderade versionen av förordning nr 2320/2002 är bra och bör tillämpas så snabbt som möjligt.

För det första vill jag kommentera två saker om klausulen om begränsad giltighet. Här ställs vi inför ett dilemma. Inga politiker, och inga statstjänstemän heller för den delen, kommer att ta ansvaret för att göra inskränkningar i ineffektiva säkerhetsstrukturer. Därför måste bevisbördan ligga hos dem som vill att genomförandeförordningen ska förlängas och de som vill att den ska löpa ut. Detta är huvudargumentet.

För det andra finns det ibland ett behov av att reagera mycket snabbt, som ni gjorde i fallet med vätskor, men faktum är att en riskanalys och en kostnadsanalys måste följa på detta, så att processen får det rätta och lämpliga förloppet. Klausulen om begränsad giltighet är också ett hjälpmedel för detta ändamål.

Nu till huvudfrågan, tvisten om finansieringen. Vi bör återigen inrikta oss på det problem som upptog våra tankar i början, nämligen hur vi kan undanröja snedvridningar av konkurrensen och åstadkomma öppna och, så långt det är möjligt, enhetliga finansieringsmodeller inom EU. Här måste kommissionen gå in och ta på sig en medlande roll. Vi bör inte inrikta oss så starkt på frågan om skattebetalarna eller passagerarna ska betala kalaset. Diskussionen har enligt min åsikt blivit urvattnad och handlar inte längre om den verkliga sakfrågan. Vi behöver förslag om hur vi kan inrätta finansieringsmodeller i EU som är så enhetliga som möjligt.

Jim Higgins (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Även om det pågår en massa gormande om säkerheten inom den civila luftfarten och begränsningarna på området för internationella flygresor och olägenheten för passagerarna är det ett faktum att det finns ett verkligt internationellt säkerhetsproblem. Den 11 september är ett faktum; tusentals människor dog. Hotet mot den brittiska luftfarten var ett verkligt och inte ett inbillat hot. De personer som begick dådet den 11 september och de som var ansvariga för den ointetgjorda attacken mot Storbritannien finns inte bara fortfarande kvar där ute, utan de har också framhållit offentligt att de tänker fortsätta sin kampanj för internationell terrorism.

Låt oss vara realistiska. Utskottet för transport och turism och rådet har ett gemensamt mål här, och vilket är det? Det är att skydda luftfartssektorn och de miljontals passagerare som reser varje år. När man ser dödläget mellan rådet och utskottet för transport och turism skulle man kunna tro att det rörde sig om en polarisering mellan parter i varsin ände av planeten, som företräder två olika intressen, och inte två parallella politiska parter här i Europa som, efter vad man får anta, ska agera för den resande allmänhetens bästa.

Om vi ska kunna nå en kompromiss måste vi ta itu med det på en gång. Vad som behövs är ett avtal om säkerhet inom den civila luftfarten som garanterar säkerhet och trygghet. Vad som behövs är ett avtal om säkerhet inom den civila luftfarten enligt vilket enskilda medlemsstater kan besluta att göra undantag från särskilda föreslagna åtgärder, som exempelvis säkerhetsansvarig personal ombord. Vad som behövs är en uppsättning åtgärder som man enats om, som är utformade för passagerarsäkerhet och som – och detta är av avgörande betydelse – ska granskas var sjätte månad, för att se för det första hur framgångsrika de är, för det andra om de behöver förändras och för det tredje hur mycket de kostar.

Vad som inte behövs är den sortens dödläge som vi diskuterar här i kväll. Vi har alla samma målsättning – passagerarsäkerheten – så låt oss göra något åt det. Det är inte att undra på att Europas medborgare är skeptiska, för att uttrycka det mildt, till hur vi arbetar i parlamentet när det uppstår ett sådant här dödläge mellan å ena sidan kommissionen och å andra sidan rådet och parlamentet, när vi alla har samma målsättning.

Robert Evans (PSE). – (EN) Herr talman! Också jag vill berömma Paolo Costa för hans betänkande. Som han sa i inledningen vill vi alla resa tryggt och säkert.

Både Jim Higgins, alldeles nyss, och Philip Bradbourn, före honom, hänvisade till varningen för vätskor i Storbritannien i somras. Till skillnad från Georg Jarzembowski anser de flesta av oss att detta hot inte bara är ständigt, utan att det också förändras hela tiden. Vi kan inte ta en paus eller kompromissa när det gäller tryggheten och säkerheten inom den civila luftfarten. De europeiska länderna måste samarbeta för att uppnå högsta möjliga normer, och ja, det innebär att vissa länder kanske önskar att gå längre och vidta ytterligare åtgärder.

Men i fråga om andra aspekter är passagerarna förvirrade. Varför verkar vissa flygplatser vara säkrare än andra? Varför finns det ännu ingen europeisk överenskommelse om regler för handbagage – om vad som är tillåtet och inte? Herr Barrot! Ni sa att vi måste garantera att säkerhetsreglerna tillämpas, och det är nödvändigt. Men ni talade också om rättvis konkurrens, och jag är inte säker på var konkurrensen passar in i diskussionen. Konkurrens skulle kunna innebära kompromisser, och som andra talare redan har sagt finns det inte utrymme för några kompromisser när det gäller luftfartssäkerheten. Vi måste alla samarbeta på detta område.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Vi vill alla ha högsta möjliga säkerhetsstandarder. Den enda frågan är vem som ska besluta om vad som kommer att garantera högsta möjliga säkerhet. I viss mån betraktar vi oss alla som experter, bara för att vi flyger nästan dagligen.

En sak som vi däremot vet är att varenda en av oss enkelt kan kringgå de nya bestämmelserna om vätskor vid vilken kontrollpunkt som helst. Det föreliggande förslaget är en skenbild, som är utformad för att få passagerarna att känna sig säkra, men som sannerligen inte bidrar till att höja säkerheten. Det är det verkliga problemet. Vi måste ta itu med detta, och det är också syftet med de två ändringsförslag som Ulrich Stockmann och jag själv har lagt fram, där vi försöker se till att parlamentet diskuterar vilka åtgärder som är verkligt effektiva och vilka som bara skenbart är det.

När det gäller denna punkt kan vi med rätta betrakta oss som experter, och därför säger vi klart och tydligt att vi, sex månader efter införandet av denna bestämmelse, inte har någon användning för specialregler; det vi behöver göra är att överväga denna fråga mer rationellt än vad som har gjorts tidigare. I själva verket har vi här ett slags extraterritoriell amerikansk lag, som har antagits tillsammans med Storbritannien. Så ser vi på saken. Det är den brittiska eller till och med den amerikanska svansen som styr EU. Det duger inte.

Vi uppmanar därför till en översyn så snabbt som möjligt, och om denna översyn inte leder till en verklig ökning av säkerheten måste åtgärderna få löpa ut. Detta skulle tvinga oss alla att återigen fundera allvarligt på hur vi verkligen kan råda bot på det nuvarande problemet.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. (FR) Herr talman! Jag vill först och främst tacka alla talare och särskilt Paolo Costa för hans betänkande. Det står klart att en bättre balans mellan säkerhetskraven och de operativa aspekterna är en verklig utmaning för oss alla. Det är skälet till att vi behöver en ny, enklare och mer flexibel ramförfordning, och jag vill betona detta.

Jag kommer att besvara några frågor innan jag går över till finansieringen. Herr El Khadraoui, kommissionen bemödar sig om att informera parlamentet regelbundet om utvecklingen, och om några dagar kommer ni att hålla en expertutfrågning, som Paolo Costa så vänligt har tagit initiativet till. Jag anser att detta är rätt metod för att försöka förstå och få upplysningar från dem som stod bakom dessa bestämmelser.

Herr Bradbourn! Jag måste säga er att vi aktivt arbetar med problemen med tullfria varor. Jag hoppas kunna besvara era frågor om några veckor. Han är inte här, men jag vänder mig till alla ledamöter.

Jag kommer nu till problemet med finansieringen. Jag vill inledningsvis säga att jag mycket väl förstår kommissionens och Paolo Costas respektive ståndpunkter. Jag anser för det första att vi måste försöka undvika snedvridningar av konkurrensen. Det anser jag vara fullständigt logiskt. Jag inser, precis som

Georg Jarzembowski, att vi måste försöka finna en kompromiss. Trots detta måste vi, tillsammans med rådet, ta hänsyn till finansministrarna. Det är inte bara transportministrarna som fastställer lagstiftningen på detta område. Det är här vi stöter på ett problem.

Det jag minns mest från denna diskussion mellan oss är er önskan om öppenhet vid uttag av kostnaderna för säkerhetsåtgärder. Jag kan inte säga emot er på denna punkt. Jag anser i själva verket att det är nödvändigt att se till att det råder öppenhet angående kostnaderna för säkerheten; det kan åtminstone vara en första etapp. Det jag kan säga er är att vi behöver denna förordning, som jag har förklarat för er. Jag vill inte att allt ska falla samman på grund av en total brist på förståelse från båda sidor mellan rådet och parlamentet. Om det blir så kommer kommissionen att gå in som medlare, och vi kommer att göra allt vi kan för att finna en lösning eftersom vi måste ha de rätta och lämpliga verktygen på säkerhetsområdet.

Därför betonar jag återigen att det är viktigt att detta reviderade förslag antas, även om jag samtidigt erkänner att det tillvägagångssätt som parlamentet har valt är fullständigt berättigat, där ni kräver ökad öppenhet i finansieringsfrågan, mer rättvis konkurrens och, i den mån det är möjligt, en insats för harmonisering från medlemsstaternas sida.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag kl. 11.30.

Skrifliga förklaringar (artikel 142)

Christine De Veyrac (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Genom kommissionens förslag införs bestämmelser som kommer att möjliggöra definitiva framsteg på luftfartssäkerhetsområdet. Frågan om hur dessa säkerhetsåtgärder ska finansieras har emellertid inte nämnts.

De ändringsförslag som vi har antagit i utskottet för transport och turism bidrar till att lösa detta problem och innehåller motiverade och balanserade bestämmelser.

Det skulle inte vara rättvist att hela kostnadsbördan för säkerhetsåtgärderna ska vältras över på flygpassagerarna. Det är önskvärt att undvika att överbelasta användarna ekonomiskt, eftersom de redan betalar mycket höga skatter på flygbiljetter.

Det är därför som vi enligt min uppfattning bör stödja förslaget om blandad finansiering av säkerhetsåtgärderna, dvs. av medlemsstaterna och av användarna, och att finansieringen av de strängare åtgärderna endast ska vara medlemsstaternas ansvar.

Vidare stöder jag ändringsförslag 33, enligt vilket säkerhetsåtgärder kan bibehållas förutsatt att det gjorts en ingående översyn av riskerna, kostnaderna och konsekvenserna av dessa åtgärder.

Man kan inte tillämpa oklara säkerhetsåtgärder som orsakar stora olägenheter för passagerarna, som restriktionerna för vätskor i handbagage, utan att noga undersöka om de fortfarande är lämpliga och vilka konsekvenser de får för passagerarna.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Frågor som rör luftfartssäkerheten är av största betydelse för vår säkerhet och måste hanteras snabbare än vad som har varit fallet hittills. Vi behöver gemensamma miniminormer för säkerhet, inte bara på grund av det verkliga hotet om brott inom den civila luftfarten utan också på grund av att allmänheten uppfattar en brist på säkerhet som ett hot.

Det är av avgörande betydelse att medlemsstaterna betalar kostnaderna för nya säkerhetsmekanismer och kortsiktiga, särskilda åtgärder. Passagerarna ska inte behöva betala för säkerhet. Mindre regionala flygplatser kanske får svårt att betala för nya, dyra åtgärder, eftersom flygbolagen inte kan förväntas höja biljettpriserna. Detta handlar inte om att passagerarna ska betala för privilegiet att resa säkert (detta är inte ett privilegium utan en självklar rättighet), utan det handlar om att länder ska se till att flygplanen inte störtar i bebodda områden.

Det är nödvändigt att göra en effektiv utvärdering av de åtgärder som vi vidtar. Vissa åtgärder kan visa sig vara överflödiga, och andra kan visa sig vara mer effektiva. Det kan komma att behövas nya mekanismer.

17. Bedömning och hantering av översvänningsrisker (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en andrabehandlingsrekommendation från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om bedömning och hantering av översvänningsrisker (12131/6/2006 – C6-0038/2007 – 2006/0005(COD)) (Föredragande: Richard Seeber) (A6-0064/2007).

Richard Seeber (PPE-DE), föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka min vän Jacques Barrot för att han upprepade gånger tar itu med problemen när det gäller transalpiska fraktt transporter och för att han är en vapenbroder i den långa marschen mot en lösning på dem.

Idag talar vi dock om översvämningar och vad som kan göras åt dem på EU-nivå. I det här ögonblicket vill jag tacka kommissionsledamot Stavros Dimas och hans personal, skuggföredragandena och det tyska ordförandeskapet för det konstruktiva samarbete som har lett till en överenskommelse vid andra behandlingen, en omfattande överenskommelse som innefattar alla nyckelfrågorna.

Jag behöver knappast påminna er om att översvämningar har blivit den vanligaste naturkatastrofen i Europa. Under 2002 och 2005 upplevde vi våldsamma översvämningar med förödande följder. Människor omkom, och bostäder och infrastrukturen tog stor skada. Översvämningarna drabbade oss hårt. Det finns goda vetenskapliga belegg för att det blir allt vanligare med kraftigare regnskurar och att denna trend står i direkt förbindelse med mänsklig verksamhet.

Den första orsaken är den intensiva urbaniseringen, särskilt i högriskområden, med tätortsutveckling, omläggning av floder och ogenomtänkta byggnadsprojekt på översvänningsplan. Den andra orsaken är skogsskövlingen, särskilt den röjning av floddalar som tillåts för att bygga sommarstugor, industriområden och köpcentrum. För det tredje leder högentensiva jordbruksmetoder till att matjord täcks med betong och till att ångar och översvänningsplan blir mer svårtillgängliga. Den fjärde bidragande orsaken är markerosionen.

Efter översvänningskatastroferna 2002 lade kommissionen fram ett åtgärdsprogram för översvämningar som omfattar förbättringsplaner inom forskning och information. Kommissionen lade även fram ett meddelande om hantering av översvänningsrisker i vilket den analyserade situationen och föreslog ett gemensamt åtgärdsprogram för EU. Programmet består bland annat av det aktuella förslaget till direktiv som har lett till det kompromisspaket som vi ska rösta om imorgon i syfte att minska översvänningsrelaterade risker för människors hälsa, miljön, infrastrukturen och ekonomin.

Med hänsyn till den ökade risken för översvämningsskador är det verkligen viktigt att upprätta en europeisk rättslig ram vid sidan av de nationella bestämmelserna eftersom nästan alla floder flyter över nationsgränserna. Sammanlagt 80 procent av Europas floder sträcker sig över nationsgränserna. Därför måste Europa självklart hantera översvänningsproblemen.

Det innebär dock även att man i lagstiftningen måste ta vederbörlig hänsyn till subsidiaritetsprincipen. Faktum är att förhållandena i en smal dal i Alperna skiljer sig från dem på en grekisk ö eller i de finska lågländerna. Vi måste undvika att anta heltäckande bestämmelser som inte kan tillämpas i verkligheten.

Det paket som har lagts fram har klokt nog utformats i tre steg. Först görs en preliminär riskbedömning för att identifiera områden där det finns en påtaglig översvänningsrisk. Det vore naturligtvis meningslöst att anlägga skydd mot översvämningar i områden som inte löper någon sådan risk. Sedan kartläggs översvänningsriskerna, och därefter utarbetas planer för hantering av dem, dock endast där det är absolut nödvändigt.

Många medlemsstater har redan gjort stora framsteg med att förebygga översvämningar, och vi var tvungna att undvika dubbla åtgärder. Därför har man utarbetat mycket omfattande bestämmelser för att säkra befintliga åtgärder, och det finns ingen anledning för medlemsstaterna att oroa sig över att behöva genomföra en andra uppsättning åtgärder. Medlemsstaterna kan givetvis genomföra alla sina egna åtgärder så länge dessa överensstämmer med direktivets mål.

Rådets gemensamma ståndpunkt innehöll några punkter som enligt vår mening behövde förbättras. Vi hade särskilt svårt att förstå varför klimatförändringen hade fått så lite uppmärksamhet. I våra förhandlingar med rådet har vi lyckats införa klimatförändringsfrågan, som nu löper som en tråd genom hela paketet. Det är det enda rätta eftersom vi måste bemöta allmänhetens oro.

För att sammanfatta övriga insatser har vi ändrat en del tidsgränser, fäst större vikt vid översvämningsplan och andra naturområden med vattenuptagningsförmåga, arbetat för en hållbar markanvändning samt slagit vakt om solidaritetsprincipen från början till slut. De länder som ligger uppströms får inte vidta några åtgärder som skadar grannländerna nedströms. Vi uppnådde detta i en anda av sann europeisk solidaritet.

Det är med rent samvete jag lägger fram betänkandet inför parlamentet imorgon, och jag rekommenderar er att anta det.

Stavros Dimas, *ledamot av kommissionen. (EL)* Herr talman! Jag vill tacka och gratulera föredraganden Richard Seeber till ett utmärkt arbete med översvämningsdirektivet samt utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet till en positiv insats. Jag är oerhört nöjd med de snabba framstegen vid första och andra behandlingen. Europaparlamentet spelade en viktig roll i att nå en överenskommelse om denna utmärkta text, och jag vill lovorda denna insats.

Målet med förslaget är att minimera översvämningsriskerna för människors hälsa, ekonomisk verksamhet och miljön. I sin nuvarande lydelse återspeglar texten dessa mål och gör det möjligt för EU att uppnå dem. Direktivet utmärker sig främst genom införandet av – vilket Richard Seeber nämnde tidigare – ett trestegsförfarande. Första steget är att fastställa vilka områden som löper risk för översvämningsrisker. Nästa steg är att kartlägga de överhängande riskerna för medelsvåra och extrema översvämningsrisker.

Steg tre är att utarbeta planer för hantering av översvämningsriskerna. Dessa kommer att samordnas inom avrinningsområdena, de flodområden som delas av fler än ett land samt kustområdena.

Inom ramen för hanteringen av översvämningsrisker har man tagit hänsyn till att översvämningsriskerna kan komma att öka till antalet och i styrka på grund av klimatförändringen, och – jag håller med Richard Seeber – det gläder mig mycket att parlamentet krävt att klimatförändringen nämns i starka ordalag.

Eftersom klimatet redan håller på att förändras är det tydligt att vi, förutom att ta itu med och stävja fenomenet, måste anpassa oss efter det. Inom EU måste man förbereda sig på oväntade översvämningsrisker i större skala som åtföljs av häftiga och oförutsedda regnskurar. Kustöversvämningsrisker på grund av oväder, i förening med stigande havsnivåer, kan leda till en ökad översvämningsrisk i kustområdena. EU måste vara förberett på de faror som orsakas av detta naturfenomen.

Förbättringen av samordningen genom ramdirektivet om vatten är ett viktigt steg framåt. Den omfattande hanteringen av avrinningsområdena måste omfatta både en kontroll av vattenkvaliteten och en hantering av översvämningsriskerna. Det gläder mig att Europaparlamentet stöder kommissionen i frågan och att man har underlättat en parallell hantering av dessa åtgärder.

De grundläggande punkter som togs upp vid första behandlingen återstod, dvs. genomförandet av direktivet inom hela EU och särskilt betoningen på de avrinningsområden som delas av fler medlemsstater. Med denna nya och viktiga rättsakt kommer EU att vara väl rustat för att minimera översvämningsriskernas eventuella förödande konsekvenser.

Anja Weisgerber, *för PPE-DE-gruppen. – (DE)* Herr talman! Jag vill börja med att tacka föredraganden Richard Seeber för den samarbetsvilja som präglade våra diskussioner. Han har förhandlat fram en stark kompromiss med rådets ordförandeskap, en kompromiss som avsevärt förbättrar kommissionens förslag.

Det är viktigt att EU antar en metod för att förebygga översvämningsrisker. Floder och översvämningsrisker respekterar inte nationsgränserna. De åtgärder som vidtas av regeringen i ett land som ligger uppströms får särskilda effekter för områdena nedströms. I många fall tillhör dessa områden ett annat land. Jag anser därför att det är viktigt att varje enskild medlemsstat i EU vidtar åtgärder för att förebygga översvämningsrisker i stället för att vänta tills en katastrof inträffar.

Precis som med andra förslag från kommissionen har vi en parlamentarisk plikt att undvika onödig byråkrati, orimliga förvaltningsinsatser och omfattande rapporteringsskyldigheter. Vi lyckades förhindra och avsevärt förbättra en rad ytterst byråkratiska bestämmelser. Jag stöder särskilt kompromissen om att säkra den kartläggning av översvämningsrisker som redan finns eller håller på att utarbetas. Tack vare vår insats erkänns nu den kartläggning som medlemsstaterna redan har sammanställt samt den som håller på att utarbetas, förutsatt att den avslutas före 2011.

Vissa medlemsstater är i full färd med kartläggningen av översvämningsriskerna. Att flytta mål stolparna i det här skedet skulle ha orsakat onödigt dubbelarbete, och det nya anbudsförfarandet skulle ha lett till

stora merkostnader utan att för den delen nödvändigtvis ge ett bättre översvämningsskydd. Det gläder mig därför att kompromissen gör det möjligt att erkänna kartläggningen inom ramen för direktivet. Jag kommer således att rösta för kompromissen och vill återigen tacka föredraganden för ett positivt samarbete.

Edite Estrela, för PSE-gruppen. – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vilja börja med att gratulera Richard Seeber till hur han ledde de informella förhandlingarna. Förhandlingarna var mycket givande och ledde till ett paket med kompromissändringsförslag som visade på ett brett samförstånd och som rådet borde anta.

Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet stöder den kompromiss som nåtts eftersom den överensstämmer med direktivets viktigaste mål, dvs. att skydda människors hälsa, miljön, kulturarvet och ekonomisk verksamhet. Genom kompromissen tar man även hänsyn till klimatförändringens inverkan på förekomsten av översvämningar. Allt fler perioder av extrem torka åtföljs av häftiga regnskurar, vilket leder till fler översvämningar.

Det aktuella förslaget kommer att förbättra miljöskyddet eftersom kartläggningen av översvämningens risker kommer att omfatta information om eventuella källor till miljöföroreningar till följd av översvämningar. Jag välkomnar även förslaget om att låta medlemsstaterna vara ansvariga för att främja en hållbar markanvändning. Medlemsstaterna bör med andra ord vara försiktigare vid utformandet av markanvändningspolitiken. I betänkandet ställs även krav på solidaritet, dialog och samordning mellan grannländer.

Vi är medvetna om att naturkatastrofer inträffar i cykler och orsakar död och förstörelse. Enligt WTO omkommer hundratals människor varje år med anledning av naturkatastrofer. I syfte att förhindra värre olyckor är det dags att anta ett förebyggande förhållningssätt i stället för ett reaktivt förhållningssätt. Det är bättre att förebygga än att bota. Det är mer effektivt och mindre kostsamt.

Vittorio Prodi, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill naturligtvis tacka Richard Seeber för vårt samarbete under diskussionerna om och utarbetandet av dokumentet. Jag vill även tacka kommissionsledamot Stavros Dimas eftersom det alltid är mycket värdefullt och uppskattat att han närvarar vid sådana tillfällen.

Jag anser att det här direktivet är mycket viktigt, bland annat när det gäller andra direktiv, såsom vattendirektivet, avfallsdirektivet och markdirektivet, som inte har debatterats än. Direktiven utgör en mycket viktig ram för förebyggande åtgärder, särskilt när det gäller klimatförändringen. Detta fenomen har sin härkomst i den globala uppvärmningen och utgörs i grund och botten av en ökning av extrema händelser, såsom kraftigare regnskurar.

Därför måste vi på det hela taget anta ett förebyggande förhållningssätt, särskilt när det gäller markvård. Det aktuella direktivet främjar detta mål eftersom man har försökt att framhålla goda rutiner som kan spridas, samt all den infrastruktur och kunskap som kan bidra till att på lång sikt skydda mot och på kort sikt förutse översvämningar, i syfte att ge betydande stöd till räddningstjänsten i dess krishantering.

Jag menar att man utan tvekan kan stödja det här direktivet och välkomnar också trepartskompromissen. På min grups vägnar uppmanar jag därför er att stödja den föreslagna texten.

Leopold Józef Rutowicz, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! I direktivet om bedömning och hantering av översvämningens risker betonas behovet av åtgärder, vilket näringslivet dessvärre inte alltid tar hänsyn till i praktiken. Bedömningen och hanteringen av översvämningens risker bör utgöra grunden för långsiktiga planer när det gäller byggnadsarbeten, informationssystem och andra sätt att begränsa översvämningsskador.

Direktivet bör samordnas med bestämmelserna om bedömning och förebyggande av risker för torka, som också orsakar stora skador på ekonomin och miljön. Båda dessa frågor är förenade med vattenhantering och vattenvård. Om man tog vara på översvämningens vatten skulle det kunna användas för att motverka effekterna av torka. Man borde tillämpa båda systemen inom hela avrinningsområden och ta hänsyn till alla inblandade länders och regioners intressen.

Jag vill tacka Richard Seeber för ett mycket skickligt utarbetat betänkande. Ändringsförslagen förbättrar och kompletterar dokumentet.

Urszula Krupa, för IND/DEM-gruppen. – (PL) Herr talman! Årstidsbetingade och regionala skillnader i nederbörd, den långsiktiga klimatförändringen och bristen på samordning mellan vissa länder har lett till katastrofala översvämningar. Dessa utgör 43 procent av alla naturkatastrofer i Europa och är ofta gränsöverskridande.

Den mänskliga verksamheten har bidragit till detta. Den omfattar trädfällning i skogsområden, som har lett till markerosion och snabbare regnavrinning, eller tätortsutveckling på översvämningssplan. En ökning av översvämningarna i antal och styrka kommer förmodligen att ha ett nära samband med meteorologiska förhållanden, klimatförändringen och växlingar i flodflödet. Därför är det absolut nödvändigt att förhindra översvämningar och minimera effekterna av dem.

Även om det som ett led i detta arbete är viktigt att förhindra den globala uppvärmningen är det lika viktigt att medlemsstaterna planerar och samordnar anläggningen av vattenreservoarer, dammar, varningssystem och katastrofhjälp. När man tidigare har tömt vattenreservoarer i ett land har det orsakat översvämningsskatastrofer i ett annat land. Eftersom dessa händelser är gränsöverskridande till sin natur måste vi se till att uppnå ett effektivt internationellt samarbete, både regionalt och med grannländer, däribland tredjeländer. Detta kommer att hjälpa oss att vara bättre förberedda och därmed minska översvämningseffekterna.

Andreas Mölzer, för ITS-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Seeber! Det kan hända att vi numera drabbas av översvämningar i mindre utsträckning än tidigare på grund av att de förebyggande åtgärder vi vidtar är mer effektiva, men effekterna är likväl katastrofala.

Genom den tekniska utvecklingen har vi blivit alltmer oaktsamma, vilket har lett till att vi i allt större omfattning uppför byggnader allt närmare områden som drabbas av översvämningar. Problemen till följd av dessa åtgärder, i förening med vad som ofta utgör ogenomtänkta ändringar av flodriktningar och minskningen av buffertzoner, såsom översvämningssplan, är självförvållade. Dessutom har det jordbruksstöd som EU betalat ut de senaste årtiondena utan tvekan bidragit till problemen. Sambandet mellan jordbruket och förändringarna i markstrukturen är ytterligare en anledning till att ompröva den gemensamma jordbrukspolitiken i syfte att öka stödet till ekologisk odling. Inom ramen för det planerade gemensamma systemet för hantering av översvämningssrisker måste man naturligtvis även överväga att vidta åtgärder när det gäller återställande av floder, anläggande av förbindelser mellan översvämningssplan och utsatthet för avgränsade områden. Om vi menar allvar med att bevara naturliga livsmiljöer och hantera klimatförändringen måste vi även anta nya, innovativa metoder.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) I morgon når vi förhoppningsvis slutet på en lång resa. För två år sedan när vi började diskutera direktivet drabbades hela Europa av översvämningar där vatten spolade bort hus och förstörde dammar.

Till mitt land, Ungern, som ligger nedströms, strömmar stora mängder vatten från många håll. Två av Europas fem största floder flyter genom mitt hemland. Därför är det inte förvånande att landet har den största vattenmängden per capita. Skadorna blir naturligtvis också ofantliga. När den omfattande översvämning som redan nämnts inträffade 2005 var vi tvungna att investera mer än 200 miljoner euro i översvämningsskydd. Mycket stod på spel för oss.

Om jag var tvungen att framhålla ett särskilt viktigt inslag i det nya direktivet skulle jag utan tvekan säga samarbete. Jag menar att bestämmelserna omfattar en gemensam förberedelse, utbyte av information och ömsesidig hjälp och vill förtydliga att det bara är genom samarbete som vi kan hantera och lösa översvämningssproblemen.

Jag håller med Stavros Dimas om att en av de viktigaste frågorna är framtiden, den globala klimatförändringen och hanteringen av dessa utmaningar. I Europa kommer översvämningarna troligtvis att bli vanligare och svårare att förutse, vattennivåerna stiga mycket och förödelsen bli större. Jag menar att direktivet snart kommer att sättas på prov, och jag är övertygad om att det kommer att klara sig med glans. Tack vare direktivet kommer färre människor att omkomma och färre skador att uppstå. Jag är fullkomligt nöjd med den kompromiss som nåtts och gratulerar Richard Seeber till ett utmärkt arbete. Jag anser att vi har lyckats utarbeta ett direktiv som kommer att rädda liv och öka den fysiska säkerheten i Europa.

Karin Scheele (PSE). – (DE) Herr talman! Till följd av klimatförändringen, bristfällig flodhantering och byggnadsverksamhet i översvämningssdrabbade områden kommer antalet översvämningar att öka. På grund av befolkningstillväxten och den åtföljande ökningen av antalet ekonomiska tillgångar i dessa

områden ökar riskerna och skadekostnaderna. Översvämningarna kan förutom ekonomiska och sociala effekter få allvarliga miljökonsekvenser, till exempel om de drabbar industrianläggningar med stora mängder giftiga kemikalier. Föredraganden har utförligt förklarat allt detta.

Det kompromisspaket som föredraganden har förhandlat fram kommer att göra det lättare för oss att uppnå målet med direktivet. Jag framför mina varmaste gratulationer till honom. Flera viktiga frågor i betänkandet har redan förts in i den gemensamma ståndpunkten och kan lyftas fram ytterligare genom kompromisspaketet.

Europaparlamentet anser att det vid bedömningen av översvänningsriskerna är viktigt att ta hänsyn till följderna av klimatförändringen. Det skulle ha varit mycket svårt att förklara ett beslut om att inte ta upp klimatförändringen vid bedömningen av översvänningsriskerna. Ett viktigt krav som ställs är att man tillämpar bästa metoder och bästa tillgängliga teknik i vart och ett av de tre steg som fastställs i direktivet, dvs. bedömning, kartläggning och utarbetande av planer för hantering av översvänningsriskerna.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Herr talman, herr Dimas, mina damer och herrar! Nederländerna har haft en viktig roll i utarbetandet av den nuvarande lydelsen av högvattendirektivet. Det är viktigt med en rättslig ram för bedömning och hantering av översvänningsrisker där hänsyn tas till subsidiaritetsprincipen. Det som kan göras på lokal nivå görs där, bland annat att vidta åtgärder för att förebygga översvämning av avloppssystemen. Därmed skyddar man miljön, folkhälsan och ekonomin.

Eftersom ett låglänt land som Nederländerna förlitar sig till att flera av grannländerna sköter vattenhanteringen är det viktigt att medlemsstaterna inte vidtar några åtgärder som leder till att översvänningsriskerna ökar i andra länder. Därför behövs ett samordnat tillvägagångssätt, och jag sätter stort värde på den solidaritetsprincip som omfattas av det föreslagna direktivet och som uttryckligen anges i ändringsförslagen 48 och 61 i kompromisspaketet, som jag stöder helhjärtat.

Förutom begreppet ”solidaritet” är det viktigt att ta upp den förväntade klimatförändringen och dess eventuella följder när man utarbetar planer för hantering av översvänningsrisker i syfte att förbereda sig inför framtiden på bästa möjliga sätt. Nu återstår bara för mig att säga varmt tack till föredraganden Richard Seeber för ett utmärkt samarbete och att gratulera honom till resultatet.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka alla talare i kvällens debatt för deras positiva bidrag.

Det är ett flertal nyckelelement som har inkluderats i det övergripande kompromisspaket som nu har lagts fram. Det viktigaste innehållet är: en tydligare och tidigare uppmärksamhet beträffande klimatförändringarnas påverkan vid preliminär bedömning av översvänningsrisker, en överenskommelse om det tidigare datumet 2011 för den första preliminära bedömningen av översvänningsrisken, vilket innebär att medlemsstaterna har mer tid att förbereda kartorna över översvänningshotade områden, en förstärkning av den roll som flodslätter spelar och främjande av hållbara metoder för markanvändning i hanteringen av översvänningsrisker, en förnuftig samordning – också när det gäller genomförande – med ramdirektivet om vatten och anknytning till principen om kostnadstäckning i detta direktiv, ytterligare språklig betoning av solidaritet i avrinningsdistrikt, och sist men inte minst ett krav på tydliga prioriteringar för genomförande av åtgärder som ingår i riskhanteringsplanerna.

Jag vet att alla dessa element var viktiga för parlamentet vid första behandlingen och i utskottet i den här omgången. Jag tror att den befintliga, föreslagna kompromissen uppfyller parlamentets förväntningar, eftersom det har gjorts viktiga framsteg i fråga om nyckelprinciper för förnuftiga metoder för riskplanering. Det gläder mig också att notera den vikt som såväl parlamentet som rådet fäster vid detta direktiv, som kommissionen lade fram för bara 13 månader sedan. Det visar att vi kan nå överenskommelser relativt snabbt när vi står inför den allvarliga utmaningen att förbereda Europa inför risken för fler översvämningar.

Sammanfattningsvis är kommissionen mycket nöjd med resultatet av förhandlingarna. Kommissionen kan godta de kompromissändringsförslag som lagts fram helt, och jag vill än en gång tacka och gratulera föredraganden Richard Seeber för hans ansträngningar att nå en överenskommelse vid andra behandlingen.

Talmannen. Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag kl. 11.30.

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. – (HU) Det är mycket viktigt för Ungern att Europeiska unionen antar ett direktiv med bestämmelser om ett gemensamt översvämningskydd. Mitt land är ett typiskt exempel på ett land nedströms vars sötvatten till 95 procent kommer från floder bortom nationsgränserna. Därför är det viktigt att även länderna nedströms medverkar i förebyggande åtgärder och skyddsåtgärder i ett område med översvämningsplan. Jag hoppas att samarbetet mellan de österrikiska, slovakiska och rumänska specialisterna och de ungerska tjänstemännen inom vattenområdet kommer att fortlöpa smidigt. Likaledes anser jag att det är viktigt att skyddsplaner mot översvämningsrisker omfattar möjliga riskkällor till miljöförstöring i händelse av en översvämning. I sådana fall orsakar vanligtvis industrianläggningar eller andra fabriker som översvämmats större skador än själva vattenskadan. Eftersom översvämningsrisker, precis som luftföroreningar, är gränsöverskridande borde även tredjeländer, såsom Ukraina, genomföra direktivet.

Kathy Sinnott (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Jag har, genom en organisation som jag är ordförande för i Irland som kallas Hope-projektet, deltagit i en undersökning av kommissionen som kallas *Rescuing Disabled People in Emergencies* [Att bistå funktionshindrade i nödsituationer]. I denna undersökning har översvämningsrisker konstaterats utgöra en mycket allvarlig risk för äldre personer, barn och personer med funktionshinder. Vi har precis inlett en uppföljande undersökning i vilken vi fokuserar på översvämningsrisker.

Det finns två anledningar till att översvämningsrisker håller på att bli ett så stort problem. För det första handlar det om klimatförändringarna, som medför risk för höjd vattennivå och, i Irland, ökad nederbörd. För det andra finns det en tendens över hela Europa, men i synnerhet i Irland, till att bygga på flodslätter. Det är inte ovanligt att slättnområden som har varit vattentäckta flera veckor om året nu är bebyggda med 200 hus. Denna metod kommer så småningom att slå tillbaka på oss.

Jag uppmanar parlamentet att åstadkomma sunt förnuft och förebyggande åtgärder på området för översvämning och översvämningskontroll.

18. En temainriktad strategi för ett hållbart nyttjande av naturresurser (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Kartika Tamara Liotard, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om en temainriktad strategi för ett hållbart nyttjande av naturresurser (2006/2210(INI)) (A6-0054/2007).

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), föredragande. – (NL) Herr talman och alla som närvarar så här sent! I sådana här fall anser jag att det är kvaliteten och inte kvantiteten som är viktig. Det är i alla fall så jag anser att ni ska se på det.

Det har tagit kommissionen fem år att utarbeta en strategi för ett hållbart nyttjande av naturresurser. Eftersom det är en lång tid är det beklagligt att det förslag som lagts fram saknar mål. I ärlighetens namn har kommissionen tydligt fastställt problemet, dvs. att om vi fortsätter på det här sättet kommer vi utan tvekan att utarma våra resurser och därmed ställas inför ett allvarligt hot mot ekonomin och livskvaliteten.

Sedan har kommissionen dock inte lyckats ta fram några konkreta åtgärder. Den kräver bland annat mer forskning och fler uppgifter. Allt detta är bra, men vi kan inte vänta så mycket längre. Precis som med klimatförändringen är naturresursproblemet akut, och det är nu vi måste vidta konkreta åtgärder. Vid en genomläsning av förslaget är kommissionen otydlig på den punkten. Kommissionen inbjuder inte medborgarna till särskilt mycket eftertanke i frågan, trots att det är de som slutligen kommer att få ta emot stöten.

Pudelns kärna är enkel. Det ekologiska fotavtrycket, dvs. miljökonsekvenserna av vår förbrukning, överstiger jordens kapacitet. Om till exempel den här barnskon är det ekologiska fotavtryck som tillåts för att det ska råda balans bland våra naturresurser motsvarar den här stora herrskon den rådande förbrukningsnivån. Som ni ser är den verkligen alldeles för stor. Därför är detta ett bra exempel på vad vi håller på med för närvarande.

Herr kommissionsledamot! Jag ska vara helt ärlig. Den instinktiva reaktionen i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet var att hela dokumentet borde skickas tillbaka till er med en uppmaning till kommissionen att omarbota det. Vi tyckte dock inte att detta var särskilt konstruktivt, och vi har inte heller tid att vänta i ytterligare fem år på att något ska hända. Därför beslutade jag mig för att utarbeta ett rimligt förslag och uppmanade alla mina kolleger att hjälpa mig med det. Det ska ni veta att mina

kollegor hade några fantastiska möten där de kläckte idéer. Genom att samarbeta kom vi fram till en lång rad idéer för att förbättra kommissionens dokument, och det tog oss inte längre tid än tre eller fyra månader. Jag vill tacka dem eftersom vi utan tvekan har uppnått en hel del. Med anledning av alla dessa välgrundade ändringsförslag kanske utformandet av betänkandet inte är mycket att skryta med, men jag hoppas att budskapet är tydligt. Parlamentet vill vidta konkreta åtgärder i stället för att vänta.

Av de få förslag jag vill ta upp handlar det första om jordbruket. Jordbruket omfattas inte av den temainriktade strategin. Jag tycker att det är ganska konstigt med tanke på att jordbrukssektorn tillhör dem som förbrukar mest naturresurser. Sektorn går därför miste om en stor möjlighet. Som jag har förstått det beror det på att generaldirektoratet för jordbruk och generaldirektoratet för miljö inte är överens i frågan. Det vore dock oacceptabelt om inbördes gnabb mellan EU-tjänstemän ledde till att strategin saknade brett stöd.

Jag föreslår även att europeiskt jordbruksstöd sätts i direkt samband med hållbarhet. Till exempel borde majsstödet dras in om det krävs omfattande bevattningsområden som leder till slöseri med vatten. Istället borde man ge stöd till jordbruksföretag som åtar sig att använda alternativa energikällor, såsom vindkraft. Förutom jordbrukssektorn omfattar strategin – vilket är fel – inte heller transportsektorn, fiskerisektorn och byggnadssektorn. Det måste vi också göra något åt. Kort och gott bör strategin omfatta alla politikområden.

Man har främst fäst vikt vid konsumenten och producenten i utarbetandet av strategin. Andra förslag omfattar ett livscykelbetänkande, en förteckning över de tio främsta naturresurser som ska prioriteras, skatteincitament, tillhandahållande av information, frivilligorganisationer och sakkunnigas medverkan samt alternativ återvinning och återanvändning. Helt enkelt för många att nämna.

Jag föreslår att EU på det hela taget strävar efter en halvering av resursanvändningen före 2030. Detta är inte science fiction utan verkligen nödvändigt. Självfallet borde inte politik på EU-nivå hindra medlemsstaterna från att gå längre. Om de medlemsstater som lyckas bäst föregår med gott exempel kan denna trend främjas ytterligare.

Vid sitt allra senaste besök i utskottet för miljö talade kommissionsledamoten Stavros Dimas om vikten av naturresurser, och det glädde mig. Jag har skickat ett brev till honom och bett honom att samarbeta. Jag lever därför i förhoppningen att kommissionsledamoten kommer att driva en mer framåtsträvande politik än den som kommissionen anger i det aktuella dokumentet. Om det är fallet kan de bara se fram emot ett kritiskt betänkande från parlamentet.

Talmannen. – Fru Liotard! Jag kan försäkra er att parlamentet har lyssnat på er efter bästa förmåga så här sent.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman, ärade ledamöter! Jag vill börja med att tacka Europaparlamentet för att det särskilt uppmärksammat den här strategin. Jag vill tacka Kartika Tamara Liotard och skuggföredragandena för att de utarbetat det betänkande som diskuteras idag. Det innehåller utan tvekan många positiva och användbara uppgifter som får oss att tänka på eventuella framtida åtgärder och utveckla dem.

Användningen av naturresurser är mycket viktig när det gäller både miljösituationen och den ekonomiska tillväxten. Det finns anledning att oroa sig över utvecklingen i takt med alltmer påtagliga följder, såsom en fortlöpande minskning av den biologiska mångfalden, växthusgasutsläppen samt en försämring av vatten-, luft- och markkvaliteten, men också över det höga ekonomiska pris vi får betala.

Det är uppenbart att användningen av naturresurserna utgör ett hot mot våra ekosystem, som är en förutsättning för vår livskvalitet och vårt välstånd. Därför är vi tvungna att anpassa den ekonomiska verksamheten till planetens begränsningar.

Det är målet med strategin för naturresurserna, som är ett resultat av den kraftfulla – ofta med motsättningar – men även mycket givande debatt som har pågått i mer än fem år. Strategin innebär ett förhållningssätt till miljöpolitiken med fokus på å ena sidan naturresurser och å andra sidan en långsiktig ram för att begränsa miljökonsekvenserna av naturresursanvändningen i en ekonomi under utveckling. Målet med strategin är dessutom att se till att naturresurserna används mer effektivt.

Dessa mål är mycket ambitiösa men likväl genomförbara. Europa har redan lyckats stabilisera användningen av naturresurser i vissa sektorer inom ekonomin. Vi släpar dock efter andra länder, till exempel Japan som använder sina naturresurser på ett mycket mer effektivt sätt. Genom strategin främjas

produkter, tekniker och konsumtionsmönster som omfattar en mer effektiv användning av naturresurser och orsakar mindre förorening.

Man har redan tagit nya initiativ för att genomföra strategin. Jag vill ge tre exempel:

För det första håller kommissionen på att bilda ett uppgiftscentrum som kommer att tillhandahålla information i policyprogrammeringen. Det kommer att leda till en bättre förståelse för resursanvändningen och effekterna av olika typer av ekonomisk verksamhet.

För det andra kommer kommissionen att driva på utvecklingen av en ny generation indikatorer för att mäta framstegen när det gäller miljöskydd och bevarandet av naturresurser. Många kvantitativa indikatorer har redan införts för användningen av naturresurser, till exempel i energi- och klimatförändringssektorn. Att fastställa stränga mål för luft- och vattenkvaliteten i atmosfären samt för avfallsåtervinningen är ett led i att uppnå målen med strategin för naturresurser. Med hjälp av strategin kommer vi att kunna räkna ut det allmänna kvantitativa målet för bevarande av naturresurser inom ekonomin.

För det tredje måste all politik anpassas efter användningen av naturresurserna baserat på hela livscykel. Vi måste ta hänsyn till miljökonsekvenserna med naturresurserna från det att de utvinns tills de förbrukas, dvs. från födelse till död, så att konsekvenserna inte överförs från ett skede i livscykel till ett annat eller till andra länder. När vi till exempel importerar bearbetade metaller till Europa får vi inte se genom fingrarna med miljökonsekvenserna av gruvindustrin i andra länder. I själva verket kommer de naturresurser som används i Europa i allt större utsträckning från utvecklingsländer. Biobränsle är ett annat utmärkande exempel.

Vi talar därför om en global utmaning och måste ta på oss ansvaret. Vi har i samarbete med FN:s miljöprogram bildat en internationell panel för en hållbar användning av naturresurser som kommer att börja utvärdera konsekvenserna av resursanvändningen på planeten och föreslå nya åtgärder. Arbetsprogrammet för den nya internationella panelen omfattar redan frågor som miljövillkor för biobränsleproduktionen och genomförandet av världsomfattande åtgärder för att främja återvinningsområdet. Om panelen når samma framgång som den internationella panelen för klimatförändringar kommer vi i stor utsträckning att nå målen.

Grunden är redan lagd. Med hänsyn till er utförliga granskning och era förslag kommer kommissionen att sträva efter ett framgångsrikt genomförande av strategin för naturresurser. På sikt kommer strategin att leda till en hållbar användning av naturresurser och kan komma att utgöra en måttstock för annan politik. Det här är bara första skedet i en lång process. Om vi nu samarbetar kring särskilda åtgärder kommer vi genom genomförandet att bidra till att utveckla all politik inom ekonomins alla sektorer.

Avril Doyle, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Kommissionsledamoten säger att dessa mål är ”ambitiösa”. Det är inte min uppfattning! Kommissionens rapport utsattes för mycket hård kritik när utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet diskuterade den första gången i oktober, eftersom ambitionen i dokumentet är mycket begränsad efter fem års utvecklingsarbete. Det skulle i bästa fall kunna beskrivas som ett tillräckligt grundläggande dokument att inleda diskussionen med, men det saknar konkreta målsättningar och, som jag sa, all ambition. Detta kan förmodligen tillskrivas ett revirkrig mellan Generaldirektoratet för jordbruk och landsbygdsutveckling och Generaldirektoratet för miljö – och gissa vilka som vann? Det sistnämndas strategi har huvudsakligen begränsats till kunskapssamlande, och man tar inte upp vissa centrala problemområden som exempelvis – föga förvånansvärt – jordbruk, skogsbruk, transport etc.

Även om det nämns några nya initiativ, såsom ett uppgiftscentrum för naturresurser, ett högnivåforum och en internationell panel, är tidshorisonten på 25 år helt oacceptabel. Föredraganden Kartika Tamara Liotard har däremot arbetat hårt för att ge mer innehåll till förslaget. Hon påpekar med rätta att kommissionens meddelande inte följer de krav som fastställs i den sjätte handlingsplanen för miljön i fråga om konkreta mål och tidsplaner. I betänkandet uppmanas kommissionen att ersätta denna icke-strategi med ambitiösa förslag, inklusive tydliga mål och bindande tidsplaner.

Jag välkomnar betoningen på en integrerad politisk strategi och på en yttre inverkan av EU:s politik på hållbara resurser. Det enda problemet är att föredraganden kan ha gjort ett alltför bra jobb. Det råder en så bred enighet i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet i fråga om hennes betänkande att praktiskt taget alla ändringsförslag antagits, vilket har gjort betänkandet ganska långt, med många upprepningar på vissa ställen. Detta påverkar enligt min uppfattning budskapet på ett negativt sätt. Av

den anledningen har jag på min grupps omröstningslista avgett en nejöst i fråga om vissa punkter som är en upprepning av punkter på andra ställen i betänkandet.

Gyula Hegyi, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Vi har ärvt naturresurserna från naturen eller skaparen, men vi bär ansvar för dem gentemot framtida generationer. Vi hör alltmer motstridig information om hotet mot balansen i naturen. Två tredjedelar av de ekosystem som människan är beroende av är på nedgång. Europas efterfrågan på naturresurser har ökat med nästan 70 procent sedan tidigt 1960-tal. Vi måste sätta stopp för denna farliga trend.

Vi behöver ekonomisk tillväxt, för det finns fortfarande människor som lever i fattigdom, men utan en ökad användning av naturresurser och med mindre miljöpåverkan. Denna frikopplade ekonomiska tillväxt och det ökade nyttjandet av naturresurser är det huvudsakliga budskapet i detta betänkande. Den strategi som kommissionen har föreslagit är ganska svag och omfattar inga tidsfrister eller mål. Det är anledningen till att jag lade fram omkring 25 ändringsförslag på PSE-gruppens vägnar. Det gläder mig att alla utom ett av dem har godkänts av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.

Mina kolleger i Europaparlamentet och jag har föreslagit konkreta målsättningar för att förbättra engagemanget för framtiden. Jag föreslår särskilda målsättningar i fråga om livsmedel, boende och transportsektorn. I en marknadsekonomi är beskattningen det lämpligaste verktyget för reglering av användning av naturresurser. Det är anledningen till att det är så viktigt att upprätta ett europeiskt system för ekoskatt. Detta betänkande bör följas av särskilda förordningar och direktiv för att stoppa denna självdestruktiva överanvändning av naturresurser.

Mojca Drčar Murko, för ALDE-gruppen. – (SL) Målet med den temainriktade strategi som diskuteras här är en effektivare användning av energi och råvaruresurser. Strategin är förmodligen den viktigaste delstrategin i det sjätte miljöhandlingsprogrammet. Det viktigaste målet är att förhindra det onödiga slöseri med förnybara och icke förnybara energikällor som hotar miljöbalansen.

Produktlivscykler är en filosofi som ges särskilt utrymme bland de åtgärder som utarbetas för att begränsa överdriven förbrukning. Det är möjligt att avsevärt öka den mängd produkter som återförs till ekonomin i slutet av livscykeln och att återanvända dem. I det avseendet har strategin ett nära samband med förfarandet för översyn av EU:s lagstiftning om avfallshantering.

De ambitiösa mål som vi vill att den temainriktade strategin ska innehålla är inte orealistiska. Eftersom man i den politiska debatten fäster stor vikt vid en ekonomisk användning av naturresurser har medborgarna faktiskt blivit mer villiga att medverka till en rationell återanvändning av avfall. Våra städer, till exempel, är potentiella guldgruvor när det gäller råmaterial. Precis som vid utvinningen av malm från gruvor kan vi använda avancerade metoder när det gäller insamling och sortering av avfall för att utvinna järn, zink, koppar och plast. Samtidigt krävs endast tre gånger så lite energi som vid råvaruproduktionen. Grubbrytning i städer är en lovande bild av den moderna staden som en lukrativ gömma av återvinningsmaterial. Det är inte den enda metoden för att avsevärt förbättra effektiviteten i naturresursanvändningen.

Wiesław Stefan Kuc, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Det har snart gått 50 år sedan det första betänkandet lades fram i Rom. Sedan dess har naturresurserna minskat, men vi har gjort stora tekniska framsteg och lärt oss att använda råvaror och energi på ett mer effektivt sätt genom att utnyttja resurser som vi inte ens drömde om för femtio år sedan. Har vi utnyttjat all kunskap, teknik och erfarenhet? Absolut inte. Det framgår tydligt av betänkandet.

Jag stöder betänkandet helhjärtat men menar också att EU gör mycket, mycket mer än andra länder, för att skydda jord, vind och vatten. EU gör mycket för att återvinna och återanvända råmaterial. Vi måste dock vidta fler åtgärder för att förbättra användningen av tillverkningsavfall. Detta minskar inte bara miljöförstörelsen utan leder även till att naturresurserna används mer effektivt.

Satu Hassi, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka föredraganden Kartika Tamara Liotard för ett utmärkt arbete. Nuförtiden lever människorna på ett ekologiskt kreditkort som överskrider de ekologiska tillgångarna. De naturresurser som människorna använder uppgår till 25 procent mer än vad som ryms inom ramen för en hållbar nivå. Det betyder att vi förbrukar våra barns kapital. Enligt Europeiska miljöbyrån överskred den europeiska förbrukningen av naturresurser Europas egen biokapacitet under 1960-talet. Om den nuvarande trenden håller i sig kommer vi 2050 att överstiga den hållbara nivån för användning av naturresurser med 100 procent.

Behovet av att minska klimatutsläppen är bara ett led i den mer världsomfattande utmaningen att använda naturresurserna mer sparsamt och förståndigt.

Om användningen av naturresurserna ska rymmas inom ramen för en hållbar nivå och vi samtidigt ska göra det möjligt för utvecklingsländerna att ta sig ur fattigdomen borde de rika länderna, såsom vi själva, under en femtioårsperiod öka förhållandet mellan det uppnådda välståndet och naturresursförbrukningen tiofalt. Det låter som science fantasy, men det innebär endast en gradvis förbättring med fem procent per år. Vi har haft möjlighet att göra något liknande för att förbättra arbetsproduktiviteten, så varför skulle vi inte förbättra naturresursproduktiviteten? Det här seklet måste vi förbättra naturresursproduktiviteten, förhållandet mellan det uppnådda välståndet och användningen av naturresurser.

Precis som alla redan har sagt är den strategi som kommissionen har lagt fram alldeles för svag, främst eftersom den saknar konkreta mål och tidsplaner trots att detta är ett krav inom ramen för det sjätte miljöhandlingsprogrammet. Vi har kunskapen för att utarbeta dem. Vi behöver tydliga mål och tidsplaner före nästa år, bland annat handlingsprogram som omfattar hela sektorer.

Det billigaste sättet att förbättra produktiviteten i naturresursanvändningen är att upphöra med miljöskadligt stöd. Det borde vi göra omedelbart. Kartika Tamara Liotards slutsats att vi behöver mer kvalitet och mindre kvantitet skulle även kunna vara vårt motto i användningen av naturresurser.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Jag vill börja med att tacka föredraganden för ett utmärkt arbete och för hennes ställningstagande i frågan. Alla punkterna i betänkandet om en temainriktad strategi för ett hållbart nyttjande av naturresurser har mitt fulla stöd. Att kommissionen arbetade med dokumentet i fem år visar på allvaret i problemet.

I dokumentet har kommissionen varken angett specifika tidsplaner eller beskrivit de metoder som ska antas. Vi måste erkänna att det handlar om en världsomfattande vattenkris, särskilt när det gäller dricksvatten, en global uppvärmning och ett hot mot den biologiska mångfalden, där Europas ekologiska fotavtryck är dubbelt så stort som den europeiska biokapaciteten. Varje år dör människor på grund av sjukdomar som orsakas av miljöförstöring. Detta ställer krav på ett mer proaktivt och radikalt förhållningssätt.

Jag stöder förslaget om en fullständig reform av stödsystemet. Stödverksamhet som påverkar miljön negativt måste minskas eller upphöra, särskilt inom jordbruket. Om kommissionen hävdar att det inte finns tillräckligt många indikatorer för att fastställa tidsskalor anger föredraganden flera i betänkandet, till exempel GDP (Gross Domestic Product), DMC (Domestic Material Consumption) osv.

Om vi vill minska beroendet av naturresurser håller jag med om att tolv procent av energin inom EU måste komma från förnybara energikällor före 2012 och att vi före 2008 måste genomföra en särskild handlingsplan för de tjugo ämnen som har störst inverkan.

Riitta Myller (PSE). – (FI) Herr talman! Kommissionsledamot Stavros Dimas exempel var bra eftersom en ökning av bioenergiproduktionen måste vara hållbar och särskilt ske på global nivå, även om problemet med till exempel strategin är att den inte omfattar jordbruket och skogsbruket.

Det här är en av de sista temainriktade strategierna inom ramen för det sjätte miljöhandlingsprogrammet. Det har redan nämnts här att man har fastställt kvantitativa och kvalitativa mål för EU:s miljöpolitik inom ramen för det sjätte miljöhandlingsprogrammet och att dessa inte anges i kommissionens förslag. Det har inte heller varit möjligt att inom ramen för strategin för naturresurser uppnå målet om att användningen av naturresurser och dess konsekvenser inte ska överstiga miljöns kapacitet.

Det sjätte miljöhandlingsprogrammet skulle ha granskats för ett år sedan, och det är viktigt att vi genomför en granskning av det här systematiska programmet nu när vi har kommit så långt i debatten om temainriktade strategier. Därför vill jag fråga kommissionsledamot Stavros Dimas när kommissionen kommer att granska det sjätte miljöhandlingsprogrammet.

Evangelia Tzampazi (PSE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill tacka min kollega Kartika Tamara Liotard för det omfattande och sammanhängande betänkandet. Den klimatförändring och energikris som EU står inför kräver gemenskapsåtgärder och en välstrukturerad strategi för en hållbar användning av naturresurser som åtminstone uppfyller de krav som fastställts inom det sjätte miljöhandlingsprogrammet.

Jag vill framhålla att vi behöver en strategi för en effektiv användning av naturresurser och förbättringar när det gäller hanteringen av både naturresurser och avfall i syfte att anta hållbara produktionsmetoder och konsumentnormer. Samtidigt som vi behöver skilja på resursanvändningen och avfallsproduktionen å ena sidan och den ekonomiska tillväxten å andra sidan måste vi se till att användningen är hållbar. Herr kommissionsledamot! Jag anser att det ni säger stämmer. Grunden är redan lagd.

Talmannen. Innan jag ger ordet till kommissionsledamot Stavros Dimas vill jag meddela Kartika Tamara Liotard att jag har läst arbetsordningen och att ni kan behålla de skor som ni använde som exempel eftersom det inte är nödvändigt att få in dem för att upprätta protokollet.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. (EN) Det var faktiskt skoavtryck, inte fotavtryck!

Herr talman, ärade ledamöter! Först och främst vill jag tacka er för de konstruktiva kommentarer som har framställts i betänkandet och under kvällens debatt. Vi är alla överens om att dagens nyttjande av naturresurser inte är hållbart. Ett hållbart nyttjande av naturresurser är verkligen en gemensam utmaning för oss alla som politiskt ansvariga, som företag och som medborgare, såväl i Europa som globalt.

Parlamentet har en mycket viktig roll i att leda detta projekt och mobilisera det nödvändiga stödet från allmänheten. I dag, mer än ett år efter antagandet av meddelandet, har vi redan gjort vissa framsteg. Medlemsstaterna har stött strategin, och den håller på att bli ett globalt riktmärke, som främjas av bland annat OECD.

Vi utvecklar och för genomförandet framåt på ett öppet, tydligt och engagerat sätt. Ert betänkande och dagens diskussion kommer att beaktas inför framtida åtgärder.

Politiken om nyttjandet av naturresurser är nära knuten till det sätt vi tillverkar och konsumerar produkter på. I den kommande handlingsplanen för hållbar konsumtion och produktion kommer vi att fokusera på en ekodesign av produkter, på ett miljövänligare framskaffande och på åtgärder för att hjälpa konsumenterna att göra bättre val.

Åtgärderna kommer inledningsvis att fokuseras på livsmedel, boende och transport, områdena med störst miljömässig påverkan. Vi kommer också att ta itu med de andra prioriteringarna. Vi kommer att främja åtgärder för bästa metod, nyskapande och ekoeffektiva lösningar och användning av ekonomiska verktyg. För bara en månad sedan publicerade kommissionen en grönbok om utnyttjande av marknadsbaserade instrument inom energi- och miljöpolitiken, och jag förordar att se bortom BNP vid bedömningen av våra samhällens ekonomiska, sociala och miljömässiga framsteg.

Slutligen har jag full förståelse för dem av er som vill se fler åtgärder och få dem tidigare, och jag tackar parlamentet för dess proaktiva roll i sammanhanget.

Jag sympatiserar också med kraven på mer specifika målsättningar. Som jag upplyste er om tidigare finns det redan en rad ambitiösa målsättningar i anknytning till nyttjande av resurser, t.ex. det övergripande målet med strategin, att frikoppla negativa följder för miljön från tillväxt på EU-nivå och global nivå. Detta vill jag hävda är en mycket ambitiös målsättning, som stöds formellt av kommissionen och rådet.

Vi kommer att undersöka behovet av att fastställa ett övergripande mål för resurseffektivitet i samband med den granskning av resursstrategin som är planerad till 2010. Resursstrategin är ett stort steg framåt, och syftar bland annat till att hantera miljömässig påverkan med ett livscykelinriktat tillvägagångssätt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag kl. 11.30.

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Även om bevisen ökar för att användningen av de naturliga energikällorna har varit orimlig och överdriven, och att oron över hållbarheten när det gäller naturmiljön har blivit en del av vardagen, saknar människorna, och särskilt de politiska ledarna, en tydlig uppfattning om hur problemet ska hanteras.

Det politiska begreppet hållbar utveckling är för allmänt för att leda till konkreta resultat. Inom ramen för begreppet försöker man dessutom samtidigt att skydda naturmiljön och lösa de komplexa rättviseproblemen bland generationer och nationer. De metoder som finns för att mäta miljön (till exempel livscykelanalyser) och indikatorer (till exempel det ekologiska fotavtrycket) är förenade med metodologiska problem och står ofta i motsats till varandra.

Utan att ifrågasätta nyttan av att utarbeta en gemensam, komplex och tydlig kunskapsbas om naturliga energikällor och fastställa indikatorer för att mäta användningen av energikällor är det viktigt att framhålla att man även utan detta kan vidta många åtgärder.

Det är beklagligt att det varken i förslaget från kommissionen eller i det åtföljande betänkandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet nämns att marknadsförordningarna och de marknadsinriktade förordningarna skulle kunna bidra till en effektiv användning av naturliga energikällor. Det vore ett misstag att glömma bort att förordningen om koldioxidutsläpp fungerade tillfredsställande – även om det inte gick att undvika att regeringen gjorde för stora tilldelningar under den första fördelningsperioden. Det vore ett misstag att inte erkänna att det är just avsaknaden av en gemensam, obegränsad konkurrensutsatt marknad i Europa som verkar hämmande för många lösningar som skyddar naturliga energikällor (till exempel en bredare distribution av förnybara energikällor).

19. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

20. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.45.)